

ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

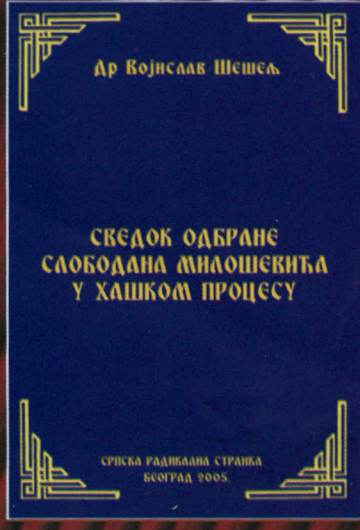
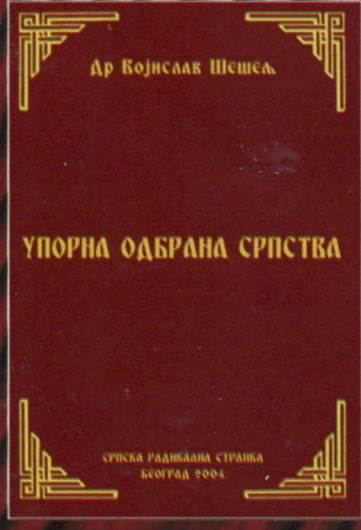
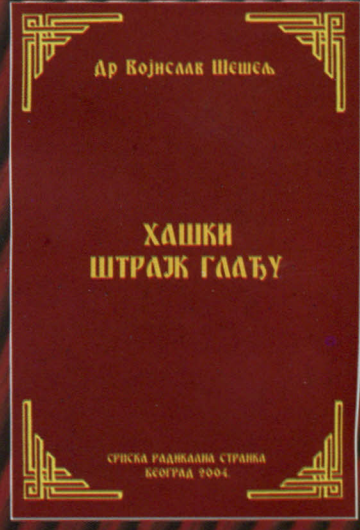
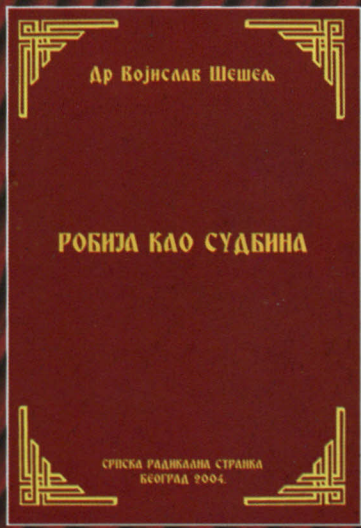
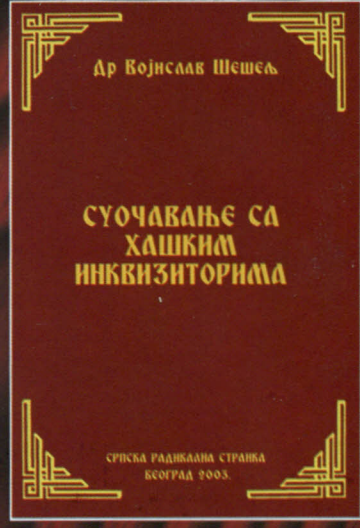
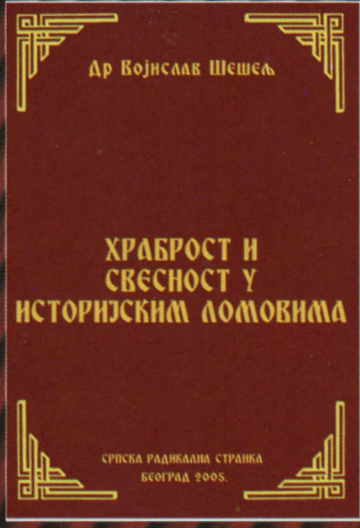
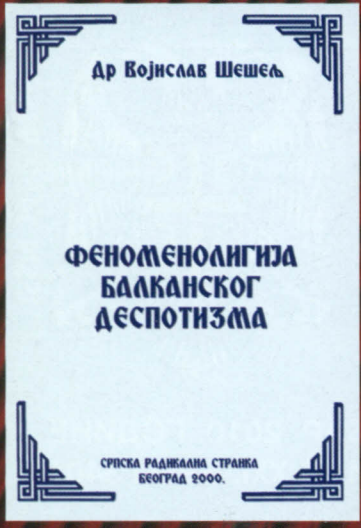
НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, СЕПТЕМБАР 2010. ГОДИНЕ
ГОДИНА XXI, БРОЈ 3401

ШЕШЕЉ ТУЖИО ТУЖИЛАШТВО

Оснивач и издавач

Српска радикална странка

За издавача

др Војислав Шешељ

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Редакција

Иван Нинић, Борис Алексић,
Душан Марић, др Никола Жутић,
Слађан Мијаљевић, мр Дејан Мирковић,
мр Александар Мартиновић,
Будимир Ничић, Амџад Мигати,
Огњен Михајловић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић, Драгица Томић

Лектура и коректура

Ивана Борац

Техничко уређење

Северин Поповић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника

Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешељ,
Милорад Мирчић, Гордана Поп-Лазич,
Драган Тодоровић, Мирко Благојевић,
Душко Секулић, Зоран Красић,
Паја Момчилов, Наташа Јовановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Ђорђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел. 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА СРБИЈА : новине српске радикал-
не стране / главни и одговорни уредник
Елена Божић-Талијан. - Год. 1, - бр. 1 (12. јул
1990) - Београд : Српска радикална странка,
1990. - 30 cm

Месечно

ISSN 1452-9165 = ВЕЛИКА СРБИЈА

COBISS.SR-ID 19291650

Стоп хашкој тиранiji

- Истрага против хашког тужилаштва

2

Стоп хашкој тиранiji

- Шешељ тужио тужилаштво

4

Разговор са игуманом Стефаном

- Шешељ хашки победник

8

Комадање Србије

- Капитулантска политика Бориса Тадића

9

ЕУ отимање

- Вашингтон и Брисел своде
Србију на Београдски пашалук

11

Идеологија пара

- Вучић и Николић се одрекли
Косова и Метохије

19

ЕУ против Републике Српске

- Брисел укида Републику Српску

21

Турска „покровитељ“ промена у Србији

- Новопазарска
ватра и прешевски дим

24

Разрока статистика

- Већа беда бољи
статистички подаци

30

Незаконито по закону

- Државна „дивља“ градња

34

Србија без развојне банке

- ММФ убија српске бане

42

Политизација судства

- Чије је тужилаштво за ратне злочине

46

Отимачина

- Тадић поклатио Хрватској
три милијарде евра

51

Хрватски монополисти у Србији

- Економска окупација

54

Организација договора о колективној безбедности

- Противтежа НАТО-у

56

Тортуром до лажних изјава

• Претресно веће наложило истрагу против хашког тужилаштва због уцена сведока у процесу против проф. др Војислава Шешеља

Пише: Борис Алексић

Први пут у 17 година постојања трибунала у Хагу донета је одлука на основу које ће се испитати да ли је тужилаштво уцењивало, подмињивало, претило и на други начин застрашивало сведоке како би од њих изнудило изјаве. Одлука је донета по захтеву професора Војислава Шешеља, од стране Претресног већа III, 29. јуна 2010. године.¹⁾

Још 23. марта 2007. године поднет је Захтев проф. др Војислава Шешеља да Претресно веће III покрене поступак за непоштовање Међународног суда против Карле дел Понте, Хилдегард Уерц-Рецлаф и Данијела Саксона. Тужилаштво је свој скромни одговор предало 12. априла 2007. године, да би судско веће којим је председавао садашњи председник Трибунала Патрик Липтон Робинсон, 15. маја 2007. године, донело налог којим се разматрање наведеног захтева одлаже за крај суђења др Војиславу Шешељу.²⁾

Чега се то судско веће, на челу са г. Робинсоном, уплашило? Њихов изговор, наведен у налогу био је прилично танак. Веће одлаже одлучивање по овом важном захтеву да наводно не би одлагало почетак суђења Војиславу Шешељу. Након 4 године су се сетили да његово суђење дуго траје. Међутим, оптужбе које је изнео др Шешељ на рачун тужилаштва у свом захтеву нису биле нимало наивне. Реч је о озбиљним притисцима на сведоке, о тортури коју је тужилаштво спроводило над њима. Сваки суд у свету би прво одлучивао по овом питању. Прво, да би се сведоци заштитили и осигурало право Војислава Шешеља на правично суђење. Друго, да би се уопште видела доказна вредност њихових изјава. И треће, да се притисци не би понављали. Иако је у свим дотадашњим предметима предност давана поступцима за непоштовање суда, иако се налогом суда кршило право на правично суђење, судско веће, на челу са г. Робинсоном, стало је на страну тужилаштва.

Поврх свега, они су налог потврдили 19. јула 2007. године Одлуком по Захтеву оптуженог за преиспитивање Налога од 15. маја 2007. године.³⁾ Претходно, 5. јуна 2007. године, професор Шешељ је поднео поверљиви захтев за преиспитивање Налога. У тој одлуци судије, предвођене Робинсоном, подсе-

ћају да судско веће има дискрециона овлашћења да одлучи како му падне на памет и да је Војислав Шешељ прекорачио прописани број речи у свом захтеву. Уместо да сву своју пажњу усмери на угрожавање безбедности сведока, суд се посветио формалним питањима.

Са друге стране, судско веће су показала спремност да на сваку реч тужилаштва покрећу поступке за наводно непоштовање суда од стране др Шешеља. За сада су покренули два таква поступка и питање је где ће да стану.⁴⁾

Као што смо већ рекли, Претресно веће III, на челу са судијом Жан-Клодом Антонетијем, (Робинсон је прешао на њему примеренију функцију председника трибунала у Хагу)⁵⁾ одлучило је 29. јуна 2010. године да секретаријат именује пријатеља суда (amicus curiae) чији ће задатак бити да испита да ли има основа за покретање поступка за непоштовање суда против тужилаштва због притисака на сведоке. Како су нове судије навеле, акт је донет јер претресно веће има дискреционо право да преиспитује своје одлуке и како би се избегла неправда.

Азил за лажно сведочење

У својој одлуци веће наводи нека имена сведока који су након 2007. године (дакле оне године када је др Шешељ поднео захтев за покретање поступка против тужилаштва) у својим јавним сведочењима потврдили да су били под великим притисцима од стране тужилаштва како би лажно оптужили Војислава Шешеља. Сведок Небојша Стојановић је 22. и 23. јула 2008. године у судници изјавио да тужилаштво врши огroman притисак на њега и његову породицу.⁶⁾

Сведок тужилаштва Александар Стефановић на суђењу 25. и 26. новембра 2008. године, изјавио је како је др Шешељ одведен у Хаг по договору тадашњег премијера Зорана Ђинђића, главног тужиоца Карле дел Понте и министра правде Владана Багића, како би био елиминисан са политичке сцене. Навео је да је своје изјаве против Шешеља потписао без читања и превода на српски језик.⁷⁾

Сведок Војислав Дабих је 26. и 27. јануара 2010. године, приликом јавног сведочења у Хагу, потврдио да су му представници тужилаштва нудили азил у САД уколико буде сведочио како му они кажу против др Шешеља. Он је истакао да је потписао само енглеску верзију сопствене изјаве иако не зна добро тај језик.⁸⁾

Сведок Јован Гламочанин је на претресу 10. и 11. децембра 2010. године у Хагу изјавио како га је истражитељ тужилаштва присилио да потпише изјаву која терети Војислава Шешеља.⁹⁾

У наведеној одлуци већа наводе се речи још једног сведока тужилаштва чије је име редиговано, а који је истакао на суђењу да његова изјава, коју је дао тужилаштву 1996. године, не одражава верно оно што је он тада говорио.¹⁰⁾

Иако се то не прецизира у одлуци судског већа, још најмање 13 сведока је потврдило Тиму који помаже одбрану проф. др Војислава Шешеља у Хагу да су представници тужилаштва на различите начине вршили притисак на њих.¹¹⁾

Из наведеног јасно можемо да приметимо да су Налог и Одлука (из 2007. године) претресног већа, на чијем челу је био Патрик Робинсон и чији је члан био судија Јан Бономи,

омогућили тужилаштву да још три године настави са притисцима на сведоке.

Одлука од 29. јуна 2010. године, којом се налаже истрага против тужилаштва, разбила је илузију коју су годинама стварали тужиоци и истражитељи. Њихове измишљене и нетачне оптужбе, као и њихови измишљени злочини (попут „удруженог злочиначког подухвата“) могли су да опстају само до оног тренутка док се није посумњало у њих. Тактика тужилаштва је таква да не трпи било какву званичну критику. У очима јавности они морају да буду безгрешни симбол добра који кажњава – који се свети у име „хиљада жртава“, „злочинцима и дивљацима“ са Балкана, а то су, по тужилаштву, Срби (док су сви други српске жртве). У јавности они никако нису смели да буду представљени као фалсификатори, уцењивачи и као тужиоци и истражитељи који се служе тортуром како би изнудили исказе.

Управо из тог разлога, на званичном сајту трибунала у Хагу више од месец и по дана није објављена верзија Одлуке од 29. јуна 2010. године на енглеском и српском језику. Тек након што је на конференцији за штампу у Хагу, 18. августа 2010. године, један новинар љутито упитао због чега не може да добије тај акт на енглеском језику и истакао да трибунал у Хагу не објављује јавно одлуке које су лоше по тужилаштво, Одлука је јавно публикована.¹²⁾ До тада, иако су правни саветници др Војислава Шешеља у најмање три наврта информисали јавност о покретању истраге против тужилаштва, медији у Србији (осим Танјуга) и у свету ћутали су о томе.

Истог дана „Гардијан“ је објавио текст под насловом „Карла дел Понте под истрагом због лажних доказа“.¹³⁾ Сада више нико није могао да скрива тај податак, лош по углед тужилаштва.

Након тога је и агенција „Сенсе - Трибунал“, која предано прати рад трибунала у Хагу и која је такође више од месец и по дана игнорисала ову вест, објавила да се покреће истрага против тужилаштва, наравно правдајући тужилаштво.¹⁴⁾ Агенцију „Сенсе - Трибунал“ иначе спонзорише Европска унија, холандско министарство спољних послова, Пакт за стабилност југоисточне Европе, на чијем челу је Бодо Хомбах који је и директор немачке медијске групе „Вац“ у Србији, и немачки Институт за спољне и културолошке односе.

Да би се колико-толико одбранили, представници тужилаштва трибунала у Хагу су послали допис медијима у којем

Напомене:

- 1) www.icty.org/x/cases/seselj/ttc/en/100629.pdf
- 2) www.icty.org/x/cases/seselj/tord/en/070515.pdf
- 3) www.icty.org/x/cases/seselj/ttc/en/070719.pdf
- 4) Види: www.icty.org/x/cases/contempt_seselj/cis/en/cis_seselj_contempt_en.pdf
- 5) Види: www.icty.org/sid/149
- 6) Одлука, стр. 3, пар. 10.
- 7) Одлука, стр. 4, пар. 10.
- 8) Исто.
- 9) Исто.

истичу да под истрагом нису Карла дел Понте, Хилдегард Уерц-Рецлаф и Данијел Саксон, већ да се они само помињу у одлуци због Захтева др Шешеља из 2007. године којим је он тражио истрагу против њих. Међутим, и овај аргумент тужилаштва „не пије воду“ јер судско веће у одлуци јасно налаже да пријатељ суда испита све случајеве застрашивања или притисака од стране тужилаштва и да обавести суд о томе. Дакле, amicus curiae може да испита све, од главног тужиоца до најнижег службеника тужилаштва – цело тужилаштво.¹⁵⁾

У наведеној одлуци Претресног већа III, којим председава судија Антонети, наведено је да пријатељ суда који треба да спроведе истрагу мора да има искуство у вођењу истраге и да по могућности влада француским језиком и добро познаје ситуацију у бившој Југославији.

Наравно, Одлука сама по себи је само делимично обављен посао јер ће сада представници тужилаштва покушати да „убаце“ себи наклоњеног пријатеља суда.

Подсетимо се да је бивши портпарол тужилаштва Флоренс Артман у својој књизи „Мир и казна“ навела да је велики број припадника британске обавештајне службе и америчке обавештајне службе убачен у тужилаштво трибунала у Хагу. Она напомиње и да је тужилац из предмета Слободна Милошевић, Џефри Најс, био агент британске обавештајне службе.¹⁶⁾

Поред Флоренс Артман, и Марко Атила Хоаре, истражитељ тужилаштва који је учествовао у писању оптужнице против Слободана Милошевића, тврди да су у тужилаштво трибунала у Хагу инфилтрирани, у мањем обиму, припадници британске и америчке обавештајне службе.¹⁷⁾

Дакле, јасно је да још пуно тога има де се испита када су у питању тужилаштво трибунала у Хагу и његови кадрови. Уколико се ове речи покажу као тачне, испоставиће се да су оптужнице против Срба писали обавештајци британске и америчке обавештајне службе и њихови агенти, а то је више него довољан основ за ревизију пресуда и целокупног рада трибунала у Хагу.

10) Исто.

- 11) Види: www.vseselj.com/files/books
- 12) www.icty.org/sid/10445
- 13) www.guardian.co.uk/law/2010/aug/18/carla-del-ponte-prosecution
- 14) www.sense-agency.com/ba/stream.php
- 15) Одлука, стр. 10 – 11, пар. 32.
- 16) Paix et chatiment: Les guerres secretes de la politique et de la justice internationales, Flammarion, 2007, p. 140 – 141.
- 17) Види: www.greatersurbiton.wordpress.com/2008/01/10/florence-hartmanns-peace-and-punishment/

Шешељ тужио тужилаштво

- Војислав Шешељ поднео је кривичну пријаву за непоштовање суда против тужилаштва након сазнања да су притисцима и уценама натерали Миодрага Луковца да лажно сведочи у процесу против Слободана Милошевића.
- Луковцу речено да мора да сарађује, ако не жели да и њега оптуже за ратне злочине, које није извршио. У лето 2005. године обавестили су га да мора лажно да сведочи и против Шешеља. Тада је прикупио храброст и побегао у Норвешку, где су га, мимо његове воље, преселили након што су га киднаповали и одвели у Холандију

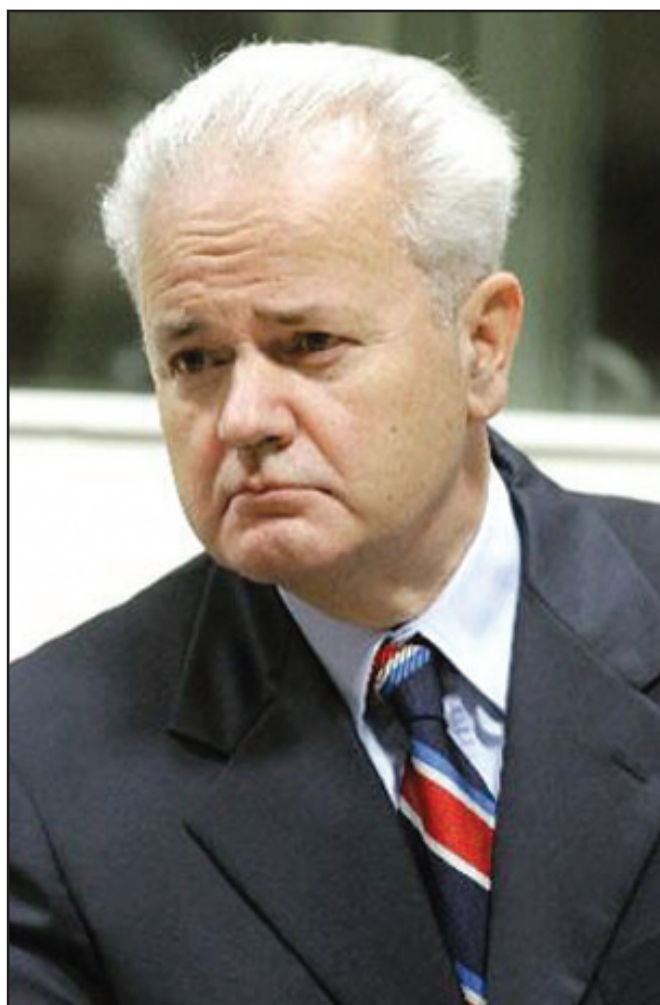
Пише: Вјерица Радета

За непуних седам година борбе са хашким алама, проф. др Војислав Шешељ успео је да озбиљно уздрма Хашки трибунал. Пред јавношћу је разобличио све њихове преваре. Оно што им је успевало са другим оптуженицима код Шешеља није могло да прође. Јавно је жигосао њихов концепт дељења правде на основу лажних изјава сведока које су припадници Тужилаштва Хашког трибунала обезбеђивали претњама, уценама и разним другим притисцима.

У току испитивања сведока тужилаштва у поступку против Војислава Шешеља, од 81 испитаног сведока њих 55 је у судници изјавило да њихови искази не одговарају изјавама које су дали представницима тужилаштва, а више од десет сведока се жалило на начин на који су истражитељи Хашког трибунала узимали од њих изјаве.

Још 8. марта године 2007, проф. др Војислав Шешељ поднео је кривичну пријаву против Карле дел Понте и њених чауша из тужилаштва за непоштовање суда. „Делиоцима правде“ требало је више од три године да покрену овај поступак и данас о томе бруји светска јавност.

Можда је то охрабрило Миодрага Луковца да учини велики корак. Уверен да само Војислав Шешељ може да се избори са Хашким трибуналом, под тешким бременом болести, одлучио је да потражи чланове Стручног тима који помажу припрему одбране проф. др Војислава Шешеља и да отвори душу. Потресну исповест уобличио је у личну изјаву, коју је ради веродостојности оверио у Основном суду у Новом Саду, и нагла-

сио да је сагласан да је Војислав Шешељ користи у Хашком трибуналу.

Он није бирао, њега су изабрали. Не зна зашто баш њега, али су му већ на првом сусрету, који је организовала Наташа Кандић, рекли да мора да сарађује са представницима Хашког трибунала, ако не жели да и њега оптуже за ратне злочине које, наравно, није извршио.

Сарађивати са тужилашством значило је постати њихов пион и играти по музици коју они свирају.

Од првог момента Луковцу је било јасно да са „овима из Хага“ нема шале. Покушавао је да их уразуми, да им објасни да он не зна ништа о ономе што су га питали или да да прави одговор на питања на која је одговор знао. Није вредело. Морао

је да потврди све што су они говорили, да тврди да је био на местима у којима никада није био, да је разговарао са људима које никада није видео да је видео злочине за које никада није ни чуо...

Миодраг Луковац је знао оно што су знали сви у Србији, а то је да су представници Хашког трибунала у Србији могли да раде шта год им падне на памет. Могли су да застрашују, прете, уцењују, подмићују, киднапују, малтретирају потенцијалног сведока и његову породицу, да врше разне притиске, и то све без последица по себе.

Уценама и претњама натеран да лажно сведочи

Нажалост, досовски режим у Србији није стао у заштиту својих грађана већ су благонаклоно гледали на бахато понашање хашких истражитеља и све им допуштали само да би се додворили Сједињеним Америчким Државама и великим западним силама чија је испостава Хашки трибунал. Није им сметало што у трибуналу нису ни покушавали да прикрију да је то изразито антисрпски такозвани суд. Утркивали су се да испуне све њихове жеље. У Хаг су отпремали сваког Србина на којег би им показали прстом, а потом им омогућавали да на незаконит начин обезбеђују лажне сведоке, које су натерали да потврђују њихове монтиране оптужнице.

Миодраг Луковац био је сведок оптужбе против Слободана Милошевића. Уценама, претњама и притисцима натерали су га да лажно сведочи.

Недопустиво је да се неко незаконито, под претњама, уценама и разним притисцима примора да лажно сведочи и за такво понашање је одговорно тужилаштво и његови представници, који су извршили кривично дело непоштовања суда.

Као главне актере који су га уцењивали, претили му и вршили разне друге притиске на њега, господин Миодраг Луковац наводи истражитеља Паола Пасторе Стокија, Рејноа Туненса, који је био сведок-вештак у процесу који се у Хашком трибуналу води против проф. др Војислава Шешеља, те тужиоце Данијела Саксона, Џефрија Најса и Хилдегард Уерц-Рецлаф, и судију Ричарда Меја.

Најтежу осуду заслужују одговорни у тужилаштву који су лично или у име најодговорнијих у Хашком трибуналу претили, уцењивали и на друге начине вршили притиске према господину Миодрагу Луковцу, зато што су од њега тражили, и на крају га свесно и намерно и присилили да изврши кривично дело лажног сведочења пред наводно међународним судом.

Бахато, осино, силедијско понашање и злостављање од стране тужилаштва натерали су господина Луковца да буде лажни сведок у поступку против Слободана Милошевића, а кап је прелила чашу када су га у лето 2005. године обавестили да мора лажно да сведочи и против Војислава Шешеља. Тада је прикупио храброст и побегао из Норвешке, где су га, мимо његове воље, преселили након што су га киднаповали и одвели у Холандију.

Члан судског већа судије Меја у поступку против Слободана Милошевића, у време када је сведочио Миодраг Луковац, био је и Патрик Робинсон, садашњи председник Хашког трибунала.

Зато је проф. др Војислав Шешел својим захтевом тражио од председника МКСЈ да у складу са правилом 77 Правилника о поступку и доказима покрене и спроведе поступак за непоштовање међународног суда против одговорних у тужилаштву због основане сумње да су извршили кажњива дела непоштовања међународног суда, зато што су свесно и намерно ометали спровођење правде и претњама и застрашивањима присилили Миодрага Луковца да као сведок тужилаштва лажно сведочи у процесу против Слободана Милошевића.

Пошто Патрик Робинсон има и личну одговорност што је као члан судског већа учествовао у испитивању лажног сведока, очекује се да ће захтев Војислава Шешеља схватити озбиљно и одговорно поступити по том захтеву.

Очекује се и да Миодраг Луковац неће бити једини сведок којег су присилили да лажно сведочи и који је спреман да то обелодани и да лагу са свог имена пребаци на право кривца, на Тужилаштво Хашког трибунала, а Војислав Шешел је спреман да, уместо сваког таквог лажног сведока, реагује и да подноси кривичне пријаве против одговорних.

Памтимо, обећао је да ће растурилити Хашки трибунал, а он је човек који је испунио сва своја обећања, а и ово ће, то је већ свима очигледно.

Тужиоци међународних трибунала под ватром судија

Пише: Александар Мезјајев

Ово лето испало је нарочито топло, не само за обичне становнике Европе. Одједном су се два тужиоца међународних трибунала нашао под ватром својих сопствених судија. Најпре је судско веће Међународног трибунала за бившу Југославију (МТБЈ) одлучило да се започне истрага о чињеницама застрашивања сведока у процесу против Војислава Шешеља. Међу потенцијалним окривљеним су бивши главни тужилац МТБЈ Карла дел Понте и низ њених потчињених.

Потом је Међународни кривични суд (МКС) донео одлуку о неадекватном понашању свог главног тужиоца Л. Морена Окампа. Најпре је Тужилаштво МКС окривљено за свесну лаж у току процеса против бившег лидера устаника у Конгу Т. Лубанге, а након неколико дана суд је добио нову жалбу на неодговорно понашање и извртање информација од стране Морена Окампа у процесу против председника Судана Ал-Башира. Тако озбиљна офанзива на међународне тужиоце догађа се по први пут у историји међународног правосуђа. Шта стоји иза тих догађаја?

Судско веће МТБЈ, које је током последње три године разматрало доказе оптужбе против лидера Српске радикалне странке Војислава Шешеља, са неочекиваном једногласношћу је донело одлуку о томе да искази сведока тужилаштва захтевају спровођење посебне истраге.¹⁾ На пример, сведок тужилаштва Н. Стојановић је за време сведочења у суду изјавио да је тужилаштво вршило страхан притисак на њега и његову породицу. Он је сваког дана добијао између 30 и 50 телефонских позива, а тужилаштво је захтевало да потпише изјаву против Шешеља. Не издржавши притисак, сведок је то учинио. Сведок тужилаштва В. Дабих изјавио је да је тужилаштво захтевало од њега сведочење у замену за „пресељење у САД и лепе паре“. Сведок је потписао текст „својих“ изјава на енглеском језику, који не говори. То су посведочили и други сведоци (Ј. Гламочанин, А. Стефановић, З. Ранкић и други). Постоје чињенице да су сведоке приморавали да дају изјаве под претњом покретања кривичних поступака против њих, па чак и помоћу мучења, поред осталог лишавањем истих сна. Примењивана је тактика поткупљивања, пресељавања у друге земље, промене идентитета, обећања да ће бити обустављени против њих већ покренути кривични поступци.

Судско веће одлучило је да наименује независног амикус курија („пријатеља суда“) ради спровођења истраге, која треба да се оконча кроз шест месеци.²⁾ Истина, треба истаћи да је налог за наименовање специјалног иследника дат секретару трибунала, што може свести на нулу све напоре за независну истрагу. Дужност секретара МТБЈ је мало приметна, али ништа мање кобна од дужности тужиоца или председника трибунала. Међу случајевима када су одлуке секретара укидале права оптужених, можемо подсетити на одређивање Слободану Милошевићу лекара по избору трибунала, што је довело до тога да му није указана квалификована медицинска помоћ.³⁾ Такође се можемо подсетити наименовања најнеприхватљивијих адвоката Радовану Караџићу и Војиславу Шешељу (наименовани су адвокати који су били у отвореном сукобу интереса са штићеником). И ништа се са тим секретарима не може урадити, јер сем њих нико у трибуналу, по наименовању, нема овлашћења такве врсте!

Сумњу изазива овлашћење које је добио специјални истражитељ у предмету „Дел Понте и компанија“, које се односи на извођење закључка о неопходности започињања судског гоњења. Такав закључак је, на основу чињеница које је прикупио истражитељ, требало да изведе сам суд.

Треба рећи да **преступи тужилаштва МТБЈ нису гром из ведрог неба. Војислав Шешељ је захтевао спровођење истраге још пре пет година.** Још у то време су постојале многобројне чињенице о застрашивању сведока. Интересантно је да су **Шешеља осудили на девет месеци затвора због књига у којима је он управо и разоткрио сву ту прљаву кухињу Хашког трибунала!** Међутим, у то време Шешељу је судило друго судско веће, и оно је донело одлуку да „одгоди разматрање тог питања“ до окончања процеса. Аргументација је била веома цинична – зарад тога, да се не би кршила права оптуженог на оперативном разматрању предмета! Узгред речено, ту одлуку је донео сам председник МТБЈ П. Робинсон, који одлично зна да тужилаштво трибунала добија потребне исказе, како помоћу пара тако и помоћу мучења. Управо је пред Робинсоном директно у сали суда низ сведока у процесу Слободану Милошевићу говорило о томе како су их мучили (сведок Р. Марковић), или поткупљивали (сведок К-21). Према томе, одлука да се „одгоди“ то питање представља преступ од стране Робинсона.

То да су оптужбе против Војислава Шешеља фалсификат од почетка до краја, на индиректан начин је признала и сама Дел Понте. У својим мемоарима она отворе-

но пише да је за време сусрета са тадашњим српским премијером З. Ђинђићем овај рекао Карли: „Водите са собом Шешеља и никада нам га немојте враћати!“⁴⁾

Важно је истаћи да је судско веће МТБЈ узело у разматрање и изјаву Шешеља у односу на смрт бившег председника Републике Српске Крајине (РСК) Милана Бабића који је, као што је познато, пронађен обешен у хелији Хашког трибунала за време давања исказа против другог председника РСК (који је заменио Бабића). Званично је изнето да је Бабић извршио самоубиство, али извештај потпредседника МТБЈ садржи директне доказе да је посреди било убиство.⁵⁾ Шешељ тврди да је Бабићева смрт „директно повезана са противправним радњама тужилаштва МТБЈ“.

Сада о другом предмету – у односу на тужиоца МКС. Још 2003. године лично сам се састао са тада тек наменованим тужиоцем МКС Луисом Мореном Окампом. Морао сам приметити како тај човек воли да се шепури пред публиком, па би се пре рекло да се ради о шоумену, а не о тужиоцу. Даљи развој догађаја показао је да се ту ради о нечем збиља нездравом. Оставимо ту болесну тежњу ка слави кажњаваоца актуелних шефова држава. Оставимо чак и његову безумну одлуку да не предочава извор информација не само одбрани оптуженог, него чак ни самом суду (уосталом, постоји једно објашњење, које искључује безумље – лажни извор, што би у случају саопштавања суду постало јасно већ на први поглед). У датом случају задржимо се само на изјавама главног тужиоца МКС, које нису одговарале стварности и због којих је у односу на њих и покренут поступак, истина, за сада тек административног карактера.

Најпре је тужилаштво ухваћено у лажи у медијима у предмету против Лубанге. На пример, тужилаштво је тврдило да одбрана не врши своје обавезе према тужилаштву, док оно само, то јест тужилаштво, извршава све своје обавезе према одбрани. Суд је истакао да је то дупла лаж – одбрана је извршавала све захтеве, у време док је управо кршење обавеза тужилаштва довело до потребе за обустављањем процеса! Осим тога, тужилаштво је изјавило да је оптужени Лубанга директно у сали суда претио сведоцима – деци (судски процес је скопчан пре свега са оптужбом за врбовање деце-војника). Суд је подвукао да је та тврдња такође лаж. Због чега је била потребна та евидентна лаж? Наравно, да би се сакрио потпуни фијаско процеса. Зато тужилаштво и покушава да се у медијима представи као жртва сурових судија. Тактика, додуше, није нова. Још у време процеса против Слободана Милошевића, тужилаштво МТБЈ се жалило медијима да судије „придају превише пажње правима оптуженог“ (!) и да су „судије престроге према тужилаштву“ (!)

Неколико недеља касније, у чланку објављеном у листу „Гардијан“, главни тужилац МКС је изјавио да је суд, тобоже, признао да се у Судану врши геноцид. У ствари, то није тачно. Суд је одлучио да има основа за почетак истраге да ли је вршен геноцид у периоду од 2003. до 2008. године. Ни о каквој утврђеној чињеници о геноциду, а тим пре геноциду који и даље траје, није било ни говора.

Због чега би тужиоцу МКС било потребно да изврше стварност? Разлога може бити неколико. Један од њих је да оправда сопствене незаконите радње издавања налога за хапшење актуелног шефа државе. Датим налогом Међународни кривични суд је прекршио темељне норме међународног права, које се односе на апсолутни имунитет државних руководилаца. Позивање на одреднице Статута МКС о томе да се јурисдикција суда односи на сва лица, „независно од њихове функције шефа државе или владе“ (члан 27), у датом случају није примењиво, јер Судан није учесник споразума о стварању МКС. Непримењиво је и позивање на Повељу ОУН (предмет о Судану у МКС је предао Савет безбедности ОУН), јер у Повељи ОУН није предвиђено право Савета безбедности да предаје предмете МКС. Многи од оних који тврде да је Судан обавезан да се потчињава резолуцијама

СБ ОУН, заборављају да су резолуције Савета безбедности обавезне за све државе, али само у случају ако су оне и саме усвојене у складу са Повељом ОУН. У датом случају није тако.

Треба признати могућност таквих потеза СБ ОУН у односу на земље које су потписале, како Повељу ОУН тако и Статут МКС, али се не можемо сложити са њиховом законитошћу у односу на земље које нису чланице МКС. Одлука тужиоца МКС изазвала је отворено противљење од стране већине држава, па и од стране земаља Афричког савеза и Руске Федерације. Председник Судана је боравио у посети Чаду, на који је вршен колосални притисак са циљем да се он примора на хапшење Ал-Башира. То је било сасвим контрапродуктивно: председник Судана је наишао на топли пријем и подршку. На тај начин је тужилац МКС, вероватно, желео да што пре скине са себе одговорност за незакониту одлуку и пребаци је на суд.

Интересантно је истаћи да је тужбу против тужиоца МКС поднео нико други до бивши главни тужилац у процесу против Слободана Милошевића, Британац Џефри Најс, који је отпуштен из МТБЈ одмах након окончања процеса због сексуалног узнемиравања сарадница трибунала.

Име личности наменоване на функцију специјалног истражитеља у предмету Карле дел Понте за сада није саопштено, али сумњамо да ће то бити заиста независна фигура: такве у МТБЈ не може бити ни по одређењу. Ми смо већ видели резултате „независних“ истрага убиства С. Докмановића, М. Бабића и С. Милошевића, а такође и истраге о злочинима НАТО-а за време бомбардовања Југославије 1999. године.

Да ли је „лов на тужиоце“ реални покушај да се васпостави правичност, или је то још једна игра која треба да увери публику у „независност и правичност“ суда, показаће даљи развој догађаја.

Напомене:

- 1) Потребно је навести имена чланова тог судског већа поименице, јер је то први преседан сличне врсте у читавој историји рада Хашког трибунала: Ж. К. Антонети (Француска), Ф. Хархоф (Данска) и Ф. Латанци (Италија)
- 2) Prosecutor v. V. Seselj [ICTY Trial Chamber] Redacted version of the „Decision in reconsideration of the decision of 15 may 2007 on Vojislav Šešelj’s motion for contempt against Carla del Ponte, Hildegard Uertz-Petzlaff and Daniel Saxon“.
- 3) Подсетимо се на закључак руског лекара М. Шумилине, која је изјавила да је узрок прогресивног погоршања здравственог стања Слободана Милошевића „дуготрајно неправилно лечење“. Додајмо да сви лекари који су „лечили“ Милошевића (наименовани од стране секретара МТБЈ) нису предузели чак ни неопходне мере у циљу постављања дијагнозе. Подробије о томе види: Меџајев А.Б.: Мој оптужујући акт, Руски венац Слободану Милошевићу, М. Алгоритм, 2007. С.61.
- 4) Подробна анализа мемоара К. дел Понте, види: Меџајев А.Б.: Међународно-правни мемоари – Казањски часопис међународног права. Бр 3. 2009-2010. С.72-89. Краћа анализа, види: <http://www.fondsk.ru/article.php?id=2781>.
- 5) Подробије, види: <http://www.fondsk.ru/article.php?id=1678>.

Разговор са игуманом Стефаном, из манастира Велика Ремета

Беседа о Шешелју – хашком победнику

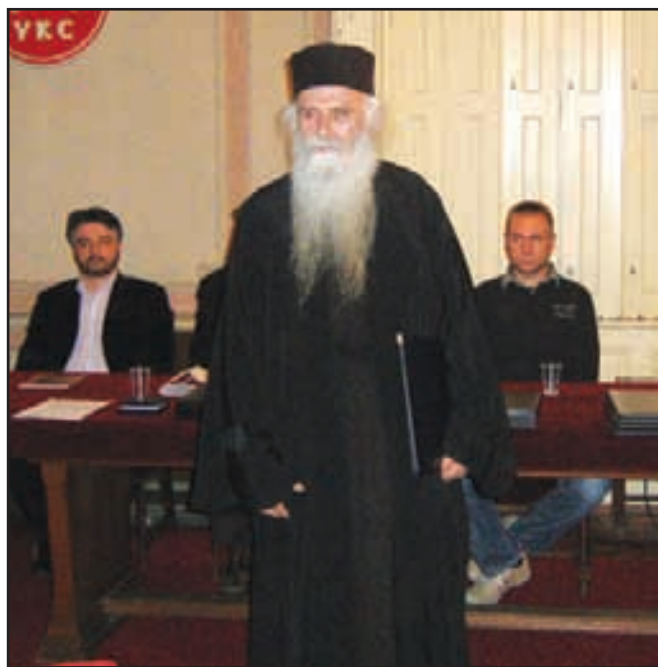
Разговарао: Момир Лазич

Манастир Велика Ремета на Фрушкој гори годинама је духовно стециште српског народа, где столује игуман Стефан, велики духовник и национални просветитељ коме се обраћа велики број верника из читаве Србије и иностранства. Његова смиреност, добротворност и бескрајна вера у Христа многим верницима помажу да пронађу себе у овим тешким данима послатања наше државе. Својим беседама лечи душу, уноси оптимизам, учвршћује веру и указује на пут којим човек треба храбро да крочи. После литургије, његовим предавањима присуствује на стотине верника који га сатима слушају и упијају сваку његову реч.

Познајем га дуги низ година. Обзиром да живимо у тешком безбожном хаосу државе и власти која се одродила од народа, сусрети са овим Божјим човеком дођу као мелем на рањену душу. Људи му се поверавају, питају га, јер знају да ће одговор бити искрен, поштен, увек казан у истини и доброј намери. Говорећи недавно о српском чојству, поштењу, одбрани истине српског народа и изазовима пред којима се нашао у очувању своје историје, културе и духовног наслеђа, отац Стефан пример у тој борби нашао је у проф. др Војиславу Шешелју.

– Он је, слава Богу, истински пример како се у једној затворској руци, казамату који је намењен скоро свим Србима, брани част, слобода, вера, истина, писмо, језик... У овом моменту можда сви људи не могу да процене вредност његове борбе за Христове вредности живота, али ће брзо доћи време када ће то схватити. Он је једини Ватикану сасуо у лице сву истину о срамној политици према српском народу. Јасно и гласно рекао је судијама који му суде какво зло је Ватикан. То се тако јавно и пред читавим светом нико није усудио да каже као Шешелј. Какав је то величанствен човек, када тражи да му се документи преведу на српски језик, на ћирилицу. Он се не одриче свога писма, а то је одбрана највећих националних интереса српског народа – збори Стефан.

– Шешелј је морално изузетно чист човек, који не само што се херојски брани, него нас и учи какви људи треба да будемо. Часни, и да се наши потомци на нас угледају, овај пут на

Воју, а не да човек буде сплачина без имена, корена, славе и крста. То многи у овој пропалој Србији желе да направе од Срба. Шешелј је пример како се не пристаје на издају, понижења, плување по свом гробу, историји. Толико је образован да би могао да однесе премоћ над још три таква суда. Па, људи Божији, он у том затвору написа велике књиге. Тамо је слободан човек. Бог је са њим. Џаба зидине. Човеков ум се не може затворити нити у једном казамату. Воја је пример за то – напомиње духовник.

Игуман Стефан воли када му причам о Воји и дружењима са њим, о људима који га у свету цене, воле и поштују. Са великом пажњом му причам колико је Воја цењен у Русији, Белорусији, Ираку, Куби, Палестини, Аргентини, Мексику, Палестини...

Игуман Стефан је посебно дирнут Војиним детињством.

– Много је поштовао родитеље. Борио се да заради који динар и помогне им када је било најтеже. Види се да је од малих ногу одгојен како ваља. А данас родитељи пустили децу да раде шта хоће. Банче по кафанама, клубовима, дрогирају се, младе жене остају уседелице, ни кучета ни мачета. А он најбољи студент. Млад одбрани докторат, а после написа велику књигу „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације“. Сасуо им је сву истину у очи. Вратиће се из Хага. Неће народ заборавити његове муке, а неће ни драги Бог. Доћи ће када буде требало. Ех, када би сви као он бранили своју част, образ... Другачије би нам било – истиче игуман Стефан.

Његове речи одзвањају Фрушком гором. Народ их упија као сунђер воду. Слуша причу о човеку који је читав живот посветио истини и правди, решен да за њих и главу да.

– Е то је, браћо моја, та вера у Бога коју у себи носи Шешелј. За истину и живот дати. То могу само велики и најбољи. То Христос види и никада не заборавља. Нека Бог да да се Воја што пре из Хага врати својој породици, и свима ће бити добро и угодно. И Богу драгом – завршава беседу отац Стефан.

Капитулантска политика Бориса Тадића

- *Брисел и Вашингтон отворено прете Србији и захтевају да се одрекне Косова и Метохије. Сваки договор са њима у вези са резолуцијом коју је Србија поднела Генералној скупштини Уједињених нација, а који би додатно умекшао изнесене ставове, представљао би угрожавање виталних државних и националних интереса*

Пише: Борис Алексић

Већ десет година прозападне странке владају Србијом. Њихови лидери су себе представљали као демократе који су пријатељи Запада и као људе који имају решења за највеће проблеме у Србији. Међутим, пракса је потврдила да САД и ЕУ њих не третирају као пријатеље већ као слуге, а Србију као свој ратни плен. Уместо да Вашингтон и Брисел престану са уценама по доласку ДОС-а на власт, они су наставили да прете Београду и да га понижавају.

То се, наравно, дешава и данас по питању Предлога резолуције о саветодавном мишљењу Међународног суда правде о Косову и Метохији, који је поднела републичка влада Генералној скупштини УН. Иако је предлог Београда написан да би се задовољила англоамеричка осовина, иако се у тексту документа изричито не помиње суверенитет Србије над Косовом и Метохијом (у преамбули се осуђује сецесија као недозволена у међународном праву), он је дочекан на „нож“ од стране САД и ЕУ. Србија, по Вашингтону и Лондону, нема права да говори о Косову и Метохији, које они третирају као независну територију на којој имају војне базе. Режиму у Београду је поручено да са ЕУ мора да постигне компромис у вези са текстом резолуције или чак да је повуче. Уколико то не уради, не може да рачуна више на било какву „подршку“ Брисела. Србији је отворено запређено да мора да прихвати једнострано проглашену независност.

У свему томе Тадићев прозападни режим иде на руку англоамеричком окупатору, иако има обавезу да поштује Устав и територијални интегритет и суверенитет државе. Потпуно је јасно да Тадићев режим немерава да са ЕУ и Вашингтоном усаглашава Предлог резолуције о Косову који је Србија поднела Генералној скупштини УН.

Срамни договор са Бриселом и Вашингтоном

Да се подсетимо. Помпезно најављена, 26. јула 2010. године усвојена је у Народној скупштини „Одлука о наставку активности Републике Србије у одбрани суверенитета и територијалног интегритета Републике Србије“, а поводом саветодавног мишљења Међународног суда правде. Међународни суд правде је претходно дао своје мишљење тако што је преформулисао питање упућено из Београда, чиме је расправу свео на формални аспект. Представници републичке владе су, брже-боље, поднели Предлог резолуције Генералној скупштини како би српска резолуција била прва на дневном реду. У тексту овог предлога не спомиње се Резолуција Савета безбедности 1244, нити се инсистира на суверенитету и територијалном интегритету Србије. На основу изјава представника Демократске странке, могло се закључити да је њен циљ да доведе до преговора између Срба и Шиптара о свему. Овакав став је јасно отворио Тадићеве карте јер је био сигнал Београда да може да се разговара и о подели Косова и Метохије. Према извештају Међународне кризне групе, Београд се залаже за поделу Косова и Метохије, „при чему би север при-

пао (или остао) у Србији, док би на остатак Косова гледали као на независну државу; као и да „размишља о размени већег дела прешевске долине за север Косова“. Тактика Демократске странке је била срамна, провидна и понижавајућа за Србију. У Народној скупштини они су се наводно борили за „одбрану суверенитета и територијалног интегритета“, док су у Њујорку, Предлогом резолуције, на ту ставку готово у потпуности заборавили. У исто време, Вашингтону и Лондону Тадић је слао сигнале да је спреман да преговара о свему, па и о подели јужне српске покрајине. Демократска странка је заборавила на стару максиму, према којој САД узимају (отимају) „све и остатак“.

Реакција са Запада је убрзо стигла. Прво је из амбасаде САД изашло саопштење којим се критикује подношење Предлога резолуције без консултација са Вашингтоном, да би затим британски амбасадор Стивен Вордсворт изразио „личну увређеност“ јер није консултован. У Београд је прво допутовао министар спољних послова Немачке Гвидо Вестервеле, који је јасно поручио Тадићу да мора да се одрекне Косова и Метохије уколико жели у ЕУ.

Након тога, пут Србије је кренуо и британски министар спољних послова Вилијам Хејг. Хејгов задатак је био да појача уцене крхког Вестервелеа, пре свега покретањем питања Републике Српске. Хејг је био врло директан. Рекао је да Србија мора да прихвати независност Косова и одмах започне директне преговоре са Приштином о техничким питањима. Поручио је да од председника Бориса Тадића очекује храбре и одговорне потезе, као и сочавање са реалношћу. Упркос претњама и уценама, и јасним порукама да Србија мора да се одрекне Косова и Метохије, Тадић и даље рачуна на помоћ ЕУ за решење питања Косова. Како је саопштила његова прес служба, Тадић је истакао да се Србија залаже да до решења дође дијалогом Београда и Приштине, као и да је стратешки циљ државе чланство у ЕУ. О стратешком циљу очување територијалног интегритета Србије Тадић није говорио.

Проблем нису ни Хејг ни Вестервел већ режим који се одриче Косова и Метохије

Хејг је кренуо са јасним порукама англоамеричких газда, према којима Србија има обавезу не само да се одрекне јужне покрајине, већ и да омогући утапање Републике Српске у Босни и Херцеговини уколико жели у Европску унију. Иронично, Борис Тадићу је поручено да треба да буде одважан као и Слободан Милошевић, да наметне став „локалним Србима“ и принуди их да пристану на све. Наравно, са том разликом што се Милошевић Дејтоном изборио, колико-толико, за већи део Републике Српске, док се од Тадића тражи да се одрекне, у име Србије, целог Косова и Метохије и уништи Републику Српску.

Британски конзервативац Вилијам Хејг, као највећу опасност на Балкану (гле чуда) види Србе и Русију. Овај политичар је на свом петпарачком блогу, у тексту „Морамо да реагујемо како би спречили да Босна постане пропала држава“ на-

писао још у новембру 2008. године следеће: „Вођство ентитета Република Српска наставља са инсистирањем на својој аутономији и позива на могућу сецесију од Босне и Херцеговине. У исто време, Русија својим ресурсима помаже овим лидерима. Русија је у Републику Српску довела три своје нафтне компаније и такође изнела предлог да туда прође део гасовода Јужни ток. На тај начин Москва подржава сецесионизам за који су многи у ЕУ мислили да је нестао...“ Надахнути Хејг наставља даље, упозоравајући да Срби и Руси заједно раде како би укинули Канцеларију високог представника у БиХ. Да се подсетимо, то је управо канцеларија у којој је шефовао Педи Ешдаун, „бивши“ агент британске обавештајне службе и функционер кога је Џозеф Бодански оптужио да подржава тероризам и муслимански екстремизам у БиХ. Дакле, Хејг би волео да види Републику Српску без нафте и гаса, без Руса, и вероватно без Срба. Али он не стаје на том месту. У свом високоумном блогу Вилијам Хејг даље пише: „Уколико ЕУ прихвати сецесионизам у Босни, то ће имати последице и на друге делове Балкана као што су Санџак, Војводина, Прешево у Јужној Србији, као и на север Косова, да не помињемо Јужну Осетију и Абхазију.“ Вероватно је у том тренутку Хејг „огладнео“, па је написао да би у таквом случају „муслимани могли да се нађу у сендвичи између Србије и Хрватске.“ Он затим јасно истиче претњу Србији да њено инсистирање на дејтонском положају Републике Српске може да изазове сепаратизам у Рашкој области, Војводини и Врањској котлини. Дакле, Хејг овде износи идентичне ставове као својевремено немачки амбасадор Андреас Цобел. Хејг појашњава свој став следећим речима: „ЕУ мора да појасни Београду да уколико Србија жели да буде кандидат за чланство у ЕУ, мора да се одрекне Босне...“

Међутим, за Вилијама Хејга шиптарски сепаратизам на Косову и Метохији не може да доведе до сепаратизма на Балкану јер: „Косово је јединствени случај и није преседан, али је саветодавно мишљење Међународног суда правде о Косову и Метохији важна прекретница.“ На овом месту примећујемо јасну контрадикцију у ставовима министра спољних послова Британије, јер уколико шиптарски сепаратизам у јужној српској покрајини није преседан, како онда може да буде „важна прекретница“ јер се тај појам свакако односи на будуће случајеве?

Дакле, Србија од Вилијама Хејга може да очекује само још уцена и приглуших објашњења.

Иако до закључења броја није позната крајња судбина резолуције, јасно је да ће режим испунити налоге Запада. Да закључимо: проблем Срба није у Хејгу или Вестервелеу. Наш проблем је у режиму Бориса Тадића који је спреман да се до краја потчини агресору са Запада и да се у име Срба одрекне Косова и Метохије и Републике Српске. Уколико то учини, режим Бориса Тадића ће бити презрен од српског народа за сва времена, а његове газде у Вашингтону и Лондону и даље неће бити задовољне његовим понашањем. Када га потроше, замениће га другом марионетом.

Вашингтон и Брисел своде Србију на Београдски пашалук

Пише Срђан Ного

Пресуда Међународног суда правде, донета 22. јула, о декларацији којом су косовски Албанци прогласили независност изазвала је поприличан шок у Београду (могуће је због чињенице да наша власт у свом тиму нема нити једног озбиљног стручњака за међународно јавно право!). Већ две године државни званичници, режимски медији и аналитичари, готово свакодневно храбро су изјављивали како ће Србија однети победу пред Међународним судом правде, како је велики успех што смо проблем Косова пребацили на терен права, и како се сад политички само треба сконцентрисати на улазак у ЕУ.

И ево, лета 2010, тај многохваљени Међународни суд правде брутално је нокаутирао режим, пре свих главне носиоце те идеје, Вука Јеремића и његовог шефа, најодговорнијег човека за промашену политику – Бориса Тадића, **остављајући их сада без икакве даље политичке стратегије**. Како сада да нам објасне да све што су говорили о Косову и Метохији претходне две године заборавимо, и да се морамо вратити са терена права на терен политике? На њихову жалост, ту нас чекају, опет спремне, велике силе из „пријатељског“ евроатлантског свега, спремне да финалним ударцем униште и последњи заклон у који може да се сакрије неспособни, и слободно се може рећи, недобронамеран режим. Коначну тачку на политику Бориса Тадића ставиће у септембру Генерална скупштина УН. Тада ни спин-мајстори Крстић и Шапер неће моћи да смисле нови медијски маневар и обману, и Тадићеви промашаји биће потпуно јасни и видљиви.

Но, реално гледано, **Тадићева политика је доживела пораз много пре**. Каква ће уопште бити та политика према самопроглашеној „независности“ Косова било је јасно на чувеном митингу, одржаном 21. фебруара 2008. године, у Београду. Председник Србије не да није смео да се појави на бини и обрати се окупљеном народу, већ није смео ни да буде у Србији, па се сакрио у суседној Румунији. Не знам да ли се иједан владар у историји (српски свакако није), понео тако срамно и кукавички. **Политика власти поражена је уништавањем Војске, продајом виталних ресурса, медија, резолуцијом о Сребреници, Статутом Војводине, прихватањем Еулекса, излетом у Опатију... а одлука МСП-а је само разголићавање свега тога.**

Раније деловање МСП-а против Србије

„Суд је због своје лоше аргументације потпуно изгубио легитимитет. Скоро сам сигуран да је било политичких притисака, јер су аргументи изнесени у мишљењу МСП-а идентични аргументацији коју су САД изнеле пред судијама у децембру“, каже бивши декан Правног факултета у Фрајбургу Томас Флајнер. („Блиц“, 24. 7. 2010). Међутим, **читав систем међународног права и УН је изгубио легитимитет још 1991. и почетком распада СФРЈ**.

Питање је само на чему се заснивао оптимизам наше власти у погледу МСП-а. Тај суд је у ранијим случајевима већ грубо кршио право, и доносио политичке одлуке на штету Србије. Најпре поводом тужби за геноцид, које су поднеле БиХ 1993. и Хрватска 2. јула 1999. против (тадашње) СРЈ, Међународни суд правде се огласио надлежним, док по тужби СРЈ против НАТО-а, поднетој 29. априла 1999. године (значи не-

ких два месеца пре тужбе Хрватске), МСП се огласио ненадлежним, јер СРЈ није била чланица Уједињених нација!!! Значи, када си тужен, члан си УН, а када ти тужиш, ниси!!! Право на делу, нема шта!

Исто тако, у пресуди у горепомеутом спору Босне и Херцеговине против Србије, МСП је, не изводећи доказе, већ користећи пресуде Међународног кривичног трибунала за бившу Југославију (Хашки трибунал), пресудио да се у Сребреници догодио геноцид. Јасност политичке одлуке потврђује чињеница да у том моменту не постоји пресуда за геноцид ни у Хашком трибуналу, нити испуњење иједног елемента геноцида. МСП је извршио још једно насиље над правом.

Трећи пример међународне „правде“ показан је поменутог 22. јула. 2010. године. Сат времена очи изјашњавања Међународног суда Уједињених нација у Хагу, потпредседник Америке Џозеф Бајден, код кога се у посети у том тренутку налазио Хашим Тачи, позвао је председника Србије телефоном и саопштио му став суда, и „охрабрио“ га да истраје на досадашњем путу, претећи да ће Србија проћи још горе уколико се не буде понашала онако како Америка очекује. Послушни Тадић сутрадан изјављује да је Америка партнер Србије!

Каквој правди и каквом праву смо уопште могли да се надамо од оних који су погазили све своје законе и норме, све међународне уговоре које су закључили, још 1991. приликом распада СФРЈ, и после тога током ратних деведесетих? **Не сме се заборавити да су управо САД, ЕУ и УН заједнички деловале против српског народа. Њихова правда огледа се у подстрекивању и прикривању масовних злочина над Србима, стотинама хиљада прогнаних, и отимања бројних српских територија** (Крајина, Босна, Црна Гора, Косово и Метохија, а у перспективи Војводина и Рашка, на чему се ради увелико). **У последњој деценији, после осиромашеног уранијума и епидемије канцера, натоварили су нам економ-**

ску беду и понижење, очекујући да, док опљачкани пузи-мо пред њима, стално исказујемо своју захвалност и по-корност.

Сама чињеница што се Србија обратила Међународном суду правде изазвала је недоумице јер одлуке се доносе већином гласова и судије не гласају у своје име, већ изражавају мишљење своје земље. А већина представника суда је из земаља које су признале Косово и, према томе, резултати гласања су били предвидљиви. И долазимо до провокативног питања – није ли намерно садашња власт Србије, којој је својствен прагматизам, довела ствар до ове одлуке како би ослободила себи руке? То питање поставио је Александар Мезјајев, руски стручњак за међународно право, у интервјуу Гласу Русије (27. јул 2010). То питање постављају себи и многи грађани Србије.

Но, тог 22. јула није се десило ништа спектакуларно. Само је настављен тренд дводеценијског кршења права српског народа. Најважније тренутно питање је који ће бити потези српских власти после одлуке МСП-а.

„Реакција“ власти

Србија никад неће признати Косово и неће учинити ништа што би озбиљно стајало на путу његовој независности. Ово је укратко став режима, који је изнео председник лично у обраћању пред Скупштином Србије. **Борис Тадић није имао ни снаге, ни знања, ни храбрости, ни личног поштења да преузме одговорност за крах своје политике, као што би урадио иоле озбиљан и национално одговоран државник.** Де Гол је рекао: „Политичари мисле на следеће изборе, а државници на следећа поколења“. Време је за државничку одважност, а она налаже геополитичку преоријентацију. Нажалост, Борис Тадић нема у себи ни зрно државника.

Па, шта можемо очекивати онда од политике Бориса Тадића?

Одговор је – ништа. Она се неће мењати. Шутановац ће наставити да нас води у НАТО, Динкић ће вечито да контролише остатке овдашње привреде и токове финансија, Пајтић ће и даље да прави државу од Војводине, Зукорлић да безбедносно дестабилизује Рашку област, Шапер, Крстић и Ђилас ће и даље да контролишу више од 70 одсто медијског и реклам-ног простора, итд. Остала је општа корупција, крађа и крадуц-кање, и колективна апатија и незнање.

Данас кад је свима јасно да од нашег уласка у ЕУ нема ништа, актуелни режим и даље понавља старе мантре јер „немају алтернативу“. Наш однос према идеји Европске уније јасно осликава цитат из текста Мише Ђурковића, научног сарадника Института за европске студије: „Ми да се одрекнемо Европе? Никада. Можда се она одрекла нас, али, знате, ми смо бра-

нили комунизам и кад су га Руси истерали, бранили смо југословенство кад су сви паметни од њега дигли руке, па што би ми данас били мањи Европејци од оних који су у ЕУ? За њих је то ствар чисте прагматике, али ми, знате, видимо у томе идеал!“ (Миша Ђурковић, *Тадићева постевронска Србија или земља у којој има среће за све*, www.dverisrpske.com).

Државни апарат нам је изрешетан иностраним саветницима и надзорницима, а функционише према принципима дефинисаним ван наше земље и неретко служи туђим интересима. Многи наши политичари више воде рачуна о вољи Вашингтона и Брисела, него о жељама српских грађана. Тако српске власти за две године нису одржале ниједну седницу парламента, специјално посвећену Косову и Метохији, а уочи изношења закључка МС званични Београд је, на инсистирање Запада, протурио усвајање резолуције о Сребреници, којом је нанет колосални ударац национално-државним интересима Србије.

Уместо неопходног заокрета, имаћемо наставак погубног правца. Јасно је да постојећи политичари и странке на власти, не само да немају капацитет да воде земљу, већ и раде против интереса народа и државе. Због тога, потребно је да што пре ова власт оде у непријатно историјско сећање, а потпуно нови људи, са потпуно новим идејама и формама деловања, дођу у прилику да преузму одговорност и покушају да спасу, пре свега народ, а затим и државу, од потпуне пропасти.

Сурова реалност уништиће лажни пацифизам

Да се подсетимо већ помињаног Тадићевог излагања у Скупштини Србије, а поводом доношења нове резолуције о Косову и Метохији и нашег будућег става у борби за територијални интегритет и целовитост државе. Његов став је, укратко, да главна водиља наше политике у будућности мора бити избегавање, по сваку цену, било каквог сукоба са великим силама.

„Мир јесте једна од најбитнијих људских вредности, али није безуслован, нити зарад мира треба жртвовати све остале вредности. Срби морају да буду спремни да се бране онда кад су изложени туђој агесији, када им се силом одузимају територије и не признаје оно што се признаје свима другим народима и државама. У критичним тренуцима своје историје ми смо увек били спремни да, по потреби и оружјем, бранимо своју слободу, независност и територијални интегритет. Тако треба да буде и убудуће.“ (Др Предраг Николић, *Геополитичка логика руши Тадићев безусловни пацифизам*, www.vi-dovdan.org).

Сурова реалност тешкоће позиције у којој се налази наша држава, срушиће лажни пацифизам наших власти.

„Одлука МСП омогућава да се отвори нова фаза 'пројекта Косово'. Запад ће учинити све како не би дозволио да се 'замрзне' косовски конфликт. Почеће се реализовати сви пређашњи планови Приштине: потпуна апсорпција Срба јужно од Ибра, асимилација српског становништва у северном делу Косова, ширење сепаратистичких тенденција на југ Србије ('Прешевска долина'), ширење 'албанског фактора' по Балкану, укључујући ако не формално, а оно фактичко уједињење Косова са Албанијом. И све то на позадини даље политичко-дипломатске и финансијске подршке 'Републици Косово' са њеним потоњим укључивањем у ЕУ и НАТО. (Ања Филимонова, *Са међународним правом је завршено, услове диктирају САД!*, rs.fondsk.ru). У томе циљу је и градња аутопута од Драча, кроз Албанију, затим Косово, преко Мердара до Ниша (и ода-тле према Софији и Турској). Тај правац је од геостратешке важности за САД, а уједно и представља жилу куцавицу светског шверца хероина под окриљем САД, чији су важан шраф косовски Албанци.

Јасно је да ће, по плану САД и НАТО, Албанци наставити експанзију на српску територију, и да ће се лажни пацифизам који се као анестезија потура Србима, разбити у судару са но-

вим проблемима. Те планове на својој кожи већ осећају преостала група Срба из Прешева, као и Срби из Бујановца, Медвеђе, Прокупља, Куршумлије, и других општина у близини административне линије са Косовом. А посебно су угрожени преостали Срби на самом Косову и Метохији.

Рашко буре барута

Но, слабост наше власти и државе, и дугогодишњи нерад довели су до великих проблема и у другим деловима Србије.

Приликом заједничке посете Бориса Тадића и турског премијера Тајипа Ердогана Новом Пазару, цео град је био окићен турским заставама, а исте су носиле и хиљаде окупљених који су скандирали турском премијеру. **Том приликом није се могла видети ниједна српска застава, а залутали пролазник би пре помислио да је у срцу Анадолије, а не у колеџи српске државности.**

Док министар полиције Ивица Дачић обилази кућу фудбала, у Новом Пазару три тек пунолетна младића **запалили су српску заставу** (инцидент се десио 19. августа, у ОШ „Десанка Максимовић“). То је само последњи у низу инцидената, у осетљивој Рашкој области, која прети да експлодира у наредном периоду. Јавна је тајна да тамо постоји наоружана инфраструктура спремна за устанак. Санџачки муфтија, који је преузео улогу радикалног лидера муслимана у томе крају, може сасвим слободно јавно да прети властима у Београду.

„Играње Санџаком значи поигравање са овим делом Србије. Држава је као зграда у којој станари могу да се воле или не воле. Уколико већински станари одлуче да запале један стан, ризикују да се упали цела зграда. Зато се није играти са ватром. **Или ће нам свима бити лепо, или ће бити ватре до врха. Само наша кућа горети неће**“, рекао је Зукорлић на митингу у центру Новог Пазара пред неколико хиљада присталца. (15. јул 2010). Главни муфтија ИЗ у Србији је и овом приликом опширно говорио **о стогодишњој угрожености Бошњака у Санџаку и утврдио да је његовом победом на изборима за Национални савет томе дошао крај и да су се Бошњаци „отели из канџи Београда“**. „**Ми смо конститутиван народ и позивамо председника Бориса Тадића и Владу Србије да што пре организују разговоре да то питање што пре решимо Уставом**“ – јасна је порука муфтије политичара. С тим у вези недавно су његове присталице лансирале идеју о „аутономији Санџака“, са правом отцепљења.

Муфтија помиње и „**11 српских геноцида**“ над „Бошњацима“, и уништавање исламских споменика (а при томе није у стању да наведе конкретан пример). Но, оно што Зукорлић не зна, односно прави се да не зна, јесте да је у Рашкој створена Србија Немањића, да је ислам на ове просторе дошао турском окупацијом и петовековним геноцидом, да није постојала српска нацистичка дивизија, али јесте Ханџар СС дивизија.

Колика је осиноост (али и моћ) муфтије, показује случај новопазарске бање. Објекат Старе пазарске бање подигнуте на темељима римских терми, у оквиру којег је и турско купатило из 15. века, продат је пре годину дана супрузи новопазарског бизнисмена Хасније Шемсовића (дакле муслимана). После урушавања крова, у бањски објекат је прво ушло Зукорлићево обезбеђење, јер његова Исламска заједница полаже право на објекат. Због тога је реаговао Ријасет Исламске заједнице Србије, захтевајући да контролу над спорним објектом преузме полиција. **После вишечасовних преговора муфтије Зукорлића са представницима Полицијске управе у Новом Пазару, он је пристао да делимично повуче своје обезбеђење?** (прича се да је том приликом његово обезбеђење, наоружано аутоматским оружјем, привремено заробило седморицу припадника жандармерије). О праву власништва над Старом пазарском бањом одлуку ће донети надлежни правосудни органи. **Зукорлић је, међутим, поручио да „нема те судске пресуде која ће вратити било које цивилно лице у посед Бање“**. Муфтија је поручио и да ће убу-

дуће у објекат Старе пазарске бање моћи да уђу само они које буде овластио Мешихат верске заједнице којом он руководи. (агенција ТАНЈУГ, 4. јул. 2010). Очито је да Зукорлић располаже оружаном силом, да преговара са државним органима и да поштује само оне одлуке које му се свиђају.

Јасно је да Зукорлић, подржаван од иностраних фактора, представља оружје потенцијалне дестабилизације Србије. Можда је недавно паљење српске заставе и каменовање аутобуса у Новом Пазару почетак остваривања његових претњи. Ипак, они који га користе и усмеравају, морали би знати да играње ватром на бурету барута какав је Балкан, може да измакне контроли, и доведе до „пожара“ великих размера, који неће бити могуће контролисати.

Мађарска претензије у Војводини

На Јутјубу постоји један видео клип, у коме мађарски тенк јури Бориса Тадића на тротинету (можда је тај тротинет ново супертајно оружје којим Шутановац планира да снабде реформисану војску), уз песмицу посвећену „ослобођењу Војводине од српске окупације“. Спот под називом *Bye, bye Serbia* урадила је омладина странке Јобик, која је део власти у нашем северном суседу. Тај спот боље од свих речи осликава мађарску политику према српској покрајини.

Убедљив тријумф, уз апсолутну већину листе „Мађарска слога“ (освојили 28 од 35 мандата), које је подржавао Савез војвођанских Мађара и Иштван Пастор, на изборима за националне савете националних заједница, с пуно еуфорије поздравља је званична Будимпешта, **уз поруку да је први (и најтежи) корак ка културној аутономији, а потом и политичком самоопредељењу Мађара у Србији – начињен!**

„Победа Пастора на изборима за Мађарски национални савет потврдила га је као националног лидера с којим Србија и Демократска странка од сада морају разговарати другачије и – озбиљно. Искључиво, као са новим партнером власти, ако не желе проблем(?) – поручио је у првој изјави нови-стари премијер Мађарске и челник двотрећински владајућег десничарског Фидеса – Виктор Орбан, чија странка у потпуности подржава СВМ.“ (Властимир Вујић, *Шта Мађарска тражи од Београда?*, www.pecat.co.rs).

Мађарска Влада захтева од Београда да републички, покрајински и локални органи власти пренесу у целини (или делимично) оснивачка права над образовно-васпитним установама у којима се настава изводи искључиво на мађарском језику, над установама културе чија је основна делатност очување мађарске културе и над установама које обављају јавно информисање на мађарском језику. А за пренете надлежности државни органи Србије дужни су и да у целости обезбеде комплетан годишњи буџет. Мањински „парламенти“, према Закону о саветима националних мањина, могу да сарађују и с

међународним и регионалним организацијама, државним органима, организацијама и установама у матичним државама(!), као и с националним саветима или сличним телима националних заједница у другим земљама. Могу да утврђују предлоге националних симбола, знамења и празника за националне мањине, као и да оснивају установе, удружења, фондациије, привредна друштва. **То им даје основу за касније право на политичко самоопредељење.**

И док актуелна власт у Србији денационализује државу српског народа, стално изговарајући да „испуњава услове за чланство у ЕУ“, Мађарској, која је од 1. маја 2004. унијска земља – ниједан од ових услова није био потребан за учлањење! У Мађарској не постоје никакви савети националних заједница, већ само цивилне самоуправе етничких мањина, које имају своје активисте. **Забрањено им је страначко удруживање по националној основи. Немају право ни на заступништво у Парламенту.** У Мађарској, у области културе, образовања, информисања и службене употребе језика и писма националних мањина искључиву надлежност има држава. За Будимпешту су сви који имају држављанство Мађарске – Мађари, ма ког порекла били, (рецимо, чак 54 одсто има словенска презимена, а око милион Рома живи у Мађарској, но сви са држављанством се воде као Мађари).

Ниједна земља ЕУ не примењује на својој државној територији концепт Београда, из простог разлога јер мисли на будућност државе.

Угроженост Републике Српске

Угроженост и даља агресија на српски народ изражена је и у региону. Овом приликом задржаћу се само на Републици Српској.

Висока представница Европске уније за спољну политику и безбедност, Кетрин Ештон, планира да преузме директну контролу над БиХ, са новим овлашћењима усмереним против „тврдокорних“ Срба који сеprotиве босанској држави и блокирају политичке реформе, пише „Дејли телеграф“. У тексту под насловом „Ештонова направила тајни план за управљање Босном“, лист наводи да је у поверљивом документу, који је завршила ове недеље, Ештонова предложила формирање новог положаја моћног изасланика Европске уније, после јесењих избора у БиХ. **Његов задатак би био да прогура уставне реформе земље, односно, ојача федералне институције, углавном на штету Републике Српске,** преноси Би-Би-Си у програму на српском језику. Нови изасланик би преузео дужности високог представника међународне заједнице и као део нове европске дипломатске службе управљао би

још и мировним снагама и европском полицијском мисијом у Босни. Да би превазишао отпор уставним реформама, био би овлашћен да предложи забрану путовања у ЕУ и замрзавање банковних рачуна и других средстава свих особа за које сматра да их опструирају. Циљ је, како пише „Дејли телеграф“, да ЕУ преузме водећу међународну улогу у БиХ. (Дејли телеграф, 28. јул 2010). Према неким наводима, тај представник би могао бити злогласни Педи Ешдаун. (Дејан Мировић, конференција за штампу СРС, 29. јул 2010).

У скорашњем извештају Стејт департмента, Република Српска је оптужена да поткопава државне институције и да је Босна и Херцеговина, као слаба и децентрализована држава, подложна да се искористи као база за терористичке операције у Европи. Премијер Републике Српске Милорад Додик каже да извештај Стејт департмента, којим се оцењује БиХ са аспекта борбе против тероризма, представља наставак добро познате политике да се „за све што не ваља на Балкану окриве Срби, а за све што не ваља у БиХ окриви Република Српска“. (Танјуг, 9. август 2010). У БиХ, према проценама њихових служби, делује 3000 потенцијалних терориста, и сви они се налазе у Федерацији БиХ, а не у Републици Српској. **Симптоматично је да Сједињене Државе почињу да окривљују Србе чак и за муслиманске терористе!**

Ускоро се може очекивати јак удар на Србе у Босни, и покушај насилних измена Дејтонског споразума, који би **водио укидању Републике Српске, једине српске победе извојеване у последњих 90 година.**

Неопходност нове политике и нових политичара

„Поручујем српским властодршцима да знају да се издаја не исплати. Они данас више воде интереса о жељама глобалних моћника, него о потребама свога народа. **Не треба да забораве да је у неком тренутку реалан излив гнева народа. Политичари таквог профила, историја нас томе учи, из овог или оног разлога, обично заврше у канти за смеће.** У свом охолост незнању, умисле да су истински господари своје и наше судбине. А нису! Намењена им је улога да буду обични извођачи прљавих радова, са кратким роком употребе. У то ће се уверити наши властодршци пошто од оних којима су допустили да постану већински акционари Србије, после доношења одлуке од стране Међународног суда правде, добију списак непопуларних налога за хитно извршење“. (Драгомир Анђелковић, Србија је банаана држава, www.recat.co.rs).

Српски народ је јако уморан, разочаран, и растрзан бројним проблемима. Све институције су му разорене и избушене бројним непријатељима. Системски се блокира сваки покушај спасоносног организовања и одупирања. И то траје већ више од пола века. Наша позиција несумњиво није лака. Напротив, јако је тешка и деликатна. Велики напори и изазови наш чекају, и ми морамо пронаћи снаге да све пребродимо, већ у скорој будућности. Чак и ако то не желе наше квазиелите, политичке, медијске и интелектуалне, као што је сада случај, **бићемо приморани да бранимо, не само слободу и територију, већ и личну егзистенцију себе и својих ближњих.**

Србија је спремна да подари нову елиту, способну да одговори на све изазове и потребе српског народа, и замени садашње послушнике Вашингтона и Брисела, бивше титоисте, а садашње евроатлантисте, онима који ће се окренути сарадњи са традиционалним српским пријатељима као што су Руска Федерација, Кина итд. Тада ће одговорност за Србију преузети државници, уместо садашњих политиканата, родољуби уместо издајника, људи од интегритета уместо поткупљивих опортуниста. Они ће моћи да повуку храбре потезе које ова власт не сме – **да на прво место ставе српски интерес.** А што се тиче одлуке МСП-а и отимања Косова, знајмо да Косово није отето правом, него силом. То је фактичко питање, а не правно.

Крах спољне политике Бориса Тадића и Вука Јеремића

Пише: Данило Тврдишић

Промене међународне околности

Међународно право, од тренутка признања независности терористичке творевине Косова од стране једног броја држава а поготово после саветодавног мишљења Међународног суда правде, више не постоји као уређен скуп међународних принципа, уговора и норми. Срушен је међународни правни поредак, и то може скупо да кошта цело човечанство.

Загледајмо се у историјске чињенице. Међународни поредак, установљен 1878. године на Берлинском конгресу, разара Аустроугарска анексијом Босне и Херцеговине 1908. године. После неколико година почиње Први светски рат. Версајски међународни поредак руши Хитлер анексијом, тј. Аншлусом Аустрије и окупацијом Чехословачке. Убрзо потом избија Други светски рат. Са косовско-метохијским преседаном међународно право установљено после Другог светског рата (формирањем Уједињених нација) је де факто сахрањено. Вашингтон је трећи по реду у последњих сто година, после Аустроугарске и Немачке, међународно право заменио законом џунгле. Шта даље? Историја се понавља. Почине нова ера у међународним односима која силу права замењује правом силе, као што је то био случај пред Први и Други светски рат. Таквог стања ствари треба да буду свесни сви који се у нашим политичким круговима још увек, као дављеник који се хвата за сламку, утопијски на поменуто право ослањају. Сада се све своди на то да „ти кажеш да си независан, а ја кажем да ниси и обрнуто“, како је то својевремено једноставно констатовао Џим Цатрас, директор Америчког савета за Косово (American Council for Kosovo). У суштини, после ове срамне одлуке Међународног суда правде (какве ли ироније у називу) постало је потпуно очигледно да више нема јасног универзалног одговора на сукобе у великом броју регија у свету.

Промене унутрашње околности

Са друге стране, без обзира на језичке и правне акробације у тумачењима, чињеница је да је одлука суда правде потпуно неповољна за Србију. Какве могу бити политичке и правне последице оваквог „саветодавног мишљења“, показаће се у данима који су пред нама. Нажалост, врло је велика вероватноћа да је косовским Албанцима дат снажан сигнал да у наредном периоду могу да заврше свој терористички посао. Знамо шта би то могло да значи за северну Косовску Митровицу и Србе који још живе у јужној покрајини. Тога морају да буду свесни сви у Србији.

Оно што је у овом тренутку значајно када говоримо о унутрашњим импликацијама је: да ли се реално нешто друго могло очекивати од овог суда? Одговор је – не.

И ко год је веровао (да не говоримо о Борису Тадићу и Вуку Јеремићу који су правили државотворну спољнополитичку платформу на бази очекивања и вере у објективност ове институције!!!) или је изузетно наиван или свесно ради са одређеном уско интересном политичком рачуницом, а против интереса државе Србије.

Трећа опција једноставно не постоји.

Јер, по ком основу се могло очекивати да ће суд донети било какву одлуку која би била повољна за Србију? Шта је то на чему се заснивала нада и вера Бориса Тадића и Вука Јеремића у позитиван исход овог глобалистичког суда, посебно ако се узме у обзир чињеница да је од 15 судија, десет из земаља

које су признале независност Косова и Метохије? Дакле, шта је то што овој институцији даје неспорни ауторитет и легитимитет у тој мери да се државна дипломатија неглеђуше ослањала на њу?

Зашто се на томе градила државна спољнополитичка стратегија и зашто се толико енергије и наде уложило у то? Да ли су политички експоненти Међународног суда правде представницима наше дипломатије дали „чврсте“ гаранције, обећања и „џентлменска“ уверавања да ће исход „мишљења“ овог суда бити повољан по Србију?

Ако јесу, зашто су им креатори спољне политике у Србији тако наивно поверовали и поново се по ко зна који пут насукали на њихова лажна обећања? Ако нису добијене никакве чврсте гаранције (осим класичног тапшања по рамену), зашто су нас онда Борис Тадић и Вук Јеремић уверавали у позитиван исход и тако отворено обмањивали?

Много питања је овде без одговора. Да је одлука којим случајем била у корист Србије, то би било представљено као победа државотворне и одговорне политике режима Бориса Тадића. Но, та опција (позитивно мишљење суда) је још у старту била пука теорија. То су они који воде државу знали или су морали знати. Јер, са овако важним догађајима на планетарном нивоу одлуке се никада не доносе случајно. О томе нико ко озбиљно промишља о државотворној политици, а посебно они који је воде, не може имати илузија. Дакле, очигледно је да је и овде искоришћена огромна могућност утицаја и притиска на судије поменутог суда да донесу одлуку каква тим државама одговара.

Пошто је одлука негативна, она ће постати савршен алиби за власт за оно што ће се у будућности са Косовом и Метохијом и око Косова и Метохије десити, и за „тешке“ одлуке које ће на том таласу руководство Србије морати да донесе. „Покушали смо све али ето, није нам успело“. „Сада морамо да стиснемо зубе и да се повинујемо донетим одлукама, па чак и ако су оне потпуно противправне и противправедне“. То ће бити само део реторике коју ћемо слушати. Зато ће ова одлука суда бити добар алиби за режим у Србији, али лоша за Србију и српски народ.

Време је за корениту промену спољнополитичке платформе, која подразумева снажнији антиглобалистички курс и активнију окренутост Русији и другим земљама БРИКА (Бразил, Индија и Кина). Пре него што заиста буде касно. Такође, што пре треба снажније и отвореније покренути питање промене граница на Балкану. То мора бити део званичне државне политике. Јер Република Српска више не може да чека.

Нове енглеске претње

- **Европска унија захтева од Србије да одустане од одбране Косова и Метохије**

Британски амбасадор Филип Парем запретио је, на Савету безбедности УН, да ће Србија доћи у конфронтацију са свим земљама ЕУ које су признале тзв. Косово уколико Београд настави да оспорава нелегалну независност јужне српске покрајине.

Парем је овим претњама реаговао на иступање Вука Јеремића, који је само позвао на решавање косовског питања дипломатским путем. Парем је тада још једном поновио став Велике Британије да не може бити никаквог враћања на преговоре, ни о питању статуса Косова ни о питању његових постојећих граница.

Русија стала у одбрану

На претње изречене у Савету безбедности, уместо „српског“ шефа дипломатије Вука Јеремића, реаговао је представник Русије Виталиј Чуркин, који је критиковао „непримерени наступ, безмало претњу, британског представника на рачун Србије“. Чуркин је, потврђујући непромењену позицију Москве о косовској независности, осудио иступање заменика британског амбасадора у УН Филипа Парема.

– Као одговор на позив српске стране на дијалог, чула се безмало претња конфронтацијом са свим земљама које су признале Косово. Не знамо да ли је једна делегација била овлашћена да говори у име свих тих земаља. Надамо се да се већина њих придржава умерених, уравнотежених приступа и

да неће спречавати Приштину да донесе једино исправно решење, у корист дијалога са Београдом. Другачије, Косовари не могу да распегљају сложено клупко постојећих проблема – рекао је Чуркин.

Окренути леђа ЕУ

Инцидент у УН представља још један сигнал да је крајње време да режим Бориса Тадића одустане од погубне политике евроинтеграција и окрене се земљама које поштују међународно право и територијалну целовитост. Европска унија на челу са Великом Британијом брутално руши територијални интегритет и суверенитет Србије. Због те политике наша држава доведена је у понижавајући положај, што потврђује и понашање британског представника у УН, који је на седници Савета безбедности претио Србији да ће, уколико буде негирала независност Косова, доћи у сукоб са свим земљама које су признале Косово.

Погубна Тадићева политика

Заседање Савета безбедности УН по ко зна који пут је доказало да Србија у ЕУ има више противника него савезника, док је прави савезник Србије Русија. Наша држава мора своје место да пронађе у интеграцијама на истоку које предводи поменути држава. Упркос томе, марионетски режим Бориса Тадића наставља евроинтеграције иако је један од главних услова уласка у ЕУ признање нелегалне независности Косова. Грађани Србије морају под хитно стати на пут таквој погубној политици.

Р. В. С.

Кфор предаје преосталих осам светиња на чување КПС-у

Бодљикава жица за Грачаницу

- **Режим без реакције на политичку одлуку НАТО-а која треба да покаже како је од проглашења „независности Косова“ значајно боља безбедносна ситуација. СПЦ: Око светиња ћемо развући бодљикаву жицу и дићи нове и јаче зидове**

Команда Кфора донела је 9. јула одлуку да обезбеђење осам средњовековних највреднијих манастира Српске православне цркве на Косову и Метохији препусти Косовској полицији, и то динамиком која ће бити саопштена у Приштини.

Прва светиња која ће бити предата КПС-у је Грачаница, а викарни епископ Теодосије најавио је да ће из страха за безбедност монаштва и самог објекта, СПЦ морати да предузме своје мере заштите, развуче бодљикаву жицу и изгради нове бедеме. Командант Кфора, немац Маркус Бентлер, изјавио је да су представници власти у Београду (према овом новом потезу који прати Ахтисаријеву мапу независности Косова) били уздржани!

Предаја надлежности над Грачаницом биће завршена до краја августа. Овај корак је дуго и пажљиво припреман пре доношења одлуке. Званични Београд био је доста уздржан, чак је било и супротстављања, али било како било, ми се нисмо осећали обавезнима да зауставимо овај процес – казао је командант Кфора, најављујући да ће његове трупе остати у тим подручјима и пратити развој ситуације око манастира.

Епископ Теодосије оптужио је Кфор да је одлука политички мотивисана, са циљем да се пошаље порука о наводном побољшању безбедносне ситуације и прикрије истина о озбиљним кршењима људских и верских права. Српска православна црква је истакла да је одлука донета мимо њене сагласности и да косовски Срби с правом немају поверења у КПС, који је своју спремност да заштити српски живаљ показао током мартовских немира марта 2004. СПЦ је зато упутила писано обавештење НАТО званичницима да ће бити приморана да светиње додатно обезбеди строжим режимом према посетиоцима, постављањем бодљикаве жице и нових зидова.

Тако, док Бентлер за западне медије објашњава да се Кфор одлучио на овај корак пошто је „генерално безбедносна ситуација на Косову значајно побољшана у последњих неколико година“, СПЦ упозорава да је одлука само политичка и ризична.

Стављена тачка на процес етничког чишћења

Српска православна црква је писала генералном секретару НАТО-а Алијансе Фогу фон Расмусену, амбасадорима НАТО-а и врховним командантима НАТО снага у Европи и адмиралима Ставридису и Фихералду.

– Ова одлука представља пропагандни потез команде Кфора. Косовска полиција не може да обезбеђује српске манастире без сагласности цркве, нити ће „заштита“ имати икаквог ефекта. Овај корак води дестабилизацији безбедности у Покрајини, ремети односе СПЦ и Кфора и уноси додатно неповерење српског народа у спремност међународних мировних снага да непристрасно и објективно обављају своје дужности, и дугорочно угрожава живот манастира СПЦ на Косову и Метохији и слободу живота цркве на овом простору – упозорили су епископ Теодосије и протосињел у Високим Дечанима, Сава Јањић.

Додатно, овом одлуком се, према оцени СПЦ, шаље и порука обесхрабрења за повратак Срба на Косово и Метохију и де факто ставља тачка на процес етничког чишћења, српског народа које је интензивно спровођено у протеклих 12 година међународног мира, када је у присуству више десетина хиљада војника Кфора протерано две трећине српског становништва и уништено или тешко оштећено 150 српских православних светиња.

Кфор је примопредају обезбеђивања српских споменика културе на Косову и Метохији почео овог пролећа, 18. марта, предајући косовској полицији чување споменика на Газиместану. Током фебруара су се биле појавиле спекулације да ће културно-историјске споменике на Косову и Метохији чувати Косовске безбедносне снаге (КБС), али је Бентлер објаснио да „није њихова мисија да било шта чувају и штите“. Он је тада најавио да ће припадници КПС-а који буду одређени за чување светиња бити из различитих етничких заједница, укључујући и Србе.

Споразум са Чекуом

У Заједници српских општина и насеља на Косову и Метохији кажу да је једино решење да се у Покрајину врате српски полицајци и војници и да власт зато мора да у СБ УН инсистира на том праву које нам је гарантовано Резолуцијом 1244 и Кумановским споразумом.

– Требало је да будемо упорнији и да вратимо војнике и полицајце, па бисмо имали наше оружане снаге да нам чувају светиње. Чекали смо десет година на тај повратак и време је да то право коначно искористимо. Међутим, направили смо велику грешку када је пре три године митрополит Амфилохије Радовић са Астритом Хараџејем, министром за културу у Чекуовој влади потписао да Албанци обнављају српске цркве и манастире, и сада нам се то враћа ко бумеранг. Албанци кажу да нема разлога да не могу да чувају оно што су обнављали – то им је један од главних аргумената – кажу у Заједници.

Штавише, прича се да се спрема нова подвала, и то баш у Грачаници, где би тзв. влада Косова требало да финансира осветљење целог манастира рефлекторима.

– То свакако неће бити добро, ако опет пристанемо да влада Косова, која је палила српске светиње, сада треба да инвестира у њих – упозоравају у Заједници.

Срби са Косова и Метохије апелују на СПЦ да реши унутрашње проблеме, јер се показало да манастире, по одласку монаштва, нема ко да брани. У светињама је по један или два калуђера, што додатно смањује шансу да се благовремено реагује у случају новог скрнављења.

Тек, Десанка Максимовић је све лепо казала:

Грачанице, кад бар не би била од камена, кад би се могла на небеса вазнети, да друга рука крај тебе траву не плеви, да ти вроне не ходају по паперти...

Р. В. С.

Окупационе снаге НАТО-а и ЕУ
и даље штите убице српске деце у Гораждевцу

Гораждевац – злочин без казне

- Шиптарски терористи из правца села Захач, 13. августа 2003. године, убили су Пантелију Дакића (12) и Ивана Јовановића (19) а у нападу су тешко рањени Ђорђе Угриновић (20) и Богдан Букумирић (14), док су Марко Божићевић (12) и Драгана Србљак (13) задобили лакше повреде.
- Дечији смех и игру на реци прекида изненадни рафал калашњикова. Настаје вриска и паника. Река почиње да тече крвава. Нека деца беже, други плачу и дозивају родитеље, двоје остаје заувек немо и непомично – овај догађај у ком је двоје српске деце убијено а четворо рањено догодио се 13. августа 2003. године у селу Гораждевац код Пећи. Терористи су тог дана, из правца албанског села Захач, испалили више од 90 метака на дечаке и девојчице који су се купали у реци. Ни седам година после овог свирепог злочина, окупационе снаге НАТО-а и ЕУ нису успеле да ухвате убицу

Поводом седме годишњице убиства, у цркви Пресвете Богородице у Гораждевцу одржан је парастос Пантелији Дакићу (12) и Ивану Јовановићу (19) који су убијени у том нападу. На гробљу у Гораждевцу окупило се око 100 рођака и пријатеља да ода пошту српским новомученицима које су убили шиптарски терористи.

Окупатори пребацују кривицу

И ове, као и претходних година, на годишњицу убиства Дакића и Јовановића, међународне окупационе снаге поновиле су да још увек нису пронашле убицу.

– Постојале су неке сумње, али ова истрага није довела ни до каквих резултата, за сада. У овом тренутку, нико није осумњичен – рекла је портпаролка Еулекса Ирина Гудељевић.

Она је оптужила претходну окупациону мисију УНМИК-а да је Еулексу предала потпуно несређен предмет злочина у Гораждевцу, а да је полиција Еулекса због тога морала да почне истрагу од почетка и поново интервјуише сведоке.

Жртве траже правду

Поред убиства Дакића и Јовановића, у нападу су тешко рањени Ђорђе Угриновић (20) и Богдан Букумирић (14), док су Марко Божићевић (12) и Драгана Србљак (13) задобили лакше повреде.

Као и сваке године, и сада су упутили писмо УНМИК-у са захтевом да им се каже докле је стигла истрага, и сваке године добијају идентичан одговор.

– Добио сам одговор од УНМИК-а где се изражава жаљење што се све тако догодило, да су они претресли много кућа и саслушали много сведока али конкретне резултате нису имали – изјавио је Богдан Букумирић за медије, који је, као петнаестогодишњак, тешко рањен у нападу.

Ове године, породице убијених и они који су преживели напад терориста затражили су и „од режима Бориса Тадића да предузму кораке на разоткривању овог монструозног злочина“.

Међутим, интересовање режима за овај злочин завршило се издавањем саопштења поводом годишњице убиства, а тешко да ће Тадић предузимати било какве кораке бар до следеће годишњице, када ће издати ново саопштење.

Некажњени злочини

Злочин у Гораждевцу није једини некажњени злочин над Србима од окупације Косова и Метохије 1999. године. Не треба заборавити и на убиство 14 жетелаца код Липљана, 1.300 отетих Срба и на стотине убијених, „жуту кућу“, убиство монаха Харитона из Манастира Св. Архангели код Призрена... Ови и бројни други злочини догодили су се под патронатом НАТО-а и ЕУ, које режим у Србији проглашава својим најближим пријатељима и савезницима.

Зашто председник ДС-а и Србије Борис Тадић не искористи свој ауторитет код пријатеља (пре би се рекло господара) како би убрзао расветљавање ових злочина и кажњавање злочинаца?

Р. В. С.

Напредњаци понудили Бриселу признање Косова и Метохије

Вучић и Николић се одрекли Косова и Метохије

- **Напредњаци предлажу референдум о признању НАТО државе Косово. Вучић признао да је за тзв. напредњаке ЕУ важнија од Косова и Метохије**

– Тако ми Бога, нећу се смирити док Косово и Метохија не буде под контролом Србије – изјавио је Томислав Николић у фебруару 2008. године на митингу после проглашења нелегалне независности Косова. Само две године касније, Николић је променио свој став и спреман је да прихвати независност Косова.

Николићев референдум!?

У интервјуу објављеном у листу „Новости“ 30. јула, Николић заступа став да Србија мора да се консултује са ЕУ око одбране Косова (онима истима који су признали независност и послали окупациону мисију Еулекс у покрајину). Он иде чак дотле да говори да ће, уколико ЕУ као услов за чланство постави признање Косова, он расписати референдум на ту тему.

– Уколико Европа пред Србију постави конкретан захтев: или ЕУ или Косово, онда истог дана треба да буде расписан референдум на којем ће народ да одлучи којим правцем даље да идемо – поручује Николић, чиме је по први пут и јавно признао да је за његову странку признање Косова реална опција. Николић врло добро зна да они који расписују референдум на неки начин и контролишу његов коначан исход, што одређивањем услова његовог одржавања, што постављеним питањем, итд. Референдум за Николића очигледно представља спасоносно решење – добиће оно што је тражио а избећи ће одговорност.

У истом интервјуу Николић је осуо паљбу на резолуцију Србије о Косову и Метохији која је упућена УН и за коју је гласио СНС! До промене става Николићеве странке дошло је пошто је његов шеф, британски амбасадор Стивен Вордсворт, критиковао Србију због упућивања резолуције. Из овог примера се јасно види да је Николић пуки извршилац наредби из

амбасаде Велике Британије и да нема моћ над политиком своје странке.

„Пријатељи“ из ЕУ

Најновију стратегију Српске напредне странке у одбрани Косова додатно је, дан касније у листу „Прес“, објаснио Николићев страначки колега Александар Вучић, који сматра да је интерес Србије да више сарађује са непријатељима из ЕУ (што су показали признањем Косова) него са пријатељима из Русије и Кине (које нас подржавају у борби за очување суверенитета).

Напредњаци нуде ЕУ брже признавање тзв. Косова него Тадић

Лидер СНС Томислав Николић, на састанку с немачким шефом дипломатије Гвидом Вестервелеом, пред сведоцима, рекао је да ће Србија морати да се суочи с независношћу Косова.

– Независно Косово Србији виси над главом! Нисам оптимиста у вези са исходом резолуције, а сматрам да Србију очекује суочавање с независношћу Косова – саопштио је Николић седећи за столом с немачким шефом дипломатије.

На велику Николићеву жалост, цео разговор се одиграо пред сведоцима тако да је ова информација, која је потврда вишемесечних спекулација да напредњаци обећавају Бриселу признање Косова и Метохије, испливала у јавност.

Дневни лист „Курир“ од 30. августа под насловом „Николић позива независно Косово“, преноси и изјаву шефа посланичке групе Г17 Сузана Грубјешић, која је била присутна састанку са Вестервелеом.

– То сам схватила као поруку да би он био много конструктивнији од садашње власти – објаснила је Грубјешићева.

Другим речима, Николић је, немачком шефу дипломатије, показао спремност да брже од Бориса Тадића призна тзв. Косово, а све у циљу добијања благослова од земаља ЕУ за долазак на власт у Србији.

Када је видео шта је урадио, Николић је, брже-боље, почео да демантује сопствене речи и да се правда да је погрешно протумачен. Ипак, оно што је рекао Вестервелеу и оно што је касније рекао медијима најбоље потврђује да Николић већ дуго не говори грађанима Србије исто што прича својим пријатељима из Брисела.

Напредњаци повлашћени у медијима

Странка Томислава Николића и Александра Вучића је најповлашћенија у медијима, потврдило је истраживање агенције „Нини медија“. СНС је са 587 информација (14,3 одсто) у јулу била најзаступљенија партија у дневној и периодичној штампи у Србији, а следи ДС са 576 текстова (14 одсто), резултати су агенције „Нини медија“. Следе ДСС и СРС, па социјалисти, Г17 и ЛДП. Када је реч само о дневним новинама, и ту води СНС. У свим националним и регионалним дневним новинама о СНС-у је у јулу био 541 текст, о ДС 528, а редослед је исти као и у прегледу укупне штампе. Из ових табела је видљиво да много више текстова о Демократској странци него о напредњацима има једино у „Блицу“, „Вечерњим новостима“ и „Данасу“. „Курир“ и „Правда“ су много више текстова објавили о странци Томислава Николића него о демократима.

Ово истраживање јасно показује да је Борис Тадић притиснут од стране ЕУ да отвори режимске медије за нове пулене Брисела, Александра Вучића и Томислава Николића.

– Треба да сарађујемо са Кином и Русијом, да нам буду велики пријатељи, али извините, најважнији партнер Србије мора да буде Европска унија – казао је он.

Вучић се, такође после Вордсвортове критике, заложиио за повлачење резолуције о Косову из УН и писање нове у сарадњи са ЕУ.

– Није то додворавање било коме у ЕУ, већ је реч о томе да СНС води рачуна о српским интересима – објаснио је он.

У истом интервјуу Вучић је објаснио да Србија треба да се води максимумом „да узмемо све што можемо, а да изгубимо најмање што морамо“.

– Европска унија и сачувати све што можемо од Косова и Метохије – рекао је Вучић, јасно дајући до знања да је ЕУ апсолутни приоритет тзв напредне странке, макар по цену одрицања од Косова и Метохије.

Николић обећао признање

Један од Николићевих конкурената у додворавању ЕУ, лидер ЛДП Чедомир Јовановић, тврди да је Николић приликом недавне посете Бриселу обећао признање Косова.

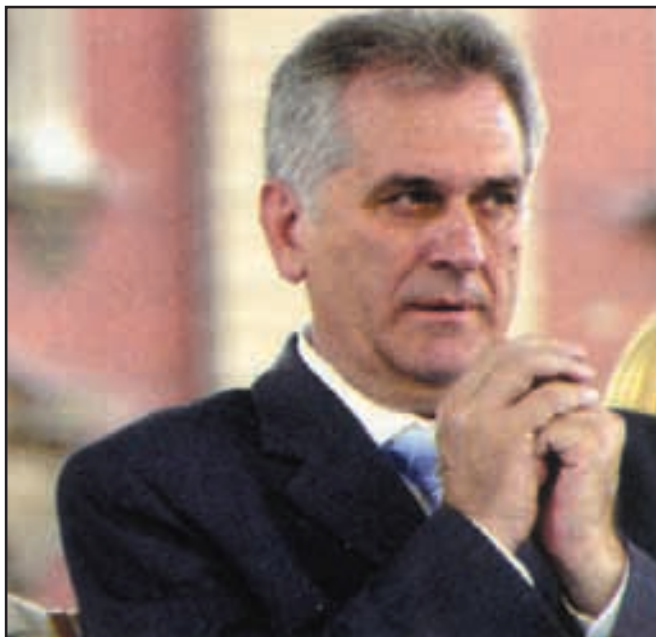
– Николић по ходницима ЕУ обећава оно што нико у Србији није спреман да учини, само да би добио подршку за долазак на власт. Човек који се одрекао своје прошлости, данас је спреман да понуди своју улогу у прећутном признавању независности Косова, само ако добије миг – изјавио је недавно Јовановић.

Трипут издао

Подсећајући се Николићеве заклетве са почетка овог текста (тако ми Бога...), јасно је да је реч о троструком издајнику.

Прво је издао свог кума Војислава Шешеља, затим, злоупотребавајући мандат, погазио заклетву дату Српској радикалној странци у цркви, да би на крају погазио и заклетву да ће бранити Косово и Метохију, дату пред више стотина хиљада грађана. Грађани Србије му не смеју дозволити да дође у ситуацију да их поново изда.

Р. В. С.

Омбудсман Саша Јанковић на свом сајту поставио карту Србије без Косова и Метохије

Журе да признају тзв. Косово?

- *Заштитник грађана, државни орган Републике Србије, брутално крши Устав негирањем државне целине и територијалног интегритета*

После низа компанија и медија блиских Демократској странци, карту „осакаћене“ Србије објавио је на свом сајту, www.pravatanjina.rs, и заштитник грађана Саша Јанковић. Овај државни службеник дрзнуо се, средином августа, да на своју интернет презентацију, па прву страницу, стави карту Србије без Косова и Метохије.

Јанковићева провокација би вероватно прошла незапажено да Српска радикална странка захтева од надлежних државних органа да покрену истрагу против одговорних за објављивање карте Србије без Косова и Метохије на званичном сајту заштитника грађана – стајало је у саопштењу СРС.

– Српска радикална странка најоштрије осуђује објављивање карте Србије без Косова и Метохије на званичном сајту заштитника грађана, на страници која је посвећена националним мањинама. Скандалозно је да заштитник грађана, који је државни орган Републике Србије, овако брутално крши Устав негирањем државне целине и територијалног интегритета. Српска радикална странка захтева од надлежних државних органа да покрену истрагу против одговорних за објављивање карте Србије без Косова и Метохије на званичном сајту заштитника грађана – стајало је у саопштењу СРС.

Неуверљива оправдања Јанковића

Изнаенађен оштром реакцијом јавности, Саша Јанковић је покушао да оправда избацавање Косова и Метохије са карте Србије.

– Заштитник грађана саопштава да на интернет презентацији www.pravatanjina.rs не стоји мапа Србије, већ, како је и написано, мапа са подацима о етничкој структури у општинама централне Србије и Аутономне покрајине Војводине, са истакнутом напоменом да је реч о територији Србије без Косова – правда се Јанковић, иако су сви који су улазили на сајт јасно могли да виде да је изнад спорне карте писало „Мапа Србије“.

Како његова објашњења нису наишла на разумевање код грађана који су електронску пошту канцеларије омбудсмана затрпали протестним писмима, Јанковићеви сарадници су брже-боље на сајт, изнад спорне карте, додали праву карту Србије са Косовом и Метохијом. Изнад старе мапе, без јужне српске покрајине, Јанковић је додао објашњење „Мапа мултиетничких општина у Србији без територије АП Косова и Метохије за коју подаци нису доступни“.

Нишки ДС признао Косово?!

Занимљиво је да је само два дана пре скандала на сајту омбудсмана, слична карта објављена и на сајту ЈП Туристичка организација НИШ. Ипак ова „нишка“ карта била је скандалознија јер се осим Косова и

Метохије, на њој, у саставу Србије нису налазили ни Прешево, Бујановац, Врање, Босилеград и Прокупље. Ова карта објављена је баш у тренутку када је у медијима обелодањена афера око продаје докумената Шиптарима са Косова и Метохије и управо по оним општинама које су нишке демократе избациле из Србије на свом сајту.

Иако је карта, после интервенције медија, убрзо уклоњена, уз објашњење да је реч о грешци (!?) остаје питање: Како је могуће да званични државни органи не знају како им изгледа држава у којој живе?

Организована кампања

Како су ови случајеви све учесталији, стиче се утисак да режим, објављивањем погрешних мапа, жели да привикне грађане на нови изглед Републике Србије који су нам зацртали НАТО и ЕУ. Српска радикална странка захтева да тужилаштво испита сваки овакав случај понаособ и покрене поступке против одговорних лица која праве или промовишу карте Србије без делова територије.

Р. В. С.

Брисел укида Републику Српску

- *ЕУ намерава да преузме директну контролу над Босном, са новим овлашћењима усмереним против политичара који се „противе босанској држави и блокирају уставне реформе”. После избора који се одржавају на јесен ствара се нови положај моћног изасланика ЕУ. Он ће имати задатак да прогура уставне реформе које су тако скројене да ојачају Федерацију на штету РС. Улога специјалног изасланика са специјалним овлашћењима припаиће осведоченом србомрзцу Педију Ешдауну*

После снажног ударца који је Србији задао Међународни суд правде у Хагу, Европска унија решила је да дотуче српски народ досипајући со на рану новим планом за Републику Српску. Стратегија за уништење РС, коју је осмислила високи представник за спољну политику ЕУ Кетрин Ештон, омогућила би да се из Републике Српске уклоне сви политичари који нису по мери Запада, а инквизитор и егзекутор би требало да буде осведочени србомрзац Педи Ешдаун. Након тога неометано би могле да се спроведу уставне реформе које имају за циљ да ојачају Федерацију на штету Републике Српске.

Тај екстремиста би требало да буде поново послат у Босну и Херцеговину са посебним овлашћењима, а подсетимо да је током прошлог мандата диктаторским мерама владао у БиХ и фактички урушио Дејтонски споразум. Захваљујући њему, Босна и Херцеговина је, заједно са Косовом и Метохијом, постала својеврсни последњи протекторат у Европи.

Европска унија је очигледно одлучила да наметне план централизације Босне и Херцеговине и уклони све што јој на том путу смета, како се не би поновила ситуација из октобра прошле године. Наиме, САД и ЕУ су у две рунде преговора са лидерима босанских партија, на састанку у Бутмиру, покушавали да усагласе промене државног уређења. Високи представник међународне заједнице у Босни и Херцеговини, аустријски дипломата Валентин Инцко и шеф шведског МИП-а Карл Билт су послали јасну поруку да БиХ, са својим садашњим политичким и административно-државним уређењем, не може рачунати чак ни на улазак у ЕУ. Преговори су пропали углавном због противљења српске стране.

Овлашћења

Наиме, угледни „Дејли телеграф” објавио је да Ештонова намерава да преузме директну контролу над Босном, са новим овлашћењима усмереним против припадника српске „тврде” струје која се „противи босанској држави и блокира уставне реформе”. У поверљивом документу који је састављен крајем јула, Ештонова је предложила да се у Босни после избора који се одржавају на јесен отвори нови положај моћног изасланика ЕУ. Његов задатак би био да прогура уставне реформе које су тако скројене да ојачају Федерацију на штету РС. Нови представник ЕУ би преузео овлашћења високог представника међународне заједнице, али би и управљао и мировњацима и европском полицијском мисијом у Босни. Такав положај би добио на основу тога што би био део новоуспостављене европске дипломатије.

На располагању би му била невероватна овлашћења: могао би да за непослушне политичаре предложи забрану путовања у ЕУ, али и замрзавање банковних рачуна и других средстава свих особа које се сумњиче да опструирају уставне реформе. Све, наравно, у циљу да ЕУ преузме водећу улогу у Босни и Херцеговини. За оне који се не сећају, том реченицом је почео и сценарио по коме је окупирано Косово и Метохија. Тадић је прихватио Еулекс, јер је Брисел наводно желео да пока-

же како је Балкан европско, а не америчко двориште и како ЕУ жели да на Косову и Метохији преузме водећу улогу. А заправо је све време био план да Тадић одобри план у шест тачака на основу којих је извршена примопредаја Косова са Унмика на Еулекс (читај: америчког тројанског коња).

Сада ће, по опробаном и успешном рецепту, опет ЕУ бити тај партнер који ће за рачун Америке преузети контролу над још једном српском територијом. Дејтонски споразум не сме та само ЕУ и Америци, већ и муслиманима. Како пише историчар Петар Искендеров, међународни коментатор „Гласа Русије” и „Времена новости” лидери босанских муслимана од првог дана примене Дејтонског споразума борили су се за стварање унитарне државе и укидање Републике Српске. „За муслиманско руководство, компромисне одреднице Дејтонског мировног споразума из 1995. године, и његов сложени, али прилично стабилни систем „одмерености и противтеже” постао је сигнал не за успостављање међунационалних односа, већ за појачавање притисака, пре свега на Републику Српску, са циљем да се „дејтонска” Босна и Херцеговина претвори у унитарну државу, којом управљају бивши војни лидери муслимана и њихов духовни учитељ, муфтија Мустафа Церрић” (Сребреница и Косово две границе српске самосвести, Фонд стратешке културе)

Међутим, ни једни ни други нису рачунали је да их у Босни чека један Александар Боцан Харченко, кога у јужној српској покрајини нису имали. Јер Руси, поучени искуством на Косову и Метохији, овај пут су поболи православну заставницу на време. Харченко је поручио ЕУ да се морамо држати дејтонских принципа и да је време не за робуснију политику према Босни, већ напротив, за политику која је више саветодавна и која искључује било какве притиске. Он је јасно поручио да нема места политици очувања протектората на босанској територији.

Тадић признао „папирни” геноцид

Председник Републике Србије Борис Тадић по други пут се поклатио муслиманским жртвима у Сребреници, наново учествујући у фалсификовању истине, како би српски народ приказао као геноцидан. Ако му неки и опросте што се извињавао онима који су пекли српску децу на ражњу, тешко да иједан Србин може да му опрости што сутрадан није, бар за камере, пустио неку сузу и у Братунцу, над костима те исте испечене деце.

Очигледно је добио задатак да клекне пред жртвима чија је имена измислио Педи Ешдаун и признао у име Србије да је РС геноцидна творевина.

Зато га сутрадан у Братунцу и није било – да би се показало да су муслимани и Хрвати жртве, а Срби криви за рат. Тим „аргументом” ће се једнога дана послужити када буду тражили укидање непослушне РС.

Да је тај дан близу, и да ће се одиграти по поменутом сценарију, говори и најава да у БиХ долази Педи Ешдаун, главни творац лажног извештаја о томе да је у Сребреници почињен геноцид. Он је 2002. одбацио српски извештај о жртвима и издејствовао да власти РС оформе комисију за истраживање тих догађаја. Незадовољан и новим извештајем, сменио је шефа Секретаријата Владе РС Марка Арсовића за односе са Хашким трибуналом, јер су „неки функционери РС опструисали Комисију да прикупи главне информације“.

Будућност само уз Русе

Имајући ово у виду, Србија мора да покаже праву политичку одлучност и учини што је потребно да спречи да се погазе права српског народа у РС, као што су погажена на Косову и Метохији, уместо да заузима капитулантску позицију. То подразумева да Европска унија треба да престане да се меша у наша питања, јер се досадашње уплитање Брисела показало негативним. Последњи корак ЕУ, план Ештонове, јасан је сигнал да се Унија и њени спонзори неће задовољити само Косовом и Метохијом, већ да су мета све српске земље. Зато је потребно да прекинемо све преговоре са Бриселом док се ЕУ прецизно не изјасни да ли жели Србију заједно са Косовом и Метохијом у ЕУ и шта хоће од РС. Истовремено, да би се осигурао опстанак РС, неопходно је да се остваре интензивније везе са Руском Федерацијом.

Србија би требало да прихвати позив Москве да поступи као посматрач Организације и договор о колективној безбедности, док би на економском плану требало да размислимо о једној врсти интеграције са царинским савезом Русије, Белорусије и Казахстана, коме ће највероватније приступити и Украјина. Тако ће Европа, која у политичком смислу одавно има алтернативу (сем за Тадића и сличне њему), добити и економску алтернативу у 200 милиона потрошача руског поднебља, где већ имамо уговор о слободној трговини. Ако томе додамо и огромну количину сировина присутних на том простору, руски партнери ће бити далеко доминантнији и привлачнији за сарадњу од европских.

Међутим, српска власт наставља самоубилачку политику пута без алтернативе и чини што год западни „партнери” од ње затраже.

После скандалозне одлуке МСП, потпредседник САД Џозеф Бајден и високи представник ЕУ Кетрин Ештон здружено су поручили да ће се Србија суочити са великим проблемима ако не прихвати реалност, што је метафора тезе коју Запад користи за тзв. независно Косово. То је само доказ више да је проевропска политика одвела Србију пред капитулацију уместо пред фер преговоре о будућем статусу у оквиру више од аутономије, мање од независности.

Колико је погрешна проевропска политика коју воде демократе, а колико нам је Русија у помоћи, говори и последња седница СБ УН у Њујорку, на којој се расправљало о српским питањима. Наиме, британски представник у УН Филип Парм је претио да ће даљим негирањем косовске државности Србија доћи у сукоб са свим земљама које су признале независност. Шеф српске дипломатије Вук Јеремић није одговорио на те претње, већ је то учинио амбасадор Русије у УН Виталиј Чуркин, наглашавајући да не зна да је Парм добио овлашћење да говори у име 68 земаља које су признале Косово!

Кад се све сабере, јасно је да Србија као држава мора да тражи срећу у оним интеграцијама које је признају у њеним уставним границама и које не траже да им Београд принесе као жртву још и Републику Српску данас, или Војводину сутра. Међутим, Тадићев режим је, после предавања Косова и Метохије отворено постао саучесник и у затирању РС. Прво је усвојио срамну Декларацију о Сребреници иако тамо није било геноцида, а ту је и потпис Истанбулске декларације, којом се урушава позиција РС у Босни и Херцеговини.

Дејтон или МСП

У даљем решавању питања Републике Српске, Српска радикална странка се залаже за очување Дејтонског споразума и враћање одузетих јој надлежности, али, ако се настави инсистирање Запада да тај споразум уруши, РС би могла да се позове на одлуку Међународног суда правде. За сада, најбоље је инсистирати на прецизном поштовању Дејтона и на пуном повратку на почетне дејтонске принципе и повратку надлежности које је Влада РС у међувремену пренела на Федерацију.

И према речима руског амбасадора у Босни и Херцеговини Боцан Харченка (који је био члан међународне посредничке „тројке“ у косовским преговорима), требало би се држати основног начела – а то је територијална целовитост, како по питању Србије, тако и Босне и Херцеговине. Уз то, ако се говори о одржавању стабилности на терену, мора се поштовати и ентитетска организације државе.

Иначе, портпарол Ештонове Маја Коцијанчић демантовала је писање лондонског листа, тврдећи да нема тајног плана за Босну, али је најавила да ће дебата која је започета у јулу, бити настављена баш на јесен, у оквиру ревизије спољне политике и успостављања Службе за спољну акцију. **Р. В. С.**

Турска као „покровитељ” промена у Србији

Новопазарска ватра и прешевски дим

- *Приказивањем нашег партнерства са турском државом, те економским везама са истом, актуелни режим сакупља поене и ојачава позицију код својих западњачких партнера. Режим то чини чак и по цену да Турска у Новом Пазару инсталира своје људе који би радили на даљем удаљавању Рашке области од државе Србије. Овако схваћено партнерство које не штеди ни последњег Србина ни последњи српски сокак, а све зарад бриселских, евроутопијских, западњачких интереса, најсрамнији су домети шефа српске дипломатије и идеолошког оца актуелног режима председника Републике, на жалост и штету свих грађана Србије. Тако је и актуелни српски режим на један веома јадан и покварен начин, постао средство турског неоимперијализма*

Марко З. Пушица

Претња анализом

Колико је западњачким партнерима наших домаћих политичких „усређитеља“ стало до државе Србије и њене политичке судбине, те добробити свих грађана, будући да су титулари актуелног режима у различитим варијантама политичких агрегатних стања на власти у тихо окупираној Србији готово десет година, најбоље сведочи не тако давно дата изјава једног одлазећег западњачког дипломате. Наиме, ради се о изјави Андреаса Цобела, бившег амбасадора Немачке у Србији, од априла месеца 2007. године, а која се своди на следеће – како би Република Србија проблем Косова требало да реши што пре у контексту надзиране независности, јер би у супротном могли да буду отворени *проблеми* у Војводини и Санџаку, те је даље додао како то није претња, већ је реч о анализи.

Ова изјава се може посматрати двојако. Првенствено, иста је рђав пример дипломатске праксе иако је реч о одлазећем амбасадору, с тим што морамо напоменути да је услед тихе окупације наше отаџбине дипломатска делатност одређених западњачких дипломата на својеврстан начин постала делатност локалне окупационе управе. Са друге стране, ова изјава је у одређеном контексту, фактички пријатељска. Наравно, њена садржина је несумњиво монструозна, као и читава делатност западњачких влада које су имале удела у разбијању једне суверене државе. Међутим, ова је изјава ипак била и својеврсно искрено саопштење и признање да постоји некакав план будућих догађаја. При том, напомињемо да нас актуелни режим на све начине уверава да такав план не постоји, да се сваки проблем може решити демократским путем, те да по сваку цену ми морамо бити привржени евроунијатским, западњачким правилима игре. У том контексту се заиста можемо запитати ко нам је већи пријатељ, искрени Цобел или неискрена машинерија актуелног политичког режима.

Ова изјава је била и сигнал упућен капетану српског државног брода који је могао и морао да превазиђе све политичке буре, све препреке и проблеме, а што ипак није био случај. Статутарном проблематиком у северној српској покрајини, која је уследила убрзо након ове изјаве, фактички је инсталирана неуставна аутономија у наш уставноправни живот, са превеликим бројем псеудодржавних овлашћења и са нејаком државном вољом да процесе неуставне аутономије врати у уставноправне оквире. Тобојњом статистичком регионализацијом као начином разградње државе, која је такође уследила по давању ове изјаве, а коју регионализацију смо разоткрили у великом броју ранијих чланака и радова указујући на

огољену неуставност овог концепта, удовољено је одређеним политичким представницима мањина из Рашке области да истакну вештачки конструисана нерешена питања свог статуса. Дакле, унапред осмишљен следоред догађаја, унапред ангажована лица и унапред прибављена финансијска средства послужила су и служе отварању проблема које је и одлазећи дипломата лично поменуо. Адекватна реакција актуелног режима је изостала.

Да закључимо овај сегмент приче. Након давања ове (не)спорне изјаве и догађаја који су временски уследили потврђујући њену истинитост, можемо закључити да у погледу политичке будућности државе Србије, која је под тихом окупацијом, постоји план са разрађеним детаљима. Ови детаљи се постепено и остварују на нашу државну штету. Протеком времена и следом догађаја на терену отворио се велики број питања од којих је већина, између осталог, везана за северну српску покрајину и Рашку област, дакле локалитете поменуто у изјави.

Ова отворена питања заиста имају нарав проблема за државу Србију која је под тихом окупацијом, па је на неки начин и њена сувереност обогаћена. Стога, можемо закључити да је и одлазећи западњачки дипломата био монструозно искрен приликом упућивања претње својом анализом. Прави партнер, нема шта! Прети и анализира, или обратно.

Новопазарска ватра

Након објављивања Цобелове изјаве наступили су догађаји који су потврдили истинитост њене садржине. Локализа-

ција поменутих проблема и њихов редослед, такође су били тачни. Проблеми у Војводини и Рашкој области су се отворили, тј. поново су постали актуелни. Као и раније, изостала је одговарајућа реакција режима на плану праћења и сузбијања потенцијалних сепаратистичких опасности у Рашкој области. Актуелни режим је својим нечињем, између осталог, дао јасан сигнал промотерима тзв. бошњачког питања у Србији да наставе са истицањем нових неуставних захтева који могу водити и сепаратизму. Тако је и током августа месеца 2007. године по ко зна који пут запаљена политичка новопазарска ватра. Нечињење од стране актуелног режима је протумачено као зелено светло за мањинске политичке авантуризме. Манифестације политичког авантуризма у Рашкој области углавном зависе од политичког тренутка, па се углавном јављају у периодима презаузетости државе решавањем већег броја горућих питања. У таквим ситуацијама се активира палета старих неуставних захтева, освежених још неком западњачком финансијском или моралном подршком.

Паљењем политичке новопазарске ватре, које се у последњих двадесетак дана манифестовало и у штампаним медијима у Црној Гори, промовисана је идеја о некаквој партизанској санџачкој аутономији која би истовремено обухватала делове и Србије и Црне Горе. Наравно, објављена је и незаобилазна карта ове фантомске аутономије, баш као и у време низа насилних сецесија у бившој СФРЈ. Тада су словеначки и хрватски сепаратисти прво махали картама, а потом су карте заменили оружјем. Сличан сценарио се поновио и на Косову и Метохији крајем деведесетих. Сви ови догађаји су били сасвим довољан разлог да актуелни режим, уколико му је иоле стало до државе и грађана, реагује моментално у циљу сузбијања неуставности. Међутим, реакције су се сводиле на вербалну критику ограниченог дејства, која је очигледно претходно усклађивана, тј. ублажавана у складу са евроутопијским светоназорима западњачких партнера.

Неодрживост идеје о тзв. партизанској аутономији

Појашњења ради, под новопазарском ватром подразумевамо августовске догађаје у Новом Пазару, када је промовисана идеја о тзв. партизанској аутономији као новом идеолошком чворишту, коју промовише један од мањинских политичких програма у Рашкој области. Између осталог, ради се о опасним изјавама Џемаила Суљевића, председника Одбора за обнову Народног вијећа Санџака, те сарадника новопазарског муфтије чији смо политички рад до сада више пута анализирали и критиковали, такође са аспекта уставности. Ова персона иначе руководи поменути одбором, а исти је основан са циљем васпостављања аутономије која би била уређена по угледу на тзв. партизанску аутономију успостављену на том подручју почев од 1943. па све до 1945. године.

Користећи се давно опробаном политичком мимикријом као наслеђеним маниром османистичког политичког образаца, поменута персона је у медијима истакла како обнављање поменутог већа ни на који начин неће довести у питање суверенитет и интегритет државе Србије, *осим у случају цепања Босне и Херцеговине?! Судећи по малом броју реакција, актуелни режим не види никакав проблем у оваквом неуставном политичком раду. Каква аутономија се сада захтева, зар статистичка регионализација није била решење проблема? На који начин ће бити доведен у питање суверенитет и интегритет Републике Србије у случају цепања фактички поцепане БиХ? На свако од ових логичних питања протагонисти концепта тзв. партизанске аутономије су у стању да дају различите, па и контрадикторне одговоре, с тим што се њихове конкретне акције и успеси у надмудривању са актуелним режимом своде на једно – постепено слабење државних полуга у овој области и јачање веза са БиХ, Турском, те са још неколико далеких муслиманских земаља.*

Да ствар буде још невероватнија, према схватањима овог одбора и ставовима политичких му истомисленика, такође јавно изнетим у штампаним медијима – Санџак је у временском периоду од 1943. до 1945. године, током тзв. партизанске аутономије, имао аутономију као федерална јединица равноправна са осталим државама бивше Југославије. О садржини оваквог саопштења не треба озбиљно ни промишљати. Већ је довољно просто одбацавање истог услед нетачних чињеница, будући да је и историјски посматрано, те уставноправно посматрано, ово саопштење плод неправилног тумачења једног провизоријума из ратног периода.

Ко се може ослањати на провизоријуме који су били политички израз братоубилачког грађанског рата вођеног за време окупације, када су партизани спроводећи револуцију, оснивали своје псеудооргане, псеудорепублике и псеудоаутономије? Да ли то значи да Суљевић и његови политички истомисленици пореде период Другог светског рата са данашњим стањем, па се попут давленика хватају за провизоријуме који чак ни тада нису били циљ револуционарне борбе једне од страна у грађанском рату, већ пуко средство револуционарног рада чији су циљеви били далекосежнији? Зато је такав револуционарни провизоријум и престао да постоји још током рата. О каквој равноправности са осталим федералним јединицама Суљевић говори, када је ноторна чињеница да је та тзв. партизанска аутономија била и нелегална и нелегитимна, будући да се Краљевина Југославија, која је иначе била унитарна држава, у том периоду налазила под немачком окупацијом и окупацијом осталих држава сателита, а да је федерално државно уређење уследило као уставноправни образац друге југословенске државе, тек након завршетка рата. Какав значај данас уопште може имати некаква привремена ратна аутономија?

Такође, значајно је напоменути да су према схватању именованог, статус Санџака и тзв. бошњачког народа нерешена питања, па је време да они сами узму судбину у своје руке. Према његовом схватању, легитимитет за овакве тврдње и промоцију оваквих политичких, неуставних ставова почива на нелегалном референдуму из 1991. године који је организовала Угљанинова СДА, још у време важења уставноправног поретка СФРЈ.

Дакле, имајући у виду податке који су изнети у вези са оваквом иницијативом једног дела мањинских политичких првака из Рашке области, можемо закључити да се ипак ради о веома озбиљним процесима које не треба занемарити, иако на први поглед овако објављена и најављена концепција, површински посматрана, подсећа на локал-патриотско политиканство. Наиме, прича о тзв. партизанској аутономији треба да замаскира неке далекосежније, значајније циљеве, о чему ће бити више речи у даљој анализи. Овоме се држава ипак треба суштински супротставити, будући да ни Цобелова изјава није тек тако дата, него је иста плод детаљног дугорочног

планирања и рада. Дакле, површинска неозбиљност, недоследност и конфузија у изнетим ставовима у вези са новом старом оријентацијом тзв. партизанске аутономије је намерна, јер као што је већ поменуто – ови процеси се на терену изводе применом добро увежбане и упорне политичке мимикрије као наслеђеног манира османистичког политичког обрасца. Овај политички образац се већ дуже време промовише и од стране турске државе и званичне турске дипломатије, која је постала претерано заинтересована за сва дешавања на релацији тзв. зелене трансверзале. Новопазарска ватра је стога највероватније пуко средство, а не крајњи циљ новопазарских политичких захтева.

Турски неоимперијализам

Сва политичка дешавања која се тичу мањинских интереса у Рашкој области одвијају се под будним оком турских државних агената и њихове државне дипломатије. У погледу тихог напуштања правца политичког кемализма од стране модерне турске државе и неоосманизма као реалног, модерног политичког обрасца турског политичког захвата на Балкану, а која тема је много захтевнија и компликованија од ове предметне, упућујемо вас на озбиљан рад „Неоосманизам – повратак Турске на Балкан“ др Дарка Танасковића, нашег водећег оријентолога и дипломате. За потребе ове анализе само помињање овог рада је сасвим довољно, те се можемо вратити појашњењу оперативног термина – турског неоимперијализма.

Дакле, то што је турској држави, у својству великог привредног инвеститора, омогућен повратак на Балкан, који Турци иначе сматрају сопственим државним приоритетом и виртуелним државним простором, везујући се за арбанашке и словенске муслимане као своје послушнике и извршиоце пројеката на терену, треба да захвалимо актуелном режиму. Наши властодршци су најодговорнији за губитак „контроле“ над одређеним мањинским новопазарским политичким процесима и за препуштање истих турској држави и државној дипломатији, која се, на основу свих досадашњих исказаних ставова и предузетих радњи у погледу балканских дешавања, може сматрати државом са опасним политичким намера-

ма. Треба додати и то да је Турска међу првима признала арбанашки провизоријум на државној територији Републике Србије, лажну државу Косово. То су све адекватни разлози за предузимање мера државног опреза и будности у односима са Турском и поводом њених званичних и незваничних интереса у Србији. Стога, заиста делује невероватно како актуелни режим гаји fine односе са овом државом опасних намера. Какви смо то ми партнери? Да неће Турци да нам машу османлијским тапијама захтевајући своје читлуке назад, да ли то неко прижељкује повратак раје, данка у крви и освежавање османлијског геноцида над Србима? Све су то тековине османлијског периода, времена најгоре и најтеже окупације над српским државним простором, те терора над српским народом и СПЦ. Откуд одједном толико отворене љубави, политичког разумевања и међусобне подршке између наших држава? Па, зар немамо отворено супротстављене ставове у погледу скоро свих горућих питања која се тичу српског народа и његовог права на суверену и целовиту државу на Балкану?

Одговор на сва постављена питања се може свести на једну констатацију. Наиме, позадину тако финих односа са Турском која оперише на нашој територији рачунајући да ће се овде једног дана у некој форми и вратити, најбоље појашњава улога и место које турска држава има у НАТО-у, у билатералним односима са САД, али и у одређеним евроутопијским круговима. Приказивањем нашег партнерства са турском државом, те економским везама са истом, актуелни режим сакупља поене и ојачава позицију код својих западњачких партнера. Режим то чини чак и по цену да Турска у Новом Пазару инсталира своје људе који би радили на даљем удаљавању Рашке области од државе Србије. Овако схваћено партнерство које не штеди ни последњег Србина ни последњи српски сок, а све зарад бриселских, евроутопијских, западњачких интереса, најсрамнији су дometи шефа српске дипломатије и идеолошког оца актуелног режима, председника Републике, на жалост и штету свих грађана Србије. Тако је и актуелни српски режим, на један веома јадан и покварен начин, постао средство турског неоимперијализма.

Сада постаје јасније да је од нашег партнерства са западњацима и турским политичким пријатељима Вука Јеремића

и Бориса Тадића, много јаче међусобно партнерство наших заједничких партнера, чији се планови у стварности реализују на нашу државну штету. Поред таквих партнера слободно се можемо запитати шта ће нама Србима држава.

Прешевски дим

Да је турски политички утицај у одређеним деловима државе Србије нарочито јак и да је западњачко мешетарење синхронизовано са турским, а како би поменути страни фактори постигли заједничке политичке циљеве на штету државе Србије и свих њених грађана, показује и прешевско августовско надовезивање на новопазарску ватру. Тамошњи политички мањински прваци отворено заговарају сепаратизам, без икакве мимикрије, без претварања. Тако су се прешевски захтеви временски надовезали на новопазарске захтеве, с тим што њихова нелегална и нелегитимна хтења кореспондирају са подметањима око поделе Косова и Метохије. Наиме, подела Косова и Метохије, према ставовима прешевских мањинских политичара, подразумева трајно припајање неколико општина са југа Србије лажној арбанашкој држави. У сваком случају, лако можемо уочити координацију политичких, неуставних захтева на релацији југозапад-југоисток, трагом тзв. зелене трансверзале. Као веома битно, не можемо а да не поменемо и следеће, да се сви ови захтеви, и они из Новог Пазара и ови из Прешева, јављају у временском периоду када је косовскометохијска проблематика поново актуелизована на међународном плану, и то давањем, по нас негативног саветодавног мишљења од стране МСП-а и покушајем наше дипломатије да се питање статуса изнесе пред органе ОУН.

Сада постаје јасно да су употребљени поднаслови ове анализе – новопазарска ватра и прешевски дим – метафорички приказ средстава неоосманског политичког обрасца са приказаним краткорочним последицама истог, као и да је овај образац у складу са евроутопијским плановима за Балкан.

Задимљавањем политичког видика, односно прешевским августовским политичким захтевима, жели се постићи додатно компликовање ситуације на терену, отварањем још једног политичког жаришта ван Новог Пазара. Непосредни циљ истовремене акције различитих мањинских политичких групација, на различитим деловима државне територије Србије, јесте да и оно мало преосталог државног потенцијала доживи потпуни неуспех у заступању националних интереса и одбрани територијалне целовитости државе Србије.

Анализа претњи

Имајући у виду све сегменте ове скромне анализе и стављање у међусобни контекст, временски и просторно, на први поглед неповезаних, различитих догађаја и личности, а узимајући у обзир и упућивање на вредан извор изучавања неоосманства, тј. на рад др Дарка Танасковића, можемо се упитати да ли ће процеси који се одвијају, а које смо ми овде покушали да анализирамо, заиста и довести до пожара сепаратизма.

Односно, да ли ће се српска држава, иако се налази под тихом окупацијом, иако је води ненародни режим, дакле без обзира на све државне аномалије и проблеме, последњим атомима националне и државотворне снаге ипак одупрети нелегалним и нелегитимним територијалним захтевима сепаратиста? Одговор на постављена питања ипак остаје отворен. Ови процеси трају веома дуго, проблеми су вишеслојни, па је и њихово решавање сложено. При том, имајући у виду сложеност чињеничног стања које створа проблеме, решавање истих захтева дуг период мирног државног и политичког живота, без икаквих криза и инцидената. Због тога ћемо дати неколико напомена – предлога које домаћи властодршци морају имати у виду не би ли спасли оно што се спасти може и потом повратили све што је изгубљено. Наравно, као и свако потенцијално решење за било који проблем у Србији, смена актуелног ненародног режима је претпоставка свих осталих услова. Конкретни предлози се односе на следеће.

Прво, неопходно је да правим именом окарактерисемо све унутрашње и спољне политичке појаве које на било који начин угрожавају сувереност и територијалну целовитост државе Србије, без обзира на титулара оваквих политичких програма, те исте квалификовати као претње. Њихов даљи третман би био препуштен надлежним државним органима ради обраде и санкционисања.

Друго, неопходно је порадити на придобијању наших националних мањина домаћим дугорочним стратешким пројектима који ће бити потврда унутрашњег заједништва, без обзира на све међусобне разлике и неразумевања из прошлости.

Треће, није на нама да спречимо неоосманизам у Турској, већ да не дозволимо његово даље ширење на сопственој територији, а у томе нам управо могу помоћи наше националне мањине које турски политички образац неосновано својата.

Четврто, и државна политика националног помирења треба за почетни критеријум да преузме српско држављанство, дакле обухватајући и припаднике националних мањина, без обзира на њихову националну припадност, те ће се на тај начин предупредити негативни ефекти фактички затворених и самодовољних средина у деловима државе где су настајене националне мањине.

Пето, држава мора да поседује сопствени државни аналитички центар који ће служити за дубинско и дугорочно анализирање држава у окружењу и наших перспектива за преузимање статуса који нам на Балкану и припада.

Вратимо се сада почетку ове анализе и Џобеловој претњи анализом која је нашим властодршцима требало да послужи као компаративна предност у превазилажењу најављених криза, иако то није био случај. На исти начин и следом сличног кључа можемо у своју корист употребити и последице неоосманства који турска држава покушава усадити на нашем државном простору. Морамо, дакле, дати јасне одговоре на узроке, а на евентуалне последице реаговати моментално, уместо да реагујемо трапавао као до сада. Толико је неопходно да почнемо личити на државу.

Доминација на Балкану

- *Један од најсложенијих спољнополитичких задатака Турске, према мишљењу Давутоглу, министра спољних послова, представља усаглашавање турске регионалне политике са глобалном стратегијом НАТО-а. Неопходно је, каже Давутоглу, упорно радити на тражењу таквих решења у стварању међународног поретка која ће у највећој могућој мери одговарати Турској. Дакле, успоставити „рационални баланс“ у региону, који би одговарао интересима НАТО-а, али који би уважавао регионалне интересе и амбиције Турске. Управо успостављање баланса интереса између Турске и НАТО-а доводи до повећаног интереса ове муслиманске државе за Балкан*

Пише: проф. др Зоран Милошевић

У последње време у турским научним круговима све чешће се води дискусија о улози Турске, не само у регионалним, већ и у глобалним политичким процесима. Оваква тенденција, по правилу, јавља се када државе намеравају да изнова размотре своје интересе у региону, дефинишу своју зону утицаја и нађу своје место у светском поретку.

Шеснаестог јула 2010. године, на место заменика генералног секретара НАТО-а, по питањима одбрамбене политике, постављен је бивши саветник председника Турске Републике за спољнополитичка питања, амбасадор **Хусеин Дириоз**. Дириоз је раније поднео оставку на место заменика генералног секретара НАТО-а за политичка питања и питања безбедности. На његово место постављен је Немац **Дирк Бренхелман**. Затим је измишљена нова дужност (до тада није постојала у систематизацији радних места) заменика генералног секретара за питања одбрамбене политике, при чему је одмах и утврђено да је једини кандидат Дириоз, који је током априла 2010. године постављен за амбасадора Турске Републике у Италији, тј. Риму. Познато је, за сада, да је Дириоз до тада заузимао место главног саветника председника Турске Абдула Гула по питањима спољнополитичких питања. Но, када је садашњи турски председник био министар иностраних послова, Дириоз је радио као прес-секретар турског Министарства за спољне послове. Такође, у турским медијима могуће је пронаћи информацију да је Дириоз до најновијег постављења био у државној служби у амбасади Турске републике у Аману. Занимљиво је и то да је ћерка Х. Дириза, Ајлин Дириоз, прошле године у оквиру једногодишњег програма одељења Турске асоцијације произвођача бродова и предузетника, боравила у Конгресу САД на стажу у представништву државе Охајо, тј. републиканца Жана Шмита.

Официјелни представник НАТО-а, Џемс Апатура, саопштио је да Х. Дириоз постаје први саветник генералног секретара НАТО-а, Андреаса Фог Расмусена по војно-политичким питањима. Турски представник, на своју нову дужност ступа 1. августа ове године. **У изјави Министарства иностраних послова Турске бр. 160, од 16. јула 2010. године, поводом овог постављења, каже се да ће избор Дириоза на ову дужност увећати утицај Турске у НАТО-у.** У споменутој изјави истиче се још да први пут у протеклих 30 година грађанин Турске постаје заменик генералног секретара НАТО-а, истичући још да је ово постављење у духу очекивања Турске, која се залагала за „праведну и једнаку расподелу високих функција међу чланицама ове организације“.

Овај догађај добио је велики публицитет у турској штампи. Експерти сматрају да је овим Расмусен испунио сва три обећања. Напоменимо да је прошле године Турска била против његовог избора за генералног секретара НАТО-а, јер су

сматрали да Расмусена у исламском свету не воле, тачније сматрају мрзитељем ислама. Разлог овоме је то што је Расмусен у време скандала повезаног са објављивањем у данским новинама током 2005. године карикатура са ликом пророка Мухамеда био премијер Данске. Он тада није осудио данске новине, јер је сматрао да у Данској постоји слобода речи и штампе и да ниједан премијер нема право да гуши демократске новине. Поред тога, повод за негативне реакције Турске на кандидатуру Расмусена је било и то што се из ове државе емитује телевизијски програм „РОЈ ТВ“, који, према мишљењу Анкаре, симпатише Радничку партију Курдистана, која се бори за независност и слободу Курда. Тек када су чланице НАТО-а обећале да ће испунити њене захтеве, Анкара је укинула вето на избор А. Расмусена.

Услови које је генерални секретар НАТО-а требало да испуни били су: 1) извинити се свим муслиманима за карикатуре објављене у данским новинама; 2) држати под контролом телевизију „РОЈ ТВ“, тачније онај део који се односи на Курдистан и Курде; и 3) поставити турског представника на место заменика генералног секретара НАТО-а. За годину дана, колико руководи НАТО-ом, А. Расмусен је проширио дијалог са муслиманским светом, оснажио је односе са Организацијом исламске конференције, али и обезбедио да полиција Данске спроведе неколико операција против телевизије „РОЈ ТВ“, чиме је практично ућуткана и, коначно, поставио је Турчина за свог заменика, стварајући му место које није постојало.

Очевидно је да је све ово резултат успешног подухвата Турске по целом формату спољнополитичких задатака. Да би

се схватило шта Турска жели од света, морамо се упознати са идејама главног архитекте турске спољне политике, актуелног министра спољних послова, Ахмета Давутоглуа. Наиме, у својој књизи „Стратешка дубина: међународни положај Турске“, која је постала изузетно популарна у Турској и свету (на пример, у Грчкој књига турског министра убројана је међу пет најчитанијих књига), Давутоглу каже да је за Турску најбоље да успостави добре односе са НАТО-ом, како би могла да искористи своје спољнополитичке ресурсе и успостави тесне контакте са балканским државама, које су чланице пакта или ће то ускоро постати. Таква политика дозвољава Турској да увећа свој геополитички значај, који ће омогућити притисак на стратешке, за Турску важне зоне, изводећи је на важне „сувоземне и морске путеве“.

Један од најсложенијих спољнополитичких задатака Турске, према мишљењу Давутоглуа, министра спољних послова представља усаглашавање турске регионалне политике са глобалном стратегијом НАТО-а. Неопходно је, каже Давутоглу, упорно радити на тражењу таквих решења у стварању међународног поретка која ће у највећој могућој мери одговарати Турској. Дакле, успоставити „рационални баланс“ у региону, који би одговарао интересима НАТО-а, али који би уважавао регионалне интересе и амбиције Турске. Управо успостављање баланса интереса између Турске и НАТО-а доводи до увећаног интереса ове муслиманске државе за Балкан. Другим речима, НАТО се оване више не противи.

Према мишљењу Давутоглуа, јединственост његове државе састоји се у томе што је она јединствена држава на јужним границама Европске уније која улази у НАТО, али није члан уније. Резултат тога је да Турска може да игра важну улогу у оквиру баланса снага установљеног између САД, Европске уније и Русије. Један од најкритичнијих момената у односима између Турске и НАТО-а јесте место ове велике муслиманске државе у реформисаном пакту и повезивање са њим своје будућности. Наиме, неке чланице НАТО-а су тражиле да Турска не буде „равноправни стратешки партнер“, а био је у оптицају и статус „допунског стратешког извора јефтених људских ресурса“. Решење је нађено: да се Турска не прими у Европску унију за пуноправног члана, већ да се држи у „неопредељеном статусу, али да јој се омогући извођење активних операција на Блиском истоку и Балкану“.

Тако је Турској од 1995. године омогућено активно учешће у операцијама НАТО-а на Балкану (БиХ, Косово и Метохија и Македонија), а после завршетка одређених операција Турска је успела да сачува учешће и своје војно присуство у региону у оквиру операција Европске уније. На пример, после завршетка операције Северноатлантске алијансе у Македонији „Allied Harmony“, 11 турских официра је продужило да борави у овој држави у оквиру операције Европске уније („Concordia“), а партнери су јој одобрили и да се део македонских официра школује у турским војним академијама. Турска је учествовала и учествује и у полицијским операцијама Европске уније. На пример, у мисији „Proxima“ учешће је узело осам Турака. Војне снаге Турске су деловале у операцији ЕУФОР-а ALTHEA (278 људи), у полицијским мисијама у БиХ (EUPM) – 14 људи и EUPM 2 (четири човека), у мисији Европске уније у области спровођења закона и правног поретка на КиМ (EULEK) – 64 човека. Општи турски контингент у оквиру КФОР-а броји 504 војника и официра. У процесу формирања Оружаних снага Косова учествовало је 12 турских официра, а Турска од тада до данас школује у турским војним академијама официре за ову војску.

Последње иницијативе сведоче о томе да се врши корекција места Турске у НАТО-у, односно да оне чланице Алијансе, које су тежиле да ову велику муслиманску државу држе у позицији „другостепеног савезника“, губе битку. Према мишљењу Давутоглуа, ово је омогућено етапним претварањем Турске у државу која узима учешће у европским пословима

путем практиковања, од турских власти израђене спољнополитичке стратегије за Источну Европу и Балкан. Дакле, мора се и даље тежити томе да ни у ком случају не дође до противуречја НАТО политике у региону са турском регионалном политиком. На тај начин, Турска ће током процеса реформи НАТО-а преузети најважније функције у Алијанси, чиме ће оснажити своје позиције у Источној Европи и на Балкану.

У новој неосманској спољној турској политици, један део је стари. Наиме, Турска је, као и пре, усмерена на сарадњу са Западом, односно жели да заузме место у систему одбране и безбедности и да своју економију интегрише у западну. Да би ово остварила, Турска мора да „заузме“ Балкан, јер ова регија је мост преко кога треба прећи да би се стигло на Запад. Зато Балкан заузима посебно место у турској спољној политици.

Основни параметри у балканској политици Турске су историјски, географски и људски фактор. **Историјски фактор** – то је специфично искуство Турске и балканских држава. Део тога је и коришћење у балканским језицима турских речи, као и бројни споменици културе из времена османске државе. Турска отворено изјављује да жели турско историјско и културно наслеђе на Балкану, као опште културно наслеђе. У разматрању **географског фактора**, најважнија је чињеница да Балкан представља мост из Турске у Европу. Зато сви догађаји у овом региону изазивају интерес Турске. Поред тога, географски положај Балкана претвара овај регион у свеколики „одбрамбени штит“ граница Турске у случају напада са Запада, тј. на овом месту разматра се „**људски фактор**“. Наиме, у службеним турским документима сви муслимани региона су „Турци“, што свакако треба узети са резервом. Но, на помоћ ових „Турака“ се рачуна. Наиме, Турска жели да у овом региону створи поредак који ће гарантовати стабилност и мир дужи време, али и остварење интереса ислама. Зато закључује економске, политичке и војне уговоре како би градила поверење у себе, али и иницира изградњу верских објеката, како би њена моћ била не само војно-економска, већ и духовна.

Министар иностраних послова Турске већ је развио и стратегију колико Србија уђе у НАТО. Наиме, тада, сматра он, Турска треба да развије добре односе са Бугарском и Румунијом, како би створила противтежу могућем „српско-грчком блоку“. Но, ако Турска жели да повећа своју улогу у Европи и у оквиру НАТО-а, онда она мора да посвети већу пажњу балансу снага, пре свега на Балкану. У данашње време спољна политика Турске на Балкану управо следи овај задатак.

Даље ширење НАТО-а у потпуности одговара интересима Турске, јер јој се тиме омогућава двоструко деловање. Прво, успостављање тесних веза са државама региона, што апсолутно одговара Турској и њеној спољној политици, јер ће привући на своју страну, у оквиру Алијансе више држава и тиме елиминисати утицај Грчке. Друго, постављањем Х. Дириоза на место заменика генералног секретара НАТО-а, све ово ће Турцима бити много лакше.

Сиромаштвом грађана пеглају државне билансе

Што већа беда, бољи статистички подаци

- *Мања увозна тражња за потрошним добрима значи да грађанима пада стандард. И не може се очекивати да онај ко због губитка радног места или смањене плате нема новца да усред лета замени покварени фрижидер, купи детету чоколаду или банане, прихвати да је то заправо добро, пошто ће тиме помоћи да се испегла спољнотрговински биланс тако што ће се смањити увоз*

У другом тромесечју ове године инфлација је убрзала свој раст у односу на прва три месеца достигавши 2,5 одсто, најновији су подаци које је објавила Народна банка Србије. То за већину грађана сигурно није било никакво изненађење, јер су у последње време поскупљења толико учестала да је свима постало јасно да ће бити тешко да се избегне инфлација.

Што је најгоре, поскупљења су најпре обухватила основне животне намирнице, што значи да више цене најтеже погађају најсиромашније, којима је и до сада готово сав кућни буџет одлазио на храну и комуналије, а који ће од сада још теже спајати крај с крајем. Према подацима Народне банке, узрок вишој инфлацији и највећу опасност у наставку године представљају управо пољопривредни производи, будући да је због тешких климатских услова ове године цена хране изузетно висока и готово да није дошло ни до каквог пада цена воћа и поврћа, упркос томе што је сезона у пуном јеку. Ако се такав тренд настави, постоји реална опасност да инфлација пређе дозвољену границу, а чак и да се ситуација са касним културама поправи, грађани немају много разлога за радост, пошто ће, чак и у том случају, инфлација бити на горњој граници пројектоване вредности. И то у моменту када плате у приватном сектору све више падају, када се радна места гасе, а власт истрајава у намери да радницима у јавној служби и пензионерима примања задржи на истом нивоу као и до сада. У којој мери је ово тешка година, можда најбоље показује податак да је у овој летњој сезони пад цена пољопривредних производа најмањи у последњих пет година. Када се томе додају још и вештачки изазвана несташница млека, коју нико у власти не спречава, и најаве о расту цена свих осталих производа, па чак и оних најосновнијих као што је хлеб, постаје јасно да су пред становништвом тешки дани. Међутим, то није све.

Само у последњих месец дана домаћа валута је изгубила више од динар по евр, и то ако се урачуна краткотрајно јачање динара у последњих неколико дана, што је појава коју сви економисти оцењују као само тренутно померање курса, које нема изгледа да се дуже одржи. Напротив, готово сви стручњаци предвиђају даљи пад динара у блиској будућности, уз велику вероватноћу да ће до краја године достићи и читавих 110 динара за евр. Шта то значи за џеп грађана, најбоље знају они сами. Иако је донедавно власт тврдила да пад динара нема већег ефекта на инфлацију, односно да грађани не треба да страхују да ће се слабији динар претворити у више цене на рафовима, последњи догађаји и масовна поскупљења демантовали су такве наводе. Силовит пад динара током протеклих неколико недеља нагнао је чак и Народну банку да призна да кретања на девизном тржишту угрожавају циљану инфлацију, па је на крају чак и подигла своју референтну каматну стопу. Али и поред тога, инвеститори, а понављаше стране банке, показали су да немају поверења у динар, одбивши да у већој мери улажу у државне записе, и поред тога што је камата на ове хартије порасла.

За грађане то значи само једно – да ће динар наставити да пада, да ће држава највероватније остати без довољно новца за финансирање буџета (пошто је рачунала на сада недостајући новац од трезорских записа), што би у крајњој линији могло да доведе до новог задуживања државе и чак до подизања пореза, што, наравно, значи инфлацију и нови удар на ионако урушени стандард грађана.

Власт на све то, како се показује, нема спреман одговор.

Оживљавање привреде на последњем месту

Док незапосленост расте, а грађани све мање троше, од обећаних страних инвестиција нема ништа. У последња три месеца у Србију се слило само 136 милиона евра, што је практично безначајна сума. Подаци показују и да је у последње време извоз порастао, што би био добар податак да не произлази скоро искључиво из раста конкурентности домаће робе захваљујући слабљењу динара. Увоз с друге стране, пада, што би такође био добар податак, када се не би знало да је узрок томе смањена потрошачка тражња. Додуше, за макроекономисте и то је добар показатељ, али за грађане није. Мања увозна тражња за потрошним добрима значи да грађанима пада стандард. И не може се очекивати да онај ко због губитка радног места, или смањене плате, нема новца да усред лета замени покварени фрижидер, купи детету чоколаду или банане, прихвати да је то заправо добро, пошто ће тиме помоћи да се испегла спољнотрговински биланс тако што ће се смањити увоз. У то покушавају да нас, додуше избегавајући животне

примере, убеде поједини стручњаци и представници власти. Они пред јавност износе „све боље“ статистичке податке, о већем извозу а мањем увозу, заобилазећи да помену последице које стоје иза тако добрих бројки.

Управо супротно, уместо што се преко џепа осиромашеног становништва граде биланси и попуњавају буџетске рупе настале неефикасном и претераном јавном потрошњом, држава би морала да поради на далеко озбиљнијем оживљавању реалног сектора, односно индустрије, које би довело до здравог раста извоза. Али како је то далеко теже него замрзнути плате и пензије и уз обарање динара гледати како расту цифре у табелама, без реалног ефекта у бољитку привреде, власт се по обичају одлучује за лакши пут.

Колико је државном врху стало до домаћинског управљања Србијом, а колико само до одржања на власти, можда најбоље показује то што ових дана представници Међународног монетарног фонда (којег ретко ко на свету сматра социјално бољећивом институцијом) покушавају да приморају власт да пристане на увођење такозваних фискалних правила, која би отежала бахато трошење државног новца, док се на другој страни неки од најмоћнијих властодржаца из петних жила противе таквом предлогу, покушавајући да избегну одговорност и пред изборе грађанима поделе таман толико новца колико је потребно да се обезбеди још један мандат. А после тога највероватније следи ново замрзавање плата и пензија, јер како друкчије попунити нове буџетске рупе?

Сиротиња ће постати још сиромашнија

„Велика Србија“ разговарала са грађанима о последицама најновијих поскупљења основних животних намирница.

Милисав, пензионер, 74 године

– Наши „економски стручњаци“, пре свих Динкић, тврдили су да пад вредности динара неће утицати на цене. Јесте да је то невероватна глупост, али је Динкић то тако самоуверено изјавио, да умало и ја нисам поверовао. Тоалет папир што је био 89, сада је 105 динара, а дуготрајном млеку у тетрапаку, које сам данас купио по старој цени, рок истиче 5. септембра. Избацили су своје старе залихе да ми не можемо да их правимо.

Мирјана, радник, 33 године

– Живим у Лондону, где сам и рођена. За храну у Енглеској је потребно мање новца него у Србији. Код нас је скупље воће и поврће, цигарете су јако скупе, али од просечне плате може лепо да се живи и да се плаћа кредит за кућу. Ко не ради, има социјалну помоћ од које може скромно да се живи. Цео месец сам у Београду и не могу да верујем колике су овде цене. Фирмирана гардероба на распродаји је јефтинија у Лондону него у Београду. За све моје пријатеље и родбину ја купујем гардеробу и шаљем у Србију и то ме дупло мање кошта него да је купујем овде. Зато ме страшно погоди када прочитам о поскупљењима. Немам одговор на питање зашто је то тако.

Јасмина, студент, 27 година

– Ово је катастрофа! Народ неће имати шта да једе! Цене су ионако најскупље у региону, а на ТВ кажу да су у Хрватској цене веће у просеку за десет одсто, али људи тамо имају три пута већу плату! Зашто се не покупимо сви и изађемо на улице? Овако, само смо бесни, а ништа не радимо, зато нас и „кецају“. Чула сам песму „Београдског синдиката“ – „Welcome to Serbia“, невероватно како су „уболи“. Гласала сам за Демократску странку, сада ме је срамота, стидим се због тога.

Мића, предузетник, 37 година

– Забрањили су „ујки“ да прода „Макси“, па сад ми треба да плаћамо цену. Неће се то много осетити код онога који у кући има месечна примања преко 100 црвених, али буду ће начинити још беднијом. Број деце у школама се смањује из године у годину. Па, ко ће да прави дете кад нема са чим да га подигне.?

Јовица, аутомеханичар, 51 година

– У медијима чујемо да поскупљују хлеб, млеко и друге намирнице када се цена мења. Међутим, већ неко време гомила производа се појављује у све мањој амбалажи, а цена им је иста. Еурокем се сада налази у паковању од 90, а не 100 грама, чоколаде од 100 грама су све мање, па су тако поједине „Најлепше жеље“ смањили на 75 грама, кисело млеко и павлака су 1,8, а не два децилитра итд. Обратите пажњу на грамажу производа кад идете у продавницу, па ћете видети.

Петар, физиотерапеут, 38 година

– Какав црни каиш да стегнемо, о чему причају, је л’ имају памети у глави? Немам пара ни за врпцу на гаћама, оно мало што ми претекло, када сам задњи пут купио зејтин, чувам за конопац да купим, злу не требало. Дужан сам толико да, кад се будем обесио, директор банке неће моћи недељу дана да спава. Па нека гледа како ће да наплати кредит. А ситну децу оставља општини, нека гледају куд ће са њима, жена ме оставила и на време збрисала у иностранство. Још кажу да по статистици не живимо лоше. Изем ти статистику, бре! Тури задњицу на врео шпорет, а главу у замрзивач и статистички ти на пупку није лоше. Да видим колико ћеш статистички да издржиш.

Михајло, учитељ, 45 година

– Нисам мислио да ћу ово икада рећи, али боље сам живео за време Слобе са две немачке марке у џепу него код „демократата“ са платом од 28 хиљада динара. За много мање ствари смо правили демонстрације и поставили Тадића за председника, Чеду право из студентске клупе у посланике, Вељу право из кафане у министре, неке старе политичаре повампирили и сад нам је ђаво крив! Ако! Док Грци штрајкују због закона који им се није свидео, ми ћутимо док нас плачкају. Са нашим парам министри летују, зимују, имају куће, кола, возаче... а ми ћутимо. Само да почну још и жене да нам отимају као у средњем веку, онда ћемо им сигурно „показати“! Докле више? Све новине, телевизије и „невладине“ организације су купљене да би ћутале, а народ ништа.

Јована, дипломирани економиста, 36 година

– Пре 10 дана сам се вратила из Холандије, тамо је храна јефтинија него код нас, а о квалитету да не причам. Млеко у пластичној кантици од две литре кошта 0,99 евра! Докле више да нас лажу!? Када ће овај народ схватити да нас терају не у сиромаштво, јер смо већ сиромашни, него у беду! Хлеб у Москви се креће од 8 рубљи, то је 22 динара, до 12 рубљи, односно 33 динара. Не могу да схватим да је хлеб у Београду тако скуп, скупији чак и од једне Москве, која важи за један од најскупљих градова у Европи!

Славица, власница продавнице, 42 године

– Чули смо да ће хлеб ускоро коштати од 35 до 40 динара, а нешто касније ће бити и 50 динара. Поскупеће и сир, павлака, кисело млеко и јогурт, а крајем месеца очекујемо поскупљења брашна, тестенина, слаткиша и меса. Из месеца у месец имам све мање купаца, али не могу да продајем робу испод цене. Докле ће више да цеде овај јадни народ?

Помозите сељацима, а не тајкунима!

- *Влада је дозволила монополизацију млекарске прерађивачке индустрије. Због такве неодговорне политике Владе и незаинтересованости Министарства пољопривреде и трговине, углавном испаштају потрошачи и произвођачи млека. Све док се не реши проблем монополизације млекарско-прерађивачке индустрије, изјаве попут оне коју је дао министар пољопривреде Саша Драгин, да су проблеми између произвођача млека и државе решени, треба узети са резервом*

Пише: Владимир Мишковић

Млекарска индустрија је после две године, 15 августа, коначно повећала откупне цене млека за 10 одсто, што значи да ће произвођачи за литар сировог млека у просеку добијати од 25 до 28 динара. Па ипак, Асоцијација пољопривредника Нови Сад затражила је од откупљивача и прерађивача млека да повећају откупну цену сировог млека за најмање још пет динара по литру, како би породична газдинства увидела интерес за производњу млека и повећање производње. Пре тога, откупна цена млека се кретала од 17 до 20 динара по литру, па је зараду од повећања цене бележила само млекарска индустрија. Укратко, то је епилог хаоса који је донедавна владао на тржишту млека, а који сваког тренутка може поново да буде актуелизован јер је Влада дозволила монополизацију млекар-

ско-прерађивачке индустрије. Због такве неодговорне политике Владе и незаинтересованости Министарства пољопривреде и трговине, углавном испаштају потрошачи и произвођачи млека. Све док се не реши проблем монополизације млекарско-прерађивачке индустрије, изјаве попут оне коју је дао министар пољопривреде Саша Драгин, да су проблеми између произвођача млека и државе решени, треба узети са резервом.

Док су цене млека у продавницама у претходном периоду повећаване неколико пута, дотле откупне цене млека нису мењане две године. Откупна цена млека се пуне две године кретала, зависно од квалитета, од 17 до максимално 20 динара по литру, а с обзиром да се курс динара у односу на евро у протекле две године променио са 82 динара за евро на 105 динара за евро, колико је данас, може се израчунати колико су произвођачи млека били на губитку. Новац од поскупље-

На откупну пшенице зарадила индустрија, а не сељаци

– Откупна цена пшенице се приближава цифри од 17 динара, коју је предлагала Српска радикална странка, што сада може да искористи веома мали број произвођача, јер је већина пољопривредних произвођача била принуђена да прода пшеницу по цени од 9,5 до 12,5 динара, јер нису имали складишни простор. Тако је на сељацима опет зарадила индустрија, а пољопривредници су остали на губитку – подсећа народни посланик Милорад Крстин.

Режим годинама штитио монопол „Салфорда“!

Несташица млека на тржишту Србије резултат је шпекулативних радњи инвестиционог фонда „Салфорд“, у чијем саставу послују „Имлек“ и „Суботичка млекара“, саопштило је почетком августа Министарство пољопривреде. Међутим, управо Влада је одговорна због хаоса који је настао на тржишту млека, јер је дозволила монополизацију млекарско-прерађивачке индустрије. Комисија за заштиту конкуренције два пута је утврдила монополски положај „Салфорда“. Али, до данас суд није потврдио ниједно решење Комисије у ком се наводи да власник „Имлека“ – компанија „Danube Foods Group“, део инвестиционог фонда „Салфорд“, остварује монопол на тржишту млека. Према наводима Антимонополске комисије из 2006. године, тај инвестициони фонд у откупу млека учествује са 47,6 одсто, а у Закону о заштити конкуренције пише да доминантан положај остварује онај ко има више од 40 одсто тржишног удела. Злоупотреба доминантног положаја, према речима Дијане Марковић-Бајаловић, председника Комисије за заштиту конкуренције (која никога није казнила већ пуне четири године), састојала се у наметању неправичних услова пословања произвођачима млека. Произвођачи, наиме, нису знали на који начин се израчунава коначна цена коју ће млекаре исплатити. Установљено је, такође, да је начин контроле квалитета млека које се откупљује такав да произвођач не може да провери утврђени квалитет, јер млекаре у власништву „Салфорда“ то чине самостално. Уговори са „Салфордовим“ млекарама су мале произвођаче обавезивали и да пријаве сваку бољу понуду, а то је у решењу комисије регистровано као директан начин сузбијања конкуренције других млекара. На решење Комисије за заштиту конкуренције, „Danube Foods Group“ је поднео тужбу Врховном суду, који је под притиском извршне власти, две године касније, поништио решење комисије. Комисија за заштиту конкуренције, те 2008. године, на пресуду Врховног суда узвраћа новим, истоветним решењем, па „Danube Foods Group“ поново улаже жалбу Врховном суду, али суд овога пута није донео пресуду, већ је предмет уступио Управном суду, који је формиран тек почетком 2010, а пред њим је укупно око 20.000 предмета пребачених из Врховног суда.

ња млека је тако завршавао у цеповима власника индустрије млека, а не код сељака који се баве производњом млека. Фармери су зато све чешће продавали краве кланицама, што је доводило до постепеног уништавања сточног фонда. Последњих неколико година, у кланицама у Србији је завршило готово 80.000 крава музара. Због тога је учешће сточарства у укупној вредности годишње производње у пољопривреди ниже од 30 одсто, а ова грана годинама уназад бележи пад, па се за само годину дана број произвођача млека у Србији смањио за око 15.000. Ситуација је близу алармантне, јер су резултати у сточарству у Србији испод нивоа из 1986. године. Просек млечности по грлу музара у Србији је само око 2.500 литара, док је у земљама Европске уније око 6.000 литара годишње. Код нас се, на пример, по хектару обрадиве површине добија само 271 литар млека, а у ЕУ се добија чак 960 литара.

Влада субвенциониса тајкуне са 50 одсто више новца из буџета

Истовремено, Министарство пољопривреде је ове године, као и прошле, субвенционисано 10.000 динара по једној тони вештачког ђубрива, али, као и прошле године, субвенциониса се искључиво вештачко ђубриво које производи „Викторија група“ у власништву тајкуна Станка Поповића и удовице бившег премијера Србије Зорана Ђинђића, Ружице Ђинђић. Укупно је субвенционисано 150.000 тона тзв. мешаног МПК вештачког ђубрива, 50 одсто више него прошле године, што значи да је Влада Србије за вештачко ђубриво „Викторија групе“ укупно издвојила милијарду и по динара, 500 милиона динара више него прошле године. Минимална количина субвенционисаног вештачког ђубрива које пољопривредници могу купити је 20 тона, па су сељаци принуђени да се удружују, јер је само мали број пољопривредних произвођача у могућности да купи толику количину ђубрива.

Посланик Српске радикалне странке у Скупштини Србије и члан Одбора за пољопривреду, Милорад Крстин, сматра да би требало да субвенцију добије индивидуални произвођач, који би тако могао купити ђубриво на слободном тржишту, па са фискалним рачуном добити субвенцију, јер се овако субвенционису тајкуни да производе вештачко ђубриво и по-

сле тога индивидуалним произвођачима издају субвенционисану количину ђубрива. Због тога ће се, по мишљењу Милорада Крстина, као и прошле и претпрошле године, цене формирати тако да ће на тржишту пољопривреднику заправо бити јефтиније купити несубвенционисано него субвенционисано ђубриво јер држава није директно субвенционисала купца, односно пољопривредника, већ тајкуна, произвођача ђубрива, који ће једини од тога имати користи.

– Српска радикална странка очекује и да ће Влада Аутономне Покрајине Војводине умањити водни допринос у општинама које су прогласиле стање елементарне непогоде због поплава које су ове године погодиле сељаке у нашој северној покрајини, јер је она и слала чекове да се плате водни доприноси за 2008. и 2009. годину, а канали су остали исти, затрпани и неупотребљиви – истиче Крстин.

Закон о подстицању грађевинске индустрије не нуди излаз из кризе већ корупцију

Државна „дивља“ градња

- *Влада је, Законом о подстицају грађевинске индустрије, суспендовала Закон о јавним набавкама и за себе приграбила велика дискрециона овлашћења. Ускоро би јавности могао да буде обелодањен списак предузећа која ће бити укључена у изградњу државне инфраструктуре без јавног тендера и јавног надметања. Избор пројектаната, вршилаца техничке контроле, извођача радова, вршиоца стручног надзора, као и вршилаца техничких прегледа неће се спроводити путем јавног позива, већ искључиво уз примену тзв. „преговарачког поступка“*

Пише: Иван Нинић

Након годишњих одмора, Влада Србије ће вероватно објавити списак пројеката и грађевинских фирми који ће, по Закону о подстицају грађевинске индустрије у условима економске кризе, добити новчану помоћ од државе. Пошто је закон суспендовао јавне набавке и Влади оставио дискрециона овлашћења да она саставља листу фирми које ће ући у програм подстицаја, биће интересантно сазнање која ће се то предузећа наћи на листи и како ће се одвијати оживљавање грађевинске индустрије. Подстицај, ће, према речима надлежних министара, добити предузећа која ће учествовати у изградњи државне инфраструктуре. Наравно, ко ће да учествује у изградњи државне инфраструктуре, одређиваће влада.

Још у августу 2009. године, министар Оливер Дулић (ДС) је амбициозно најавио да ће држава у марту ове године започети изградњу, ни мање ни више него 20.000 станова и да ће цена квадрата тих станова износити 500 евра. Међутим, када је истекао рок за реализацију датог обећања, Дулић је 31. марта најавио да ће „крајем јула или почетком августа“ ове године почети изградња „више од 5.000 станова на простору касарне „Степа Степановић“ на Вождовцу. Осим новог рока, стигла је и нова цена, па је тако Дулић изјавио да ће се станови градити уз поштовање „свих европских стандарда“ и продавати по цени од 1.290 евра за квадратни метар. Само два месеца након тога, тачније 1. јула, Оливер Дулић излази са новим, односно „коригованим“ обећањем да би изградња станова требало да почне „већ крајем августа или почетком септембра“. С друге стране, иако се овогодишњој грађевинској сезони полако ближи крај, на питање новинара да ли ће и где ће отпутовати на летовање, Дулић каже да ће, као и сваке године до сада, годишњи одмор провести у Ораховцу (Црна Гора).

На први поглед би се могло рећи да актуелни режим и министар Оливер Дулић имају крајње популистички приступ

пројекту масовне станоградње који већ годину дана презентују јавности и грађанима Србије. То свакако није ништа ново за политику коју пуну деценију спроводи ДС, али је усвајањем Закона о подстицању грађевинске индустрије Србије у условима економске кризе, 29. јуна 2010. године, таква врста популизма премашила све границе.

Овим законом, који се састоји од свега 8 чланова, а који је донет „по хитном поступку“ и без претходне јавне расправе, режим је одлучио да суспендује, односно да дерогира одредбе Закона о јавним набавкама. Влада је, Законом о подстицају грађевинској индустрији, за себе приграбила велика дискрециона овлашћења, а узгред је елиминисана свака врста „транспарентности“, јавног тендера и јавног надметања. У том смислу Влада Србије ће одређивати листу пројеката за изградњу, као и критеријуме за одређивање грађевинских предузећа која могу учествовати у изградњи државне инфраструктуре. Такође, закон даје овлашћење Влади да одреди најнижу и највишу цену за изградњу станова. Да апсурд буде већи, избор пројектаната, вршилаца техничке контроле, извођача радо-

Грађевинци најављују штрајк због отежаних услова рада!

Према најави Душка Вуковића, председника Синдиката грађевинарства, који окуља више од 25.000 грађевинаца, овај синдикат је донео одлуку да у септембру 2010. године ступи у штрајк тако што ће у трајању од једног часа обуставити све радове на градилиштима широм Србије. Синдикат од државе захтева потписивање гранског колективног уговора, као и побољшање услова рада, спречавање рада „на црно“ и обавезно здравствено осигурање за раднике. Из синдиката указују на чињеницу да у Србији грађевински радници не знају колика им је надница, да раде прековремено и да им се зарада не исплаћује. Њихов захтев упућен режиму је и то да се што хитније пронађе адекватно решење за измирење нагомиланих дугова према грађевинској оперативи. Овакав очајнички потез синдиката и не чуди, јер се процењује да је грађевинарство у Србији, које запошљава више од 127.000 радника тренутно у најтежем положају. У овом сектору просечна јунска плата је испод републичког просека и износила је 28.500 динара. Према речима Вуковића, у протеклој „демократској“ деценији је без посла остало 50.000 грађевинаца, десетине хиљада је тренутно на плаћеном одсуству, док се око 70 одсто тешких и смртних повреда дешава управо у сектору грађевинарства!

Алармантан пад грађевинске индустрије

Према подацима Републичког завода за статистику, ситуација у грађевинарству Србије је прилично алармантна, с обзиром да ова привредна грана бележи константан пад производње и промета. Грађевинарство је у априлу 2010. године забележило пад од чак 23,1 одсто у односу на април 2009. године. Ако се посматра целокупна производња грађевинског материјала у Србији, статистика бележи пад од 40 одсто. Производња грађевинске столарије и подова у паду је око 40 одсто, производња цемента је пала за 20 одсто, док је производња бетона у паду за 10,5 одсто. Ранијих година Србија је на тржиште Румуније, Мађарске и Бугарске извозила 80 одсто укупне производње црепа, да би производња у нашој цигларској индустрији данас пала за 70 одсто! Крах грађевинарства у Србији потврђује и податак да је 2006. године изграђено око 18.000 станова, 2007. и 2008. године по 19.000 хиљада, а 2009. године свега 1.240 станова. Оптимистичке процене говоре да би 2010. године у Србији требало да буде изграђено око 4.000 станова!

ва, вршилаца стручног надзора, као и вршилаца техничких прегледа, неће се спроводити путем јавног позива, већ искључиво уз примену тзв. „преговарачког поступка“. Дакле, нема понуда у затвореним ковертама, нема јавног надметања, нема примене Закона о јавним набавкама, али свакако има простора за корупцију. Једина позитивна „сламка спаса“ за коју се челници режима хватају, јесте то што овај закон прописује да се сви радови „морају“ изводити са 70 одсто грађевинског материјала који је произведен у Србији.

Дају подстицај иако нису намирили ранија дуговања

Симптоматично је и то што закон одређује *Фонд за развој Републике Србије* као институцију преко које ће се из буџета државе, буџета локалних самоуправа и кредита банака убирати средства, а потом вршити плаћања грађевинској оперативи. Подсећања ради, то је онај исти фонд у коме је недавно ухапшено 7 службеника због сумње да су, без основа и уз провизију, „намонтирали“ 95 уговора за *старт-ап* кредите и тако „олакшали“ буџет Србије за 200 милиона динара. А ко управља овом институцијом? На челу Управног одбора је Млађан Динкић, док су чланови УО министри: Слободан Милосављевић, Сулејман Угљанин, Милутин Мркоњић и Расим Љајић. Практично, то су највиши представници странака које чине Владу Србије. Иначе, вредност тзв. програма за подстицај грађевинске индустрије износи 300 милиона евра. Ако се има у виду да је овакав „програм“ заправо бледа копија чувеног НИП-а, на коме су једну од својих претходних кампања базирани Млађан Динкић и Г17 плус, онда је јасно да ће спорни закон послужити као инструмент за кампању Демократске странке.

Због тога и не чуди то што ће искључиво Влада Србије одлучивати које локалне самоуправе и које школе, обданишта, здравствене, културне и спортске установе наћи ће се на листи приоритета за изградњу и реконструкцију, без примене класичног тендера. У том контексту веома је проблематична идеја режима да се држава и локалне самоуправе кредитима (са петогодишњим роком отплате) задуже код пословних банака, и то са 24 милијарде динара. Зашто? Зато што локалне самоуправе већ грцају у дуговима које, поред ускраћених

трансферних средстава из републичког буџета, нису у стању да благовремено сервисирају. Сем тога, грађевинске фирме тренутно од државе и локалних самоуправа потражују чак 250 милиона евра, и то по основу изведених радова на инфраструктурним објектима! С друге стране, неизмирени дугови грађевинских фирми према банкама, фондовима и осталим кооперантима су достигли цифру која се креће између 300 и 400 милиона евра. Дакле, намеће се закључак да се предложеним „програмом“ Владе Србије неће затворити зачарани круг неизмирених дуговања и потраживања између државе, банака и грађевинских предузећа.

Иначе, режим је предвидео да спорни Закон о подстицању грађевинске индустрије буде у „привременој“ примени, „само“ до 31. 12. 2011. године. То на најбољи начин показује да је писан за потребе предизборне кампање и фотографисања на градилиштима широм Србије, чији је обилазак Борис Тадић већ увелико отпочео.

Режим сатире домаће грађевинске фирме

За слом грађевинске индустрије одговорност сноси и режим Бориса Тадића, јер пристаје на услове које диктирају међународни кредитори приликом позајмљивања новца, а то је да држава по мерама страних грађевинских фирми „кроји“ велике тендере. Због задатих референци, које наши грађевинари не могу да испуне, велики инфраструктурни пројекти у Србији су поверени аустријским фирмама „Алпина“ и „Лор“. Мост на Ади је пројектовала словеначка фирма „Лонтинг“, док радове изводи конзорцијум фирми из Словеније, Аустрије и Немачке. Фабрику воде у Макишу гради словеначко „Приморје“, а мост „Газелу“ реконструира аустријски „Штрабак“. Финансијске обавезе према овим фирмама држава измирује редовно, што није случај са обавезама према домаћим фирмама, којима су поверени неки ситнији послови. Тако акумулирани и неизмирени дугови државе према нашим предузећима „Енергопројект“, „Ратко Митровић“, „Планум“, „Путеви Ужнице“ и „Мостограђња“ износе око 100 милиона евра!

Афера сустиже аферу

Министар здравља је, по аферама у сектору који води, убедљиво први у Влади Србије и тешко да му примат неко може преузети. У тим аферама, којима се већ не зна број, свакако предњаче хапшења челних људи здравствених установа. Да се подсетимо – седам директора београдских здравствених кућа, на челу са чланом градске владе ухапшено је у новембру 2009, а недавно су се на мети полиције нашао и три челна човека Института за онкологију и радиологију, као и пет челника фармацеутских кућа, који су у јулу ове године ухапшени у полицијској акцији „Краба“. Када се свему додају најновија хапшења лекара осумњичених за узимање мита како би неким осигураницима на основу лажних налаза обезбедили инвалидске пензије па и афера око спорне набавке енормних количина вакцина против „новог“ грипа (а сада се не зна шта ћемо са вишком и колико ће коштати уништавање тог опасног отпада), као и небројене мање афере широм Србије, закључак се сам намеће – биће да је ипак за све најодговорнији сам министар здравља. Међутим, проф. др Томица Милосављевић сматра да, што се њега тиче, он није одговоран ни за шта. Не само да не намерава да поднесе оставку, коју већ дуже време траже опозиција и неке невладине организације, министар, напротив, по медијима јадикује да не само да не би требало да га критикујемо, већ би, како каже (и остаде живи!) „**требало да га хвалимо!**“ То се већ не може другачије назвати, осим – ругање народу.

Полиција узвраћа ударац

„Министарство унутрашњих послова Србије требало би да утврди на који начин су у медијима објављени 'наводни транскрипти' разговора лекара и представника фармацеутских кућа осумњичених за корупцију. Објављивање прислушканих разговора лекара из полицијске акције 'Краба' доказ је да је друштво болесно“, изјавио је за дневник „Новости“ проф. др Томица Милосављевић. Дакле, није здравство у проблему, оно „луца од здравља“, проблем је на другој страни – друштво је болесно! Чули смо и образложење зашто би требало да хвалимо министра – зато што се у његовом сектору ништа не крије! Супер! Дакле, уобичајено је да се ствари кривају, али ето, он не крије, па је то за хвалу. Свашта се од министра здравља може чути, али и научити, ерго: живимо у друштву у којем је нормално да се ствари воде као тајна, гурају под тепих, крију... То је тај пут у Европу. За министра здравља није проблем то што у здравству цвета корупција, већ што полиција ради свој посао, а новинари свој. Демократски, нема шта!

Средином јула министар је одржао округли сто у Прес центру Удружења новинара Србије (УНС), где је са свитом од 6-7 људи, који су здушно бранили своје колеге у затвору, ухапшене у полицијској акцији „Краба“, покушао да убеди представнике медија да су за све криви новинари, али, ту је и нови кривац – полиција. Посматрајући округли сто, који је, наводно, организовао УНС, под ефектним називом „Акција 'Краба' – лекција за новинаре, лекаре и полицију“, нико ко се имало разуме у медије, није се могао отети утиску да је тај скуп иницирало Министарство здравља (уосталом, та је информација стајала на њиховом сајту). Видело се то из авиона, између осталог и због тога што на том скупу није било представника полиције. И тако – новинари су добили прилику да се поспу пепелом, да кажу да су „претерали“ са критиком и нанели штету „угледу“ здравственог система и поверењу грађана у њега (?!), а Томица Милосављевић је том приликом рекао да је и полиција претерала и да се њему лично министар полиције и за-

меник председника владе, Ивица Дачић – извинио. Али, не лежи враже. Министар полиције није губио ни часа, муњевито је реаговао и већ наредног дана пред камерама ТВ Б92 лепо објаснио: „Врло сам прецизан – на основу оперативних података до којих је полиција дошла прислушкивањем телефонских разговора располажемо подацима из којих се види да су ухапшени лекари Института за радиологију и онкологију Србије прописивали лекове и када за то није било разлога“. Уследило је објављивање транскрипата разговора одбеглог лекара И.П., за којим полиција још увек трага, из којих се јасно види да и оно чему се ни највећи песимисти нису надали, јесте тачно, а није било тешко закључити да министар полиције, Ивица Дачић, није имао ни један једини разлог да се било коме извињава. Како су новинари дошли до транскрипата, већ је друга прича. Чињеница да они постоје и да су таквог садржаја каквог јесу, ако ико хоће да погледа истини у очи, више је него ужасовајућа, пре свега по министра здравља, јер реч је о његовом сектору. Сви ти људи, сви ти руководиоци, његов су избор. За сада чине листу од 15 ухапшених! Такав скор заиста није забележио ниједан други министар.

Министар кука да не сме да се пољуља поверење у лекаре, у здравствени систем. То јесу лепе жеље, али било би лепо да грађани имају поверење и у полицију, без које нема државе, такође и у истражне органе и судство. Није ваљда да полиција хапси из обести, досадно јој, па хапси без разлога. Неће бити. Министар се недавно жалио да су на почетку мандата медији били на његовој страни и да су га у свему подржавали, а ево, након осам година, жали се министар, медији су против њега. Није му пало на памет да смо се, након толико година, упознали. Након осмогодишњег искуства лоша слика у јавности о министру здравља није резултат никакве завере или недостатка осећања за њега (воле га, ваљда, његови код куће), већ голи резултат његовог рада, а он је, то већ боде очи – лош!

Крај дела красни

Српска радикална странка, народни посланик др Паја Момчилов, председник Одбора за здравље Скупштине Србије, као и бројни посланици опозиције, већ годинама указују на погубне резултате реформе здравства како је спроводи проф. др Томица Милосављевић. Одбор за здравље Скупштине Србије један је од најактивнијих скупштинских одбора и оно што је посебно занимљиво, то је да је консензус у раду тог скупштинског тела готово правило. Без обзира на страначке боје, па и дебеле интересе, заслугом др Момчилова, Одбор

успева да се издигне изнад свих страначких интереса и да проблеме у здравству разматра имајући на уму да је питање здравља нације државно и национално питање од највишег интереса и да не сме да буде, као што је, нажалост, тренутно, у рукама једне политичке опције.

На поменути скуп УНС-а у Прес центру, у последњи час позван је и председник Одбора др Паја Момчилов. Иако је свима који су обавештени знано да је он и председник Етичког одбора Српског лекарског друштва (СЛД), организатори су као представника СЛД-а позвали др Милену Јакуовић, која је представљена као „бивши“ члан Етичког одбора СЛД-а, али јој је дато почасно место да седи са десне стране министра здравља. Тако смо имали парадоксалну ситуацију – у публици седи председник Етичког одбора СЛД-а, а поред министра бивши члан тог одбора. На изненађење министра и његове пратње, на скупу се изненада појавила и бивши градски секретар за здравство града Београда, проф. др Драгана Јовановић. Ипак, двоје угледних стручњака, др Момчилов и др Јовановић својом дискусијом и питањима на која министар није имао ваљане одговоре, су „нокаутирали“ организатора скупа, обелодањујући детаље нове афере која већ месец дана не силази са насловних страна – трговина листама чекања у Институту за онкологију у Сремској Каменици. Ова тема већ наредног дана нашла се на дневном реду седнице Одбора за здравље Скупштине Србије.

Умиру чекајући

На седници Одбора за здравље, на званичан позив, појавиле су се проф. др Драгана Јовановић и доц. др Бојана Бокоров. Бивши градски секретар за здравство Града Београда, др Јовановић је прва подигла глас против махинација у здравству. Својом вољом отишла је са те функције када је схватила да је све политичка трговина и да су јој руке везане, јер ништа не може да се уради без контроле и дозволе министра, који у здравству има апсолутну власт. Пре ње (полиција коначно ради свој посао!) у затвор су отишли Томичини фаворити, директори здравствених установа, осумњичени за корупцију.

У улози координатора невладине организације „Доктори против корупције“, која је недавно основана, др Јовановић је затражила да се испита одговорност свих актера због учествовања, односно помагања у тешком кривичном делу против здравља људи у вези са уговором о рентирању дефицитарних онколошких и радиолошких капацитета, као и кривична и материјална одговорност руководства Института у Каменици, за злоупотребу службеног положаја и тешког кривичног дела против здравља људи. Она је изнела податак да је у Институту за онкологију Војводине, код 450 страних осигураника спроведена радиотерапија на основу уговора који је потписало руководство те установе са страним осигурањем уз високу финансијску надокнаду, напомињући да се сарадња са страним осигурањем одвијала уз одобрење Министарства здравља, што је супротно законским прописима. Такође, изнела је и захтев да се испита одговорност Министарства здравља и РЗЗО.

На Одбору за здравље тог дана чуло се да у Србији сваке године умре половина новооболелих од малигних болести, јер, због недостатка апарата и кадрова, ти пацијенти не стигну на

зрачну терапију. Нашој земљи недостаје 13 зрачних апарата да би се сврстала у ред средњеразвијених земаља, оценио је Одбор. Доц. др Бојана Бокоров, из Института за онкологију Војводине, изнела је тешке податке који свакога морају да забрину – од 9.500 оболелих, 6.000 пацијената има индикацију за зрачење, озрачи се 2.500, а 6.100 оболелих годишње умре. Значи, 3.500 грађана Војводине, због недовољних капацитета и трговине листом чекања, не стигне на радиотерапију и не добије шансу за лечење. На нашем институту, упозорила је др Бокоров, пре неколико година укинута су контроле болесница које су имале зрачну терапију дојки, уз образложење да имамо превише посла, и навела: „Установа у којој радимо нема протоколе лечења конформалном радиотерапијом, нити критеријума који стадијуми болести се лече конформалном, а који конвенционалном зрачном терапијом. За Међународну агенцију за атомску енергију (ИАЕА) је то недопустиво, јер у том случају доктори раде по свом нахођењу, а не по стандардима усвојеним у ЕУ. То је простор за масовну злоупотребу – закључила је др Бокоров. Она је Одбору за здравље и породицу Скупштине Србије ставила на увид документа из којих се види колико је кеша узимано пацијентима који су на зрачење успевали да дођу „прескачући“ листу чекања и колико је страних осигураника лечено док су наши осигуранници умирили чекајући.

„Досије Каменица“ је на самом почетку, иако је тај проблем, захваљујући овог пута и лекарима и пацијентима, стигао на дневни ред Одбора још пре годину дана, али се власт упорно прави глува. Игнорише проблем који се никако не би смео игнорисати, јер се не ради само о здрављу, већ и о животима људи. Одбор је донео закључак (налази се на сајту Скупштине), да би тим проблемом требало да се позабаве надлежни органи, пре свега истражни, али и тужилаштво.

Шта ће држава предузети и да ли ће заштитити своје грађане од бахатих и корумпираних лекара, оних који су очигледно издали Хипократа, остаје да се види. У међувремену, свако нека ради свој посао – полиција нека хапси, новинари нека извештавају, а лекари нека лече.

Р. В. С.

„Недодирљиви“ министар

Милосављевић се не осећа одговорним за то што су лекари на београдском Институту за онкологију узимали од фармацеута милионски мито за безразложно преписивање лекова, не мисли да је увредио јавност и српске лекаре одлуком да се оперише у Немачкој, сматра да није крив што је „напумпавао“ епидемију о свињском грипу, као ни за пропусте лекара због којих умиру пацијенти. Није се потресао због шокантног извештаја Међународне агенције за атомску енергију, нити због тога што је Одбор за здравље затражио да се проблемом у Институту Сремска Каменица позабаве тужилаштво и други надлежни органи.

На бројне захтеве да министар здравља поднесе оставку, др Паја Момчилов сматра да то није питање које треба упутити Томици Милосављевићу, већ премијеру, који би, као у свакој другој нормалној, демократској земљи, требало да од таквог члана владе затражи оставку.

Штедњом на набавци противградних ракета,
Влада Србије завила пољопривреднике у црно

Влада уштедела на ракетама, град убио летину

- *Унека давна времена, кад смо имали државу која брине о социјалним, националним, културним и привредним интересима грађана, широм Србије изграђена је мрежа противградних станица и на сваку најаву формирања градоносних облака ступало се у дејство. А да нас произвођачи ракета на би уцењивали, изграђена је и фабрика „Милоје Закић” у Крушевцу, која је за домаће потребе и за извоз произвођач ракета, које су по квалитету биле у самом врху. Па и кад би се десило да негде град нанесе штету усевима, државне комисије су штету процењивале и држава исплаћивала. Онда смо добили „демократе“ на власти и „демократију“; па град сваке године уништи летину*

Пише: Момир Марковић

Још се широм Србије санирају штете на грађевинским објектима, још се по воћњацима и виноградима уклањају гране и стабла које је град уништио и још увек се није почело са проценом штете коју су град и невреме нанели пољопривреди. Очекује се да ће, кад се изврши комплетна процена, штета бити већа од милијарду евра. У појединим крајевима ће штета бити потпуна а опоравак воћа и лозе ће трајати наредних неколико година. Због тога је недавна вест у новинама да је Влада уштедела 1,700.000 евра на набавци противградних ракета у најмању руку кратковида и чудна, ако не и крајње безобразна. И ту никаквих оправдања нема и не може бити. Тим пре што је још давно у Србији изграђена читава мрежа противградних станица. Е, те станице су у тренутку наилазака непогоде, уместо пуног складишта, имале на располагању неколико, а често и само по једну или две ракете.

Да се то којим случајем десило у Јапану, већ сутрадан бисмо читали да је ресорни министар, због осећања личне одговорности поднео оставку. Нашем министру пољопривреде, као директно одговорном, није фалила ни длака са главе. А и што би и њему и било ком другом? Па, нису они преузели функције да би, кад се нешто деси, одговарали. То ће се квалификовати као непогода против које се ништа није могло учинити. Додуше, неки „њихови“ пољопривредници ће, кроз помоћ, кроз бесповратне кредите, кроз разне донације и дотације, бити подмирени. Велика већина домаћинстава, која је туђим одлукама, неорганизованошћу, неодговорношћу и ја-

вашлуком доведена до просјачког штапа, неће добити ни динар и опорављаће се годинама. А да ли је морало тако бити? Тачније, који је прави разлог због кога је до овога дошло?

Обавеза је да се на лагеру Републичког хидрометеоролошког завода у свако доба налази довољан број ракета за дејствовање. Процењује се да је за тзв. мирне године, дакле године кад се не очекује велики број градобитних дана, потребно обезбедити 15.000 пројектила. И кад год се одређен број ракета потроши, лагер се мора допуњавати. Дакле, постојао је континуитет у набавци и правило понашања које се морало поштовати. Е, али, пошто је ова власт дошла до закључка да се штеди а никога није било да им каже да се на неким стварима никад не сме и не може штедети, у поремећеној свести ових што одлучују, донет је закључак да ће ове године бити довољно око 7.000 ракета, рачунајући и оне које су биле на залихама од прошле године. И тако се десило да је противградни систем дејствовао само у неколико случајева, и то са мањим бројем ракета од предвиђеног и прописаног, јер им је из министарства строго наређена штедња. После се констатовало да на појединим, кључним станицама уопште нема ракета, а многе су на лагеру имале једну или евентуално две. Недовољно ни да се „врапци уплаше“ а не да се разбије градобитни облак. Многи од оператера на противградним станицама су после могли само да гледају како град, често и величине ораха и већи, уништава сељачку муку и труд, па чак и поразбија и салонит-плоче на станици. А да се до ракета није могло никако, показује пример општине Богатић, који вероватно није јединствен.

Забранили набавку ракета

Општина Богатић, која, као и све општине у Србији, дотира набавку ракета са 50 одсто, тражила је од РХМЗ-а да реши проблем недостатка ракета и за ту намену одвојила, поред већ одвојених средстава, још 700.000 динара из буџета. Ракете се набављају путем јавних набавки и у незваничним разговорима речено је да су то експлозивна средства (као да до тада нису била) и да је немогуће за једну општину посебно набављати ракете. Пошто ракете нису набављене и пошто је одбрана била неспремна, 16. јуна град је само у атару села Бадовинци и Црнобарски Салаш захватио негде око 3.000 хектара. Повртарске културе и дуван су претрпели 100 одсто штете, а јечам, кукуруз и пшеница су уништени од 70 до чак 100 одсто. Штета је процењена на преко 100 000 000 динара. Исти олујни облаци су у захватили реон Мачванска Митровица – Прњавор и потпуно уништили летину. Тако, ако не и горе, прошли су многи крајеви у Србији. Тачније, нема општине у којој

није, делом или у целости, уништена летина. Тамо где је процењена штета то изгледа овако: Нови Сад, 1.511 хектара, штета преко 130 000 000 динара, Зрењанин, преко 60.000 хектара и 600 кућа (штета још није процењена) Кикинда, преко 13.000 хектара (штета још није процењена), Сремска Митровица, неколико хиљада хектара, а поред тога неколико стотина хектара воћа које је тек стасало за род и коме ће требати неколико година да се опорави. Неке засаде је потребно поново садити. Шабац, преко 3 000 хектара и штета од преко 500,000.000 динара. Крагујевац, неколико хиљада хектара и штета се још процењује. Ваљево, процена штете на преко 500,000.000 динара. Ниш и Лесковац, штета је огромна и још се процењује. Ивањица око 320 хектара и штета преко 100,000.000 динара. Нова Варош, само у домаћинствима која су пријавила штету на хељди, кромпиру, кукурузу и овсу преко 30,000.000 динара, Крушевац, преко 500 хектара, а штете на воћу, ратарским и повртарским културама преко 500,000.000 динара. И тако даље, до последње општине, А ова година је баш обилвала градобитним данима, као да је (опрости ми Боже), нечастиви знао да су залихе ракета на нули.

Грађани обрали бостан

Готово да нема краја кроз који „салаука“ није прошла бар два пута ове године. Уништени виногради, уништени воћњаци, уништена летина, порушени и уништени пластеници, резултат су тих стихија које су несметано протутњале Србијом. А да ли је кривица само ових из РХМЗ? Пре ће бити да је то и резултат апсолутно неодговорне, неспособне и (зашто не рећи) безобразно алаве власти. Док нам с једне стране обећавају све оно што су нам већ обећали у предизборним кампањама, док нас залуђују уласком у Европску унију и благостање које нас тамо чека, дотле и сељаци терају на казане народних кухиња јер ове године готово неће имати шта да једу. Стотине хиљада хектара њива, десетине хиљада хектара воћњака и винограда, десетине хиљада башта и пластеника ове године неће донети приход. Чак и оно мало што је само стицајем околности остало и сазрело за изношење на пијацу, достигло је баснословне цене. Никад се у историји није десило да пара-

дајз, који се назива сиротињском храном, достигне цену на пијацама од 200 динара за килограм. Тако се цена неспособности и јавашлука владе директно преваљује на све грађане ове земље. На оне исте грађане који из својих истањених новчаника издржавају ову стоглаву хидру коју неки зову Владом Србије. Сад влада доноси одлуку да противградну заштиту измести из Републичког хидрометеоролошког завода у МУП Србије. Као да ће то нешто променити! Па, нису криви ракеташи из РХМЗ, као што неће сутра бити полицајци ако град опет убије летину. Није проблем у њима. Проблем је у недостатку ракета. И проблем је у главама оних који су на овоме штедели. А забране дејствовања појединим станицама које су стизале из Контроле лета су посебна тема и посебна прича. То што, захваљујући промашајима и намерној опструкцији не знамо ко нам све и кад лети над Србијом, заслужује не само нов наслов и нов чланак већ и свеобухватну истрагу у овој области и дебелу тамницу за многе из ове „институције“. Било како било, град је обрао летину, произвођачи и грађани Србије „обрали зелен бостан“, а влада треба да побере ловорике за свој рад, односно нерад.

Без ракета и без пара

Пољопривредник Слободан Остојић из општине Богатић, коме је невреме од 6. августа нанело велику штету на усевима, објашњава да противградне станице у том реону нису имале довољно ракета.

– Горан Матић, начелник службе за ванредне ситуације, каже да по једном противградном месту треба да буде по 12 ракета, међутим у Глушцима су имали по пет ракета. Дешавало се и да имају само по две ракете и сада располажем информацијом да имају тек по две ракете, што значи да у случају неког следећег невремена не би било шансе да се одбранимо. Нема довољно противградних ракета, али што се тиче људи на служби за противградну заштиту, они заиста максимално и добро одрађују тај посао – сматра он.

Остојић, коме је невреме опустошило имање под кукурузом, каже да не верује да ће оштећеним пољопривредницима држава надокнадити штету.

– Кукуруз је био у фази наливања зрна и зрења, паприка већ пристигла за брање, тако да су проузроковане огромне материјалне штете. Последице су огромне. Род кукуруза је преполовљен, значи неких 50 посто а постоје локације у деловима атара села Кључ где је оштећена паприка и парадајз у процентима преко 95 одсто. Будући да држава не располаже неким јаким финансијским средствима, мислим да од накладе штете неће бити ништа – каже Остојић и додаје да је једино решење за овакве ситуације да „држава у буџету пропише ставку за надокнаду штете пољопривредницима чије имање је опустошио град“.

Пољопривредник Анђелко Угљешкић такође потврђује да противградна заштита није имала довољно муниције.

– Они јесу деловали, али мислим да нису имали довољно ракета. Невреме које је дошло из правца суседног села захватило је око 600 хектара усева, а од тога на 300 хектара је тотална штета, а на остатку је штета од 50 до 90 одсто – објашњава Угљешкић, коме је у невремену уништено 5 хектара њива.

Он каже да је скептичан по питању надокнаде од стране државе, али да би свака помоћ добро дошла пољопривредницима.

– Требало би да држава изађе у сусрет овим људима који су у невремену оштећени са сто одсто – каже Угљешкић.

Еколошка бомба у Смедереву

• **Америчко-холандски конзорцијум „Comico Overseas” гради рафинерију сирове нафте у Смедереву која ће, уз железару „US Steel”, додатно угрозити животе Смедереваца**

Пише: Владимир Мишковић

Становницима Смедерева прети еколошка катастрофа! После америчке железаре „US Steel”, која представља (само) латентну еколошку опасност (јер, на срећу, не ради пуним капацитетом), америчко-холандски конзорцијум „Comico Overseas” је понудио 250 милиона долара за изградњу рафинерије сирове нафте у Смедереву капацитета 100 хиљада барела нафте дневно. Опрема за изградњу, највероватније монтажне рафинерије ће, према писању медија, бити доведена из околних земаља и не задовољава основне еколошке стандарде Европске уније. Градске власти Смедерева на челу са Демократском странком, покушале су на седници Скупштине града одржаној 29. јуна ове године да донесу одлуку о издавању земље у закуп, али је опозиција, предвођена Српском радикалном странком, Демократском странком Србије и Групом грађана „За боље Смедерево” успела да одложи ту одлуку захтевом за расписивање референдума који је одржан 8. августа ове године. Нажалост, на референдум је изашло само 11,64 одсто грађана, односно 11.337 бирача, а за успех референдума било је потребно да на референдум изађе 48.684 одукупно 97.366 регистрованих бирача у граду Смедереву, односно половина плус један бирач. Тако су Смедеревци одлуку о изградњи рафинерије предали у руке власти предвођене Демократском странком, која планира да на идућој седници Скупштине града верификује уговор о изградњи рафинерије и донесе одлуку о издавању грађевинске дозволе и 115 хектара земље у закуп.

Како је све почело? Градоначелник Смедерева из Демократске странке, Предраг Умичевић, потписао је прошле године меморандум о изградњи рафинерије с конзорцијумом „Comico Overseas”, регистрованим у Холандији, иза којег, према речима заменика директора „Comico Oil”-а (ћерке фирме „Comico Overseas”-а у Србији) Радомира Радивојевића стоје три америчке компаније. То су „Global Gas” из Денвера, фирма која изграђује гасне инсталације, инвестициони фонд „V.Murray&Co” из Њу Џерсија и „Basic Equipment” из Хјустона, компанија која производи машине потребне за изградњу нафтних инсталација. Занимљиво је што се на интернет презентацијама ове три компаније нигде не помиње конзорцијум „Comico Overseas”, који уз то и не поседује сопствени веб-сајт. О том конзорцијуму се у Холандији, осим имена и адресе

фирме, ништа друго не може сазнати. „Comico Overseas” није заведен ни код светског провајдера пословних информација „Dun&Bradstreet”. Овај конзорцијум се пре неколико година обратио Министарству енергетике са захтевом за издавање дозволе за изградњу рафинерије, прво у Ковину, а онда и у Пожаревцу, али је био глатко одбијен као неозбиљан и некомпетентан. Председник Управног одбора „Comico Overseas” је извесни Бугарин Венцислав Тијанков Иванов, а његово име се у Србији везује за изградњу једне бензинске и једне пумпе за течни нафтни гас, али са много пропуста, пре свега због лошег квалитета опреме и материјала.

Меморандумом између градоначелника Смедерева из Демократске странке Предрага Умичевића и конзорцијума „Comico Overseas” је договорено да та компанија уложи 250 милиона долара у градњу „савремено опремљене рафинерије с дневним производним капацитетом од 4.000 тона бензина, евродизела и керозина”. Градња рафинерије би требало да траје три године. Генерални директор ЦИП-а, Милутин Игњатовић је том приликом изјавио како су рађена истраживања локација и да су у том институту на путу да крену у израду пројекта: „За нас је то потпуно савремени вид градње, не може ниједна кап да продре у тло”, изјавио је Игњатовић за РТС. У „Comico Overseas”-у обећавају да ће отворити 700 радних места, а у изградњи, кажу, посао може добити и до 3.000 људи. На конкурс за изградњу рафинерије, који је организовала локална власт у Смедереву предвођена Демократском странком, једину понуду имао је „Comico Overseas”, који је за закуп чак 115 хектара земљишта крај Дунава, на 99 година, понудио свега 4,2 милиона долара. Конзорцијум Бугарина Венцислава Тијанкова Иванова је понудио и да за три године, паралелно са градњом рафинерије, изгради дом за децу ометену у развоју и да финансира прелазак на нафтни течни гас Смедеревске топлане, возила комуналних служби и градског превозника „Ласте”.

Са капиталом од 6.000 евра граде рафинерију од 250 милиона евра

За потребе изградње рафинерије у Србији конзорцијум „Comico Overseas” је децембра 2007. године регистровао фирму „Comico Oil”. Према подацима Агенције за привредне регистре, „Comico Oil” (у преводу „комична уља”) је регистрован као Друштво са ограниченом одговорношћу, са основним капиталом од свега 2.000 евра. Као директор „Comico Oil”-а заведен је Венцислав Тијанков Иванов, а заменик директора је Радомир Радивојевић. Према финансијском извештају ове компаније за 2009. годину, који се налази на сајту Агенције за привредне регистре, укупни капитал „Comico Oil”-а се процењује на око 6.000 евра, због чега је ова фирма разврстана у тзв. категорију 1 (мала правна лица). Наравно, поставља се логично питање како ће фирма, чији је укупни капитал свега 6.000 евра, финансирати изградњу рафинерије чији трошкови износе чак 250 милиона долара.

С друге стране, може ли се са 250 милиона долара уопште изградити потпуно нова „савремено опремљена” рафинерија са капацитетом прераде 100.000 барела нафте дневно? Поређења ради, бразилска државна нафтна компанија „Petrobras” је у априлу 2008. године од компаније „Tonengeneral Sekiyu”, јапанске филијале америчке компаније „Exxon Mobil”, купила већински удео у рафинерији „Nansei Sekiyu”, смештеној на јапанском острву Окинава. Компанија „Petrobras” у идућих

Где су паре, ту је и СНС

Народни посланик Српске радикалне странке, Радиша Илић, истиче да су Демократска странка и њени сателити из Г17+, СПО и СПС у Скупштини града Смедерева прво покушали да опструирају доношење одлуке о расписивању референдума у Скупштини града, одбијањем да дају кворум, а после одлуке Скупштине града да се референдум ипак распише, опструирали су правовремено информисање грађана Смедерева о одржавању референдума.

– Њима се придружио и „посланик“ СНС Драган Чолић, који је изјавио да СНС нема ништа против инвестиција, што јасно показује њихов став да, без обзира ко доноси паре, то је увек лепо за државу. А где су паре, ту је и СНС – подсетио је Илић.

неколико година, само у модернизацију рафинерије на Окинави, која има капацитет прераде 100.000 барела нафте дневно, планира да уложи 975 милиона долара. Дакле, нафтни гигант „Petrobras“, само у модернизацију рафинерије која има исти капацитет као рафинерија коју „Comico Oil“ жели да изгради у Смедереву, планира да уложи 725 милиона долара (скоро четири пута више новца). Саудијска државна нафтна компанија „Saudi Aramco“ и француска нафтна компанија „Total“ потписале су 24. јуна 2010. године уговор о оснивању заједничке компаније „SATORP“, вредан 8,5 милијарди долара, ради изградње рафинерије Џубаил, капацитета прераде 400.000 барела нафте дневно. Две велике, светски познате нафтне компаније улазе у компликован „joint venture“ пројекат вредан 8,25 милијарди долара, (34 пута) више од „Comico Oil“ рафинерије у Смедереву, да би изградиле рафинерију која има само четири пута већи капацитет. Руска компанија „Зарубежнефт“, власник рафинерије нафте у Броду у Републици Српској, планира у идућих пет година да инвестира 606 милиона евра (805 милиона долара) у реконструкцију и модернизацију Рафинерије нафте Брод, капацитета око 3.300 тона бензина, дизела, битумена, течног нафтног гаса, лож-уља и сумпора.

Према томе, Руси планирају да у рафинерију мањег капацитета (капацитет „Comico Oil“ рафинерије је процењен на 4.000 тона бензина, еводизела и керозина) само у реконструкцију, која ће трајати пет година, уложи 555 милиона долара преко три пута више новца. Шта ово показује? Да је у изградњу нове, савремено опремљене рафинерије потребно уложити далеко више од 250 милиона долара и да је та свота новца евентуално довољна само за дислокацију већ постојеће, највероватније монтажне рафинерије, која, због застареле технологије, више није у могућности да задовољи строге еколошке стандарде које прописују земље чланице Европске уније, ОПЕК-а или сличне међународне организације. С друге стране, иако је „Comico Oil“ демантовао да иза њих стоји капитал Сретена Јочића, познатијег као Јоца Амстердам, чињеница је да Србија у овом тренутку реално нема потребе за грађњом нових рафинеријских капацитета, јер ни постојећи нису искоришћени до краја, али се чини да иза изградње рафинерије у Смедереву не стоји само жеља америчко-холандског конзорцијума да се подигне ново постројење, већ и да се на дуже време (99 година) дође до чак 115 хектара земље на обали Дунава.

Посланик Српске радикалне странке у Скупштини Србије и члан Одбора за заштиту животне средине, уверен је Радиша Илић да у Смедереву нико не жели да га, као у Панчеву, у сред ноћи буде сирене и да са децом и унуцима дочекује јутра у Хитној помоћи. Он подсећа да железара „US Steel“ већ ионако представља латентну еколошку опасност и да ће се отровне материје из рафинерије, ако буде била изграђена, неминовно наћи у ваздуху, води, земљишту и заувек контаминирати животно окружење.

– То што ће се запослити 500 људи биће страшна цена за каснију појаву карцинома, леукемије и стерилитета, поготово код деце. Смедеревци треба да погледају своју децу и унуке и запитају се да ли ће због њихове погрешне одлуке да неизласком на референдум подрже изградњу рафинерије, њихова деца имају своју будућност у месечним терапијама цитостатицима и зрачењима на онколошким клиникама. Јер када се изгради рафинерија, биће касно. Тада више неће моћи ништа да ураде осим што ће осећати одговорност због изградње постројења које је угрозило будућност младих нараштаја, а они то нису спречили – упозорио је народни посланик Радиша Илић.

Познато је да су издувни гасови из рафинерија нафте међу најчешћим узрочницима канцерогених обољења, а Смедерев је по броју оболелих од рака већ један од најугроженијих градова у Србији. Кома ће, после договора власти Демократске странке у граду Смедереву са америчком компанијом регистрованој у Холандији, која носи име „Комична уља“, бити на крају (траги)комично, вероватно ћемо ускоро сазнати.

„Не“ рафинерији у Баричу

Пошто изградња рафинерије у Смедереву још увек није готова ствар, „Comico Oil“ разматра алтернативне локације. Једна од њих је подручје бивше фабрике хемијских производа „Базна хемија“ у Баричу.

Барич је приградско насеље на обали Саве, свега три километра удаљено од центра Обреновца, чијој општини и припада. Због тога ће се неформална група грађана Обреновца окупљена око Фејсбук групе „Стоп рафинерији у Баричу“, која већ броји преко 2.500 чланова, писмом обратити председнику општине Обреновац из Демократске странке, Жељку Јоветићу, од кога ће бити затражено објашњење ситуације, а у писму ће бити приложени и потписи грађана који се противе изградњи рафинерије нафте у Баричу.

Зашто Србија још увек нема развојну банку

ММФ „убија“ српске банке!

- *Планираном продајом акцијског капитала државе у преосталих 9 домаћих банака, актуелни режим Бориса Тадића не само да беспоговорно извршава још један у низу налога ММФ-а, већ се и одриче 17,7 одсто садашњег удела у целокупном банкарском тржишту Србије, а становништво и привреду препушта на немилост западним банкама. ММФ, након 10 година разарања српског банкарског сектора, неће допустити нашој држави да има своју развојну банку. Политика ММФ-а и Светске банке се своди на просту економску рачуницу која гласи: што би ви у Србији кредитирали вашу привреду, када смо ми ту са својим банкама и својим каматама!*

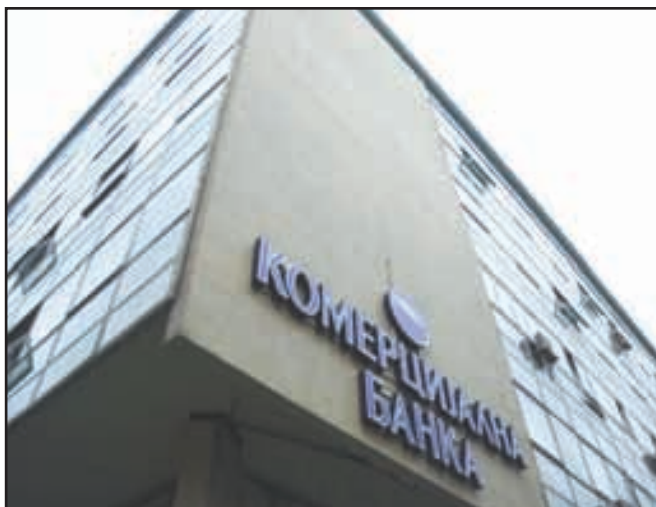
Пише: Иван Нинић

Након 5. октобра 2000. године, међународне финансијске институције, међу којима доминантну улогу имају ММФ и Светска банка, преузимају пуну контролу над јавним финансијама и тржиштем капитала у Републици Србији. Губитак финансијске суверености наше државе најпре се осетио у банкарском сектору, који је представљао најважнију окосницу за експресни и неконтролисани продор западног капитала у Србију. Све је почело када су четири велике домаће банке („Беобанка“, „Југобанка“, „Инвестбанка“ и „Београдска банка“), у којима је држава имала већинско учешће капитала, преко ноћи нестале. Над њима је, 4. јануара 2002. године, тадашња ДОС-ова власт покренула стечајни поступак, и то по добијеним смерницама и у координацији са ММФ-ом и Светском банком. О ревитализацији и евентуалној консолидацији ових гиганата се ниједног тренутка није размишљало, јер тако нешто нису допуштале газде из Вашингтона. Циљ је био да се ликвидацијом све четири банке отпочне са тзв. реформом банкарског сектора у Србији, која ће резултирати продором западних банака на српско тржиште капитала, и то на мала врата.

Убрзо потом, држава, привреда и становништво у Србији постају масовно зависни од кредитних „услуга“ западних банака, и таоци папрених банкарских провизија и зеленашких камата. Осим што систематски поробљавају своје клијенте, западне банке потискују и гуше рад неколицине „малих“ преосталих банака, чији је већински или мањински власник Република Србија. Такво отежавање услова пословања домаћих банака које је последњих година присутно, само представља увод у реализацију „пакленог плана“ који ће по налогу ММФ-а имплементирати Влада Србије. О чему је заправо реч?

Наређено да банке оду „на добош“

Када се говори о будућим правцима „развоја“ нашег банкарског сектора, извесно је да је одређеност и „лажња“ ММФ-а, Светске банке, приватних западних банака и актуелног политичког режима у Србији сконцентрисана на то да се у потпуности заврши оно што је започето јануара 2002. године. Другим речима, газде из Вашингтона се неће смирити све док не елиминишу и последњи проценат власничког удела који наша држава има, као мањински или већински акционар, у појединим банкама. У том смислу се актуелни режим Бориса Тадића, у тзв. „писму о намерама“, које је 3. децембра 2009. године из Београда упућено директору ММФ-а у Вашингтон, обавезао да ће извршити приватизацију преосталих банака: „Државни власнички удели у банкама

биће елиминисани чим то постане могуће“, наводи се у писму које је послато ММФ-у.

У писму се даље објашњава да је „планирана приватизација четири банке у већинском државном власништву одложена због неповољних услова на тржишту“, и истиче се: „Ипак, до јуна 2010. године намеравамо да спојимо 'Поштанску штедионицу' са 'Привредном банком Панчево', као и да приведемо крају преговоре с приватним инвеститором о приватизацији 'Credy bank'. Што се тиче 'Српске банке', још увек разматрамо опције које су нам на располагању. Уз то, намеравамо да до краја 2009, у сарадњи са осталим акционарима, довршимо докапитализацију 'Комерцијалне банке'“

Иако је рок истекао и Влада није реализовала своје намере, обећање дато ММФ-у и даље стоји и њега се ова институција сигурно неће одрећи.

Јасно је да су овакво условљавање „изнедрили“ преговори српских власти са газдама из Вашингтона, када је истовремено постигнут договор да ММФ Србији одобри кредитни стенд-бај аранжман вредан 2,9 милијарде евра. Да је то управо тако, индиректно је потврдио и државни секретар у Министарству финансија Слободан Илић (ДС): „ММФ и Светска банка су тражили да за те банке припремимо мере у случају да дође до преливања проблема из реалног сектора у финансијски, како би се знало да ли ће моћи да опстану. Једна од мера јесте и међусобно припајање тих банака. Али нико није рекао да то мора да се уради“, објаснио је својевремено Слободан Илић („Политика“, 12. 8. 2009). Он убеђује како тобож „Светска банка и ММФ не желе да ниједна

банка дође у проблем“. „Зато су тражили од Србије да предузме мере да државне банке, које немају могућност да се докапитализују као приватне, не дођу у незгодну ситуацију и оду у стечај, што би по домино-ефекту могло да се прошири на све друге“, каже *Слободан Илић*.

Како распродати девет банака?

Власничка структура актуелних банака које послују на српском тржишту капитала је таква да се чак 20 банака налази у већинском страном власништву, 5 банака у власништву страних и домаћих правних и физичких лица и 9 је банака у којима учешће капитала има Република Србија. Практично гледано, продајом државног капитала у 9 банака, држава се потпуно повлачи са банкарског тржишта, а то другим речима значи да губи 17,7 одсто садашњег удела у целокупном банкарском тржишту Србије. И не само то, већ целокупно банкарско тржиште Србије, становништво и привреду препушта на немилост западним банкама. С обзиром да је реч о уцени ММФ-а, више не постоји дилема да ли ће се приватизација у скорје време реализовати, већ се само намеће питање начина на који ће то бити учињено. У Влади Србије још увек немају одговор на ово питање, нити је дефинисана јасна стратегија по којој ће се вршити продаја мањинских и већинских пакета акција спорних банака. По првобитној препоруци ММФ-а, Влада Србије је још крајем 2008. године планирала да, ради лакше и брже продаје, споји четири велике у једну банку, па је с тим у вези урађен и елаборат од стране Агенције за осигурање депозита.

Планирано је било спајање „*Српске банке*“ (96,5 одсто у државном власништву), „*Поштанске штедионице*“ (63,7 одсто), „*Привредне банке Панчево*“ (92,9 одсто) и „*Креди банке*“ Крагујевац (55,1 одсто). Од овог плана се напрасно одустало, а режим је са „Новом кредитном банком“ из Словеније започео преговоре о продаји „Креди банке“. Иначе, „Креди банка“ је 2009. годину завршила са губицима од 475,7 милиона динара. Што се тиче „Поштанске штедионице“ и „Привредне банке Панчево“, Влада Србије је у јануару 2010. године формално одобрила њихово спајање, али практично до тога није дошло, иако је од тада протекло шест месеци. Код ове фузије проблематично је то што је „Привредна банка Панчево“ пословну 2009. годину завршила са губицима од 1,9 милијарде динара, док је „Поштанска штедионица“ остварила добит од 1 милијарду у 55,6 милиона динара. Дакле, добит једне банке је довољна за покривање само половине укупних губитака друге банке, па се онда намеће оправдано питање зашто и од „Поштанске штедионице“ правити губитака и обезвредити њену вредност пред потенцијалним купцима.

Синхронизовано ММФ и ЕБРД

Судбина „*Српске банке*“ (претходни назив: „*ЈУ гарант банка*“), која је такође у већинском власништву државе (96,5 одсто) још увек није позната. Ова банка је све до 2009. године позитивно пословала, да би 2009. годину окончала са губицима од 280,3 милиона динара. Кроз медије су се провлачили неки наговештаји да би управо споменута банка могла да постане државна развојна банка. Међутим, на овакве маркетиншке приче режима не треба наредати, јер је готово немогуће да ће ММФ, након 10 година разарања српског банкарског сектора, допустити нашој држави да има своју развојну банку. Политика ММФ-а и Светске банке се своди на просту економску рачуницу која гласи: што би ви у Србији кредитирали вашу привреду, када смо ми ту са својим банкама и својим каматама! Да међународне финансијске институције „грабе“ и присвајају за себе све оно што у нашој држави има некакву вредност, очигледно је на примеру „*Комерцијалне банке*“, у којој наша држава има импозантан власнички удео (42,6 одсто).

„Комерцијална банка“ је 2009. године остварила добит од 1,8 милијарди динара, а осим тога је по величини билансне активе на српском тржишту капитала заузела друго место, а

учешћем од 9,96 одсто (прва је „*Банка Интеза*“ са 14,83 одсто тржишног удела). У децембру 2009. године, представници Европске инвестиционе банке (ЕБРД), која иначе има власнички удео од 25 одсто у „Комерцијалној банци“, потписали су са режимом у Србији уговор о докапитализацији „Комерцијалне банке“ са 120 милиона евра. На овај штеточински уговор, потпис је у име Владе Србије ставила министарка финансија Диана Драгутиновић. Њиме се перфидно предвиђа да Србија може да задржи свој власнички удео од 42,6 одсто у „Комерцијалној банци“, али уз услов да у наредне три године такође обезбеди новац за докапитализацију и то у истом проценту у односу на власнички удео. Међутим, како је налог ММФ-а да Србија распрода своје власничке уделе у банкама, а сем тога, држава неће бити у стању да обезбеди реалне изворе финансирања за докапитализацију, „Комерцијалне банке“, јасно је да дефинитивно остајемо и без ове банке.

Стране банке „пожељни“ купци

Сем наведених пет банака, режим у Србији ће, по налогу ММФ-а, морати да прода мањинске власничке уделе које држава има у преостале четири банке, и то у: „*Јумбес банци*“ Београд (21,2 одсто), „*Агробанци*“ Београд (20 одсто), „*Привредној банци*“ Београд (19,4 одсто) и „*Чачанској банци*“ Чачак (38,8 одсто). Када је реч о „Чачанској банци“, не треба искључити могућност да ЕБРД, за багателу, од Србије преузме акције, с обзиром да ова међународна финансијска институција већ поседује 24,9 одсто власничког удела споменуте банке. Међутим, за сада ипак није познато коме, када и по којој цени ће држава продати своје акције у наведеним банкама. Ризик да ће акције пре продаје бити обезвређене увек је присутан, а то нарочито постаје неминовност уколико режим уђе у директне, тајанствене и нетранспарентне преговоре са фаворизованим купцима. Досадашња пракса приватизације банака на тржишту капитала у Србији је показала да режим Бориса Тадића обично фаворизује стране купце, односно стране банке.

Тако је фебруару 2005. године „Јубанка“ из Београда (88,6 акцијског капитала за 152 милиона евра) продата грчком „*Алфа банци*“, док је у јулу 2005. године „Новосадска банка“ из Новог Сада (83,2 одсто за 73,1 милион евра) продата „*Ерсте банци*“ из Аустрије. У јулу 2005. године „Новој љубљанској банци“ из Словеније продата је „*Континентал банка*“ из Новог Сада (98,4 одсто за 49,5 милиона евра), док је у марту 2006. године „*Нишка банка*“ из Ниша (89,3 одсто за 14,2 милиона евра) продата „*ОТП банци*“ из Мађарске. Крајем јула 2006. године, банци „*Сан Паоло ИМИ*“ из Италије продата је „*Панонска банка*“ из Новог Сада (87,3 одсто за 140 милиона евра). У децембру 2006. године „*Националној банци Грчке*“ продата је „*Војвођанска банка*“ из Новог Сада (99,4 одсто за 385 милиона евра). Управо ови аргументи из минулог периода говоре да нема никакве дилеме да ће убрзо у свих 9 банака акцијски капитал који поседује Србија преузети искључиво стране банке.

Европска фарса Тадићевог режима

- *Борис Тадић се свакодневно труди да убеди јавност да је он власник Србије. У ствари, он је „само“ диктатор. Фарса са такозваним независним регулаторним телима је лицемерје и врхунац изигравања Устава и закона. Ако је и од Тадића, много је!*

Пише: Вјерица Радета

Незабележено је у савременим демократијама да председник државе непрекидно крши Устав и да због тога не сноси никакву одговорност. То у демократским друштвима и није могуће, то је одлика диктатура, у шта је нажалост, Тадић претворио Србију. Зарад суманутог срљања у Европску унију, Тадић и његов режим сваким својим потезом наносе несагледиву штету грађанима Србије и вређају њихову интелигенцију. На, како воле да кажу, европском путу газе све пред собом.

Убеђивали су нас да у складу са европским стандардима морамо да уведемо такозвана независна регулаторна тела која би контролисала власт. Била је то још једна згодна прилика за ухлебљење страначких кадрова и задовољавање интереса странака које чине владајућу коалицију. Грађани Србије су о свом трошку добили стотинак државних функционера који за добре плате „млате празну сламу“. Истина, ово није Тадићев изум, ово су радиле све ДОС-ове власти, ова их само отворено ставља под своју контролу.

Добила је Србија у ових десет година пропадања повереника за информације од јавног значаја, државног ревизора, Агенцију за борбу против корупције, Антимонополску комисију, заштитника грађана. Сви би они требало да буду независни контролори власти. Пошто у Србији већ десет година ништа није како би требало, ни ова регулаторна тела нису изузетак.

Највише се у јавности појављивао повереник за информације од јавног значаја. Кукао је да не може да обавља свој посао јер му нису обезбеђена средства, нема просторије за рад, нема довољно запослених. Када је све то обезбедио, почео је јавно да се жали да се државни функционери оглушују о његове захтеве, да му не дају податке које тражи у име заинтересованих грађана. Чудно је само зашто није покренуо ниједан поступак против непослушних државних функционера, или

што бар није обавестио јавност који су то функционери. Међутим, изгледа да је и то што је јавно износио било много, кварио је идиличну атмосферу Тадићевог режима и ћутке је прихватио Владин предлог о измени закона који регулише надлежности повереника, по којем више не може да тражи никакве информације ни од председника државе ни од председника Владе, министара и осталих високих функционера. Сада је свима лепо, сви су мирни. Поверенику су обезбеђени услови за рад, али више нема шта да ради, а ни Борис не мора да страхује, потписао је закон који је забранио да се у јавности сазна о његовом деловању ишта више од онога чиме се сам хвали.

Скупштинска већина смењује неподобне контролоре

Извештај државног ревизора, додуше свега 25 одсто од предвиђеног, завршио је по оној народној „тресла се гора, родио се миш“. Данима су медији преносили о неправилностима у раду појединих министарстава, државни ревизор је најављивао кривичне пријаве, али га је Мирко Цветковић убеђивао да је довољно неколико прекршајних пријава, јер за пропусте нису одговорни министри, већ запослени у рачуноводствима министарстава. Запослени у рачуноводствима су ишли на додатну обуку, наравно о трошку грађана, а државни ревизор је нестао из јавности. И он се ушушкао у новим

просторијама са повећаном платом, коју му је, због велике одговорности, изгласала скупштинска већина. Не кука више да нема одговарајуће услове за рад. Уосталом, већ је време и за нови извештај. Овај ће сигурно радити много „пажљивије“, зато се побринула скупштинска већина. У новом Пословнику Народне скупштине предвидели су да Скупштина може смени сваког „независног“ функционера чији извештај не прихвати надлежни скупштински одбор. Демократски, нема шта!

Нека претходна власт формирала је Комисију за борбу против корупције. Председник те комисије Верица Бараћ, која, узгред, нема никаквих додирних тачака у политичком смислу са Српском радикалном странком, усудила се да јавно прозове неке министре због конкретних криминалних радњи, да против Тадићевих миљеника и послушника подноси кривичне пријаве и тако се, очигледно, замерила диктатору. Требало је хитно реаговати. Без обзира на чињеницу да овај савет никада није разрешен и да су у буџету предвиђена средства за његов рад, формирана је и Агенција за борбу против корупције. Са истим надлежностима, у новим просторијама и са новим, добро плаћеним, чиновницима. Уследила су јавна обећања директора Агенције како на њу нико не може да утиче, како ће она завести ред и озбиљно се ухватити у борбу против корупције. Јавност је с нестрпљењем очекивала имовинске карте државних функционера које је госпођа директор најављивала и уследило је разочарење. Јадни министри живе од ваздуха, спавају на грани и возе се на ролерима. Већина је, без последица, слагала да не примају плате, немају станове ни куће, немају аутомобиле. Очигледно су се идентификовали са већином грађана Србије. Међутим, и код преношења података на интернет сајт Агенције било је доста пропуста. Госпођа директор рече да су погрешиле секретарице код уношења података. Још није објављена информација да ли су ишле на додатну обуку! Госпођа директор је у медијима тврдила да више неће бити дуплих функција, тврдила је и да ће против оних који не буду поштовали ту законску одредбу подносити пријаве. Тврдила је и зајугала. Прихватила је Тадићеву небулозну изјаву да је немогуће у кратком року функционере са више функција разрешавати понеке од њих. Прихватила је и оно што Тадић није јавно рекао. Због дуплих функција посланика у Скупштини АП Војводине и још неких од којих зависи скупштинска већина, није се огласила када је усвојен закон који ипак дозвољава дуплирање неспојивих функција.

Мистериозан рад Антимонополске комисије

По налогу Европске уније формирана је и Антимонополска комисија, чији је рад потпуна мистерија. Директор те комисије се не оглашава, али нас министар трговине и туризма обавештава да „Делта“ држи монопол, али и „Салфорд“, због чијег монопола Србији прете поскупљење и несташица млека. Добро је што смо званично чули ко су монополисти, превише би било очекивати и да неко због тога одговара.

Ових дана најгласнији је заштитник грађана. И он је више месеци тражио од државе услове за рад, али је тек пошто му је обијена и опљачкана канцеларија, јер није имао средстава да плати обезбеђење, добио адекватне просторије. И одмах се прихватио посла. Најавио је увођење новогговора у Србији и забрану неких уобичајених израза који се њему нису допадали. Непознато је из којег прописа је себи приписао ту надлежност. У сваком случају, био је то неуспешан и у јавности исмејан покушај. Ово што сада покушава је нешто озбиљније. Усудио се да тражи правду за судије и јавне тужиоце који нису реизабрани у оквиру катастрофалне реформе правосуђа. Очигледно је да ће и ово бити неуспео покушај, с обзиром да га је министар правде обавестила да је закаснио! Није морала, одустаје и сам, зна човек да му извештај усваја скупштински одбор чији је председник Бошко Ристић, а он је већ пресудио и судијама и тужиоцима.

Наш народ каже да свако зло има своје добро. Ово зло звано независна регулаторна тела, која раде под директном контролом оних које би требало да контролишу, према неким најавама могло би да нас удаљи од Тадићевог европског пута. А то је добро, јер Србија мора да прекине све преговоре са Европском унијом све док Европска унија не призна да је Косово и Метохија у саставу Србије.

Кад политика врши кривични прогон

Чије је Тужилаштво за ратне злочине

Пише: Марко З. Пушица

Почев од деветнаестог века, када се тужилаштво профилисало као посебан, специјализовани државни орган кривичног прогона, односно када је савремени модел тужилаштва био коначно установљен и од ког тренутка се почео даље развијати, правна нарав овог државног органа исказана у доктрини, своди се на мешавину управних (извршних) и правосудних елемената. Ова мешавина, само тужилаштво као посебан државни орган кривичног прогона, у доброј мери удаљава и чини самосталним у односу на управу и судство. Захваљујући управним елементима који су ипак опстали и постали нераздвајиви од тужилаштва, што се нарочито може уочити у пракси, овај државни орган дефинитивно постаје ефикасно продужено средство управног, дакле партијског рада оних који и творе извршну власт. Ова констатација нарочито постаје актуелна у Републици Србији, будући да је инструментализација тужилаштва у ванправосудне, па и партијашке сврхе, тј. за својерсно разрачунавање са политичким неистомишљеницима, узела маха. Прави пример политичког тужилаштва, које својим поступањем напушта и оне преостале правосудне елементе који би требало да красе правну нарав овог државног органа, дакле пример рђавог тужилачког рада, јесте домаће Тужилаштво за ратне злочине. Његов рад биће предмет ове наше анализе.

На основу досадашњег рђавог рада, тј. популарисања трибунализације српског правосудног система – безрезервног сарадњом и стављањем у службу МКТЈ, те хашког тужилаштва, као и неуставног и незаконитог продора у ствари државне безбедности, вођења унутрашње и међународне политике, а нарочито због квазидипломатских мисија старешине овог тужилаштва, слободно се можемо запитати за кога ради и чије је ово тужилаштво, те зашто се новцем грађана Србије односно пореских обвезника, финансира рђав и непрофесионалан рад овог тужилаштва. Кома одговара да Србију потресају непроверене, сензационалистичке, те по државу нелојалне изјаве старешине овог тужилаштва и његовог портпарола? Заиста, чије је Тужилаштво за ратне злочине?

Април у мају

Како би дали одговор на постављена питања, позабавимо се најновијом сензационалистичком информацијом коју је промовисао тужилачки двојац Вукчевић-Векарић, будући да след догађаја који су у вези са овом информацијом поткрепљује тезу ове анализе о рђавом раду овог државног органа. Наиме, ради се о информацији која је од стране овог тужилаштва обнародована у мају месецу ове године. Реч је о наводној гробници са око 250 тела косовскометохијских Арбанаса, наводно убијених током 1998. и 1999. године, а која се налази на локалитету Мајдан код Рашке. Ова информација заснована је на исказу једног сведока, а уз асистенцију окупаторске мисије Еулекс на Косову и Метохији, која је иначе и формирана, те инсталирана да озакони шиптарски терористички провизоријум – лажну државу Косово. Да ли је ова сарадња логична, уставна и законита? Сумњамо. Оваква сарадња је, између осталог, и вид прећутног признања шиптарског терористичког провизоријума на територији државе Србије.

Надаље, убрзо је започета и техничка провера ове информације ископавањима на самом терену, на основу скице и уз присуство представника окупаторске мисије Еулекс, а извршено је и одговарајуће вештачење на основу тако узетих узорака.

Након приспећа вештачења у тужилаштво, још увек нису обелодањене адекватне информације из тог извора, а упркос настојањима медија да о овоме извештавају, будући да их је у ову спорну причу укључило исто тужилаштво, јавност од овог тужилаштва није сазнала резултате вештачења са предметног локалитета. Дакле, да се закључити да нешто у основи очигледно није у реду са овом информацијом, као и са њеном даљом разрадом.

Све недоумице око овог спорног проблема отклонио је председник Комисије за нестала лица Владе Србије, Вељко Одаловић, јер је у медијима изнео тврдњу да су анализе показале да на предметној локацији нема наводних масовних гробница Арбанаса. Он је одмах по објављивању ове информације упозорио да не треба давати оцене без испитивања локације. Без обзира на све, на правила струке, па и интересе истражних радњи, Тужилаштво за ратне злочине је, као и

обично, имало агресиван и сензационалистички наступ у медијима приликом пласирања ове непроверене информације. Зашто је допуштено да непроверена информација буде објављена на сва медијска уста, без обзира на истину, односно, ко је дозволио да се са закашњењем пласира оваква трагикомична априлска подвала српској јавности у мају, дан пред долазак Сержа Брамерца у Београд? Неозбиљност без граница иманентна је актерима овог случаја и актуелном режиму уопште. Ово им није први пут. Доста је било. Оставке, разрешења! Одмах!

Политика изнад струке илити прича о некаквом демократском капацитету

Да се старешина овог тужилаштва понаша као политичар, дакле на недопуштен начин, уместо као стручњак и правник практичар, нарочито потврђују његове досадашње политичке изјаве, наступи и поступци. Све ово указује да је он на недопуштен начин укључен у политички живот Србије, без обзира на захтеве тужилачке струке и независно од јавне функције коју обавља. Ипак, иако раздвојеност тужилаштва од политике има начелан значај и у доктрини и у пракси, већ смо поменули да је тужилачка делатност, по самој природи ствари, везана за политику због управних елемената који творе тужилачку нарав, а уз ограђивање да ова делатност није и не сме да постане политичка, па чак и када се ради о посебној врсти тужилаштва за ратне злочине. Ови злочини могу бити везани за политику, али напомињемо, тужилачка делатност није и не сме постати политичка. Све ово не важи за Тужилаштво за ратне злочине, јер је оно на основу читавог досадашњег опуса постало продужена рука политичког програма. Ово тужилаштво искаче и из система контроле коју врши републички јавни тужилац, а старешина овог тужилаштва има удела и у раду српских служби безбедности, па све то указује на делатност која је ексклузивно политичка, дакле у крајњој инстанци партијска. Тако је и у овој сфери потврђена аномалија и постојање рђавог преседана – да у Србији постоји и функционише партијска држава. Партије које су данас на власти и које паразитски воде и уништавају Србију по нацртима страних ментора, а чији је својеврсни политичко-идеолошки орган и ово тужилаштво, намерно толеришу овакве наступе персонала Тужилаштва за ратне злочине. У овом случају је, дакле, политика дефинитивно изнад и против струке.

Напред изнети наводи којима се одређују место и домашај овог тужилаштва, као и његова делатност у правном систему Србије, нарочито се дају поткрепити изјавама тужиоца за ратне злочине Вукчевића и његовог заменика Векарића. Тако, овај тужилац, по обелодањивању непроверених информација у вези са наводном масовном гробницом у Рашкој, те плановима органа којим руководи на откривању наводних масовних гробница, наводи како Србија има демократски капацитет да се суочи са свим оним што се десило на овим просторима, и да је то најбољи пут ка помирењу. Трагом овакве политичке изјаве руши се читава поставка тужилаштва као стручног органа којим руководи.

Тужилаштво за ратне злочине је на тај начин само признало да је његова делатност политичка, да је његов персонал политички обојен, те да су и средства рада политичка. На овај начин је струка потиснута од стране лаичких политичких, партијских елемената. Уместо да се бави кривичним прогоним и кривичноправним институтима, попут времена, места, начина извршења кривичних дела, те правном квалификацијом и понудом валидних доказних предлога којима се јавна тужба поткрепљује, старешина овог тужилаштва заступа политички обојене ставове.

Изношењем непроверених информација у сензационалистичком стилу, саморекламирањем и аутопрепорукама западњачким окупационим круговима, политичким фразама о некаквом демократском капацитету, о помирењу као ванпроцесним стварима, не може се вршити кривични прогон. Сувишност постојања оваквог тужилаштва управо поткре-

пљују јавни наступи и рад његовог првог човека. До сада смо имали прилику да се уверимо да је његова неодговорност практично апсолутна. Па, уколико у крајњем случају и политичари имају политичку одговорност, иста се може очекивати и од тужиоца који је правила струке и кривични прогон заменио политичко-идеолошким радом и медијским сензационализмом.

Политика кривичног прогона

Конкретан случај је везан за кривични прогон, тачније за претходни стадијум – откривање наводног кривичног дела и учиниоца. На основу резултата тако посматраног кривичног прогона, могуће је установити и одређену политику кривичног прогона. Политика кривичног прогона и њени резултати нам могу дати важне податке који се тичу улоге и места органа кривичног прогона, као и податке који се тичу оштећених, односно жртава кривичних дела.

У сфери виктимолошког посматрања можемо се уверити да ово тужилаштво није тако гласно и медијски експонирано када су у питању српске жртве или интереси државе Србије. Примера ради, у случају Ганић је демонстриран слаб кредибилитет овог тужилаштва, иако се у њему промовишу западњаштво и евроутопија. У јавности се ово тужилаштво, преко режимских медија, промовише као својеврстан бренд евроутопијских вредности, а има и оних који ће се бацити на снимање филма о раду овог тужилаштва и хватању ратних злочинаца. Претпостављамо да ће један од протагониста овог филмског остварења играти и улогу првог српског Индијана Џонса који трага и за заборављеним илирским гробницама на тлу Србије, а о чему последњих година пишу шиптарски фалсификатори и псеудоисторичари. У Србији је све могуће, па и снимање националнофантastiчних филмова.

Стога, супротстављајући се целокупном досадашњем рђавом раду овог тужилаштва и сензационалистичким објавама, постављамо питање – шта је са српским гробницама и са српским жртвама које су се бориле против сецесионизма у отаџбинским ратовима двадесетих година? Да ли је за ове жртве неопходан некакав капацитет, па да би дошло до прогона осумњичених за злочин геноцида и ратне злочине према српском народу? Да ли то значи да у раду овог тужилаштва постоје различити аршини и различити приступи тужилачкој делатности, а све у зависности од тога да ли се ради о несрпским или српским жртвама? Да ли ико може поверовати да оваква системска схизофренија, тј. подвојеност и неједнакост у приступу тужилачкој делатности, те рђав рад, могу бити претпоставка законите политике кривичног прогона?

Крајње је време да се престане са сензационализмом и саморекламирањем које штети државним интересима и целокупној правосудној струци.

Подигнута оптужница против
Босиљке Младић, супруге генерала Младића

Полиција терорише породицу Младић

- **Полиција ухапсила Босиљку Младић због оружја које је нађено још 2008. године. Хапшење је освета због иницијативе породице да се Ратко Младић прогласи мртвим – тврди адвокат Милош Шалић**

Вишегодишње малтретирање породице генерала Ратка Младића од стране марионетског режима Бориса Тадића попримило је у јулу ове године нове размере. Наиме, Прво општинско тужилаштво подигло је 9. јула оптужницу против Босиљке Младић због недозвољеног држања оружја. Наравно, истог дана она је у „спектакуларној“ акцији ухапшена и приведена у суд без претходно упућеног позива.

Оружје легално

Босиљка Младић се терети да је без дозволе држала у својој кући четири пиштоља „застава“ са неколико десетина метака, аутомат „хеклер и кох“ и ловачку пушку. Ово оружје пронашли су полиција и безбедносне службе у ормару породичне куће ратног команданта ВРС на Бановом Брду 4. децембра 2008. године. Приликом проналажења оружја Босиљка је изјавила да није знала да је оружје њеног супруга у ормару али и да Ратко Младић има дозволу за ловачку пушку, и да је један од пиштоља добио као награду кад је проглашен за најбољег питомца Командно-штабне академије.

Иако је од проналаска оружја прошло годину дана, уместо да јој пошаљу позив да се јави у суд, Босиљка Младић је ухапшена 9. јула и приведена пред истражног судију. Привођење је вероватно уприличено како би режим Бориса Тадића показао својим пријатељима у Бриселу којом жестином врши репресију над једном пензионерком.

СРС: Иживљавање

Српска радикална странка најоштрије је осудила подизање оптужнице против Босиљке Младић.

– Скандалозна је ова врста иживљавања и малтретирања супруге, само зато што режим не може да испуни срамни налог Запада о хапшењу генерала Младића. Да ли било коме може да звучи уверљиво чињеница да до сада, током више година претресања Младићеве куће, нико није приметио оружје – стајало је у саопштењу СРС поводом нових репресалија над породицом Младић.

Претреси и привођења

Подсећамо да режим већ годинама врши репресију над породицом Младић не би ли на тај начин присилили генерала Ратка Младића да се добровољно преда. Генералова најужа породица изложена је сталним претресима куће и запленама средстава, и под сталним су надзором и прислушкивањем.

Уз све то, полиција врши притисак на све пословне партнере генераловог сина Дарка да обуставе сарадњу са њим, а други чланови фамилије имају проблем да се запосле јер се прети послодавцима. Иако је Босиљка Младић пуштена истог дана, јасно је да је подизање оптужнице и привођење део вишегодишње кампање терора над породицом Младић.

Опробани методи

Морамо признати да притисци на породицу бегунаца ни су метод који је измислио Тадићев режим, већ је он добро познат у историји Србије. Још су дахије приликом „Сече кнезова“ натерале болечког кнеза Јанка Гагића да се преда тако што су му заробили малолетног сина. Истим методама су се користили и фашисти током окупације Србије у Другом светском рату, када су узимањем талаца покушали да приволе антифашисте на предају. После османлија и фашиста, доживели смо да се и тзв. Европејци служе оваквим методама.

Р. В. С.

Освета режима

Адвокат породице Младић, Милош Шалић, каже је да супруга ратног команданта Војске РС принудно приведена, без претходно достављеног позива да се јави у суд.

– И истражном судији сам рекао и сада ћу поновити: ово привођење је освета државе и притисак на породицу откако је најавила да ће тражити да се Младић прогласи мртвим – рекао је Шалић.

Крајишници као колатерална штета у српско-хрватској политичкој кухињи

„Олуја” – злочин без казне

Пише Ратко Личина

Петнаест година од највећег злочина после Другог светског рата

Четвртог августа навршило се 15 година од прогона српског народа из Републике Српске Крајине у оружаном злочиначкој акцији хрватске војске, „Олуја”. Током највеће акције етничког чишћења у другој половини 20. века протерано је више од 250.000, убијено је око 2000 а нестало више од 2100 Срба. Тог 4. августа ујутро, америчке и НАТО снаге најпре су бомбардовале српске радаре, а неколико сати касније у крвави пир кренуло је преко 170.000 усташа, потпомогнутих муџахединима и разним другим плаћеницима и убицама. Убрзо су пробијене српске прве линије. Петог августа пала је крајишка престоница – Книн и већи дио Далмације, а са њима и Српска Крајина. Уништено је преко 80 одсто српске имовине, као и огроман број православних светиња. Хрвати су организовали и „чистаче”, који су уклањали трагове убијања, пљачки и вандализма, како би снимили и приказали себе као цивилизовану војску која не дира цивиле и не пали већ заузете српске куће. Били су разјарена хорда, која је имала подршку Америке и Запада у сваком смислу, и одрешене руке.

Окупацијом Републике Српске Крајине погажене су све норме међународног права, јер је територија Крајине, Резолуцијом Савета безбедности била под заштитом УН. Ова злочиначка операција била је својеврсни финале етничког чишћења Срба из некадашње југословенске федеративне јединице Хрватске, током кога је у периоду од 1991. до 1995. године убијено око 7.000 Срба, а прогнано више од 800.000.

И ове године парастос и протестна шетња

Крајишници од тада сваке године дају парастос жртвама „Олује” у београдској цркви Светог Марка. Службу је ове године предводио патријарх српски Иринеј. Он је у свом обраћању истакао чињеницу да су Крајишници пострадали прије свега зато што су Срби – православци. У цркви је било присутно више народа него ранијих година. Охрабрује број младих Крајишника, момака и дјевојака од 16 - 17 година, чији долазак служи за примјер старијима, који налазе разне изговоре да не дођу и не запале свећу онима који су и за њих гинули.

Као и последњих шест година, у сарадњи са удружењима Крајишника, а пре свих са Удружењем ратних војних инвалида Крајине, Влада Републике Српске Крајине у прогонству и ове године после парастоса организовала је протестну шетњу улицама Београда. Пред амбасадом земље која је окупирала Републику Српску Крајину прочитана је Декларација о потреби престанка окупације Републике Српске Крајине као су-

Осамнаест година од злочина на Миљевачком платоу

Мировни план Сајруса Венса по коме су мировне снаге УНПРОФОР-а дошле у Републику Српску Крајину, први пут је прекршен 21. јуна 1992. године, када су Хрвати напали Миљевачки плато у близини Дрниша.

Тужан епилог тог напада који се одиграо пред очима УНПРОФОР-а је 40 убијених припадника Територијалне одбране, од којих је већина масакрирано након предаје. По завршетку тзв војничке операције хрватски злочинци настављају крвави пир над српским територијалцима, живима и мртвима. Поступајући слично њиховим узорима из Другог светског рата, жртве бацају у крашку јаму Љут у близини села Баћић.

Преживели српски борци сведочили су о овим стравичним злочинима. Два месеца након, овога хрватске власти су, уз присуство међународних посматрача и уз помоћ спелеолога, из јаме извадиле измасакрирана тела српских војника. Идентификација је трајала два месеца.

Без обзира на постојање обиља доказа који су достављени свим релевантним домаћим и међународним институцијама које се баве заштитом људских права, за злочин на Миљевачком платоу још нико није оптужен ни пред Хашким судом, а ни пред националним судовима.

Хапшења и пресуде Крајишницима и у Београду и у Загребу

Договором министарстава правде Србије и Хрватске, у Београд су стигле листе осумњичених и процесуираних Крајишника. Министарство правде Србије, уместо да ове листе стави на интернет-сајт, организовало је доста компликовану процедуру за преглед ових података, која је подразумевала лични долазак и остављање личних података. Због страха од хапшења, а и ранијих лоших искустава, веома мали број Крајишника погледао је ове податке.

Тако се десило да је 1. августа ове године хрватска полиција ухапсила Драгомира Ђасића из Дарувара, на основу Интерполове потернице оптуженог за ратни злочин над хрватским заробљеницима. Значајно је да је вест о овом хапшењу објављена тек 5. августа, дакле чекало се да прође годишњица погрома – очито је да су медији, или неко ко је о овом одлучивао, поново манипулисали крајишском судбином.

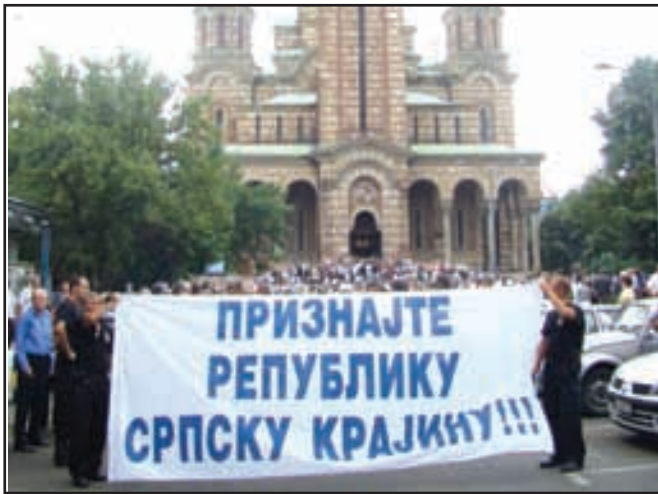
У процесуирање Срба Крајишника, поред Хрватске, укључила се и Србија. Тако је за нечовечно поступање према хрватском ратном заробљенику Мирку Медунићу у Метку 1991. године Веће за ратне злочине Вишег суда у Београду осудило припаднике резервног састава Милиције Крајине Милорада Лазића и Николу Коњевића на три године, а Мирка Марунића на две године затвора. Оптужби је ослобођен Перица Ђаковић.

Како је наведено, суд је утврдио да су тројица осуђених извршили ратни злочин над ратним заробљеником од 3. до 8. септембра 1991. године.

Наведена четворица процесуираних су, у одсуству, пред хрватским правосуђем осуђена на укупно 36 година затвора.

Подсећамо, да је за стравични злочин у тзв. Медачком цепу, у коме је мучки масакрирано 100 Срба и потпуно спаљено неколико подвелебитских села, укупна пресуда само седам година.

Толико о равноправним пресудама за ратне злочине.

бјекта међународног права и права на државотворност српског народа.

Након протестне шетње представници Владе и Скупштина Републике Српске Крајине и Покрета српских четника положили су венац на споменик погинулим Крајишницима на Бусијама.

Српска медијска лакировка за рачун злочиначког хрватског режима

Занимљиво је да је протестна шетња догађај о коме се у српским медијима не говори – дакле то је нешто што се за београдске новинаре није десило. И то све ове године!

Уредно се цели догађај снима, али о протесту из српских гласила, како електронских тако и штампаних, не можете чути ни слово.

Питање је – коме је овакав однос посленика јавне речи према Крајишницима у интересу? Или, кога то београдски медији штите?

Уместо да се злочиначком режиму у Загребу јасно постави питање и испостави рачун за српске жртве у прошлом рату, све се то пренебрегава зарад неког новог облика братства и јединства и загрљаја у коме се налазе председници Србије и Хрватске – Тадић и Јосиповић.

Режим Бориса Тадића, својим дефанзивним и благонаклоним ставом према хрватским властима, потпомаже њихов скандалозан дискриминаторски поступак према прогнанима.

Уместо да се на Хрватску изврши притисак пред међународном заједницом да Србима врате колективна права конститутивног, државотворног народа и да се покрену захтеви за решавање социјалних и хуманитарних права српске мањине у Хрватској, како то артикулише актуелни српски режим, сва ова проблематика своди се на процедуралну, чиме су Срби у Хрватској сведени са позиције колективитета на позицију индивидуе која треба самостално да остварује своја права, и као такви осуђени да воде неравноправну и унапред изгубљену битку.

Актуелни српски режим, уместо да истинито и одлучно режим у Загребу означили као злочиначки и одговоран за стање у којем се Срби са тих подручја данас налазе, према том истом Загребу има благонаклон став и сматра их својеврсним узором за пут у евроатлантске интеграције.

Крајишници су очито у овом новом ентузијазму развоја регионалних односа – колатерална штета.

За прогнане Србе нема више наде да ће вратити право на своју имовину

Тадић поклатио Хрватској три милијарде евра

- *После учесталих сусрета српског и хрватског председника, никоме више не смета што се прогнаним лицима, уместо укинутих станарских права нуди стамбено збрињавање. Тиме Хрватска не би морала да надокнади просечно по 60.000 евра за око 50.000 српских станова у које је насилно уселила домобране, а уклонила би још једну препреку ка ЕУ*

Хрватски председник Иво Јосиповић посетио је 18. јула Бориса Тадића и испословао да за 50.000 прогнаних Срба из Хрватске нестане и најмања шанса да се врате у станове у којима су имали станарска права до рата 1991. Поздрављен је предлог Загреб да се укинута станарска права замене тзв. стамбеним збрињавањем, иако су против тог скандалозног и правно насилног решења били и ОЕБС и УНХЦР!

Два чуда

Наиме, услови за збрињавање су тако постављени да их испуњава свега неколико процената прогнаних, што практично може значити да је Тадић аминовао последњу етничку чистку Срба и остварење сна о етнички чистој земљи шаховнице. Истовремено је Хрватској поклатио око 3 милијарде евра (колика је процењена вредност отетих станова) и отворио врата Загребу ка ЕУ (пошто Брисел тражи да Хрвати некако реше питање повратника пре уласка у Унију).

Ево и детаљног образложења кроз податке којима располаже „Веритас“: број носилаца станарског права креће се између 42.000 и 50.000. Од тог броја чак 92 одсто није могло да се пријави за стамбено збрињавање јер не испуњавају услове – да се у потпуности врате у Хрватску, да немају никакву имовину у Србији, да никакву имовину нису дали на поклон, да се не налазе на листи осумњичених за ратне злочине или на потерницама по другим основама...

– Хрвати су 2004. ишли на то да су станарска права плускванперфекат (прошло свршено време), а ново решење је бацање прашине у очи. Зашто? Зато што Пуповац агитује и обећава да ће станови коју буду добијани на име збрињавања моћи да буду откупљени и остављени у наследство. Али, то ће моћи да искористи само две-три хиљаде људи, односно, Хрватска ће дати само две-три хиљаде станова, и то ко зна када и каквих. Нови станови нису ни по квадратури ни по квалитету као што су били они из којих смо отерани. Ако је просеч-

на вредност стана око 60.000 евра, помножено са око 50.000 станова, значи да Срби заувек губе око три милијарде евра. Неки Срби повратници су тражили своје станарско право пред судом у Стразбуру, а ОЕБС и УНХЦР су их чак били заступали. Дакле, сви су критиковали стамбено збрињавање, али после доласка Јосиповића у Београд сви хвале то решење. Што јуче није ваљало ником, сад ваља свима – истиче председник „Веритаса“ Саво Штрбац, и каже да ће правог повратка бити само ако се деси неко од два чуда – или да међународна заједница натера Хрватску, као што је натерала БиХ, да врати станарска права или да се ревидирају кривични поступци.

С друге стране, Борис Тадић, у срдачним разговорима које води са хрватским председником, ниједном није ставио на дневни ред кључни проблем – решавање имовинских и стечених права прогнаних Срба, с обзиром на то да Хрватска чини све да онемогући њихов повратак.

Како је Србе „појела маца“

Кривични поступци су у овом тренутку најјаче оружје Загреба против повратника, јер се листа стално проширује и чим неки повратник помоли нос преко хрватске границе, бива ухапшен под неком оптужбом. Према подацима „Веритаса“, у марту ове године било је 1.535 Срба процесуираних за ратне злочине, али томе није крај. Хрватске власти су 1. августа ухапсиле човека који је хтео да се врати, јер је наводно чинио ратне злочине. Његова породица сада објашњава да је хтео да се врати, јер нема никакве везе са било којим ратним злочинима. Само неколико дана касније (4. августа) ухапшен је и Мирко Михаиловић (38 година), али не због ратних злочина, због наводног избегавања војне обавезе.

Он, како кажу у „Веритасу”, има двојно држављанство (Србије и Хрватске) и служио је војску у Србији. Када је однео потврду о одслужењу војног рока, призната су му само два месеца и захтевали су да остатак рока дослужи. Ухапшен је под тешком квалификацијом избегавања служења војне обавезе бегом у иностранство. При хапшењу је имао српски пасош, али Хрвати нису обавестили конзулат Србије да су ухапсили њеног грађанина!

Оваквим сталним хапшењима Хрватска шаље јасну поруку да су Срби добродошли само у њене затворе. Ратни злочини су најпогоднији, јер се списак осумњичених стално може проширивати – пошто ратни злочин не застарева. Штавише, спискови се држе у тајности, односно, нису јавно објављени и да ли је неко на њима може да сазна само ако упити упит министарству. Та нетранспарентност умногоме омогућава дубљу манипулацију повратницима. Даље, како указују у „Веритасу”, Јосиповићево истраживање о процесуиранима 2001. показује да су од 3.800 само 1,69 одсто били припадници хрватских оружаних снага и та бројка још не прелази 2 одсто.

Колико је судство ефикасно у коначном чишћењу Хрватске од преосталих Срба, говоре и многи званични подаци. Када је 2007. УНХЦР тражио извештај о томе колико се Срба после „Олује” вратило, хрватска влада је саопштила да је од 126.000 повратника 52.000 остало у одрживом повратку, 48.000 је било краће или дуже, па су се вратили у Србију, РС и расули се по свету, 13.000 је умрлих, и да је било око 7.000 шетача (неопредељених). Колико је Срба данас? Према попису из 1991. било је 582.000 Срба и 106.000 Југословена (међу њима најмање 60 одсто су, у ствари били Срби). Године 2001. је било 201.000 Срба, а као „Југословен” се изјаснило само 200 људи.

За тих десет година 400.000 Срба је „појела маца”, нестали су. На пролеће ће бити нови попис, и шта да очекујемо? Године 2007. и 2008. се у Хрватску вратило 1.400 Срба, а из ње овамо дошло 3.800. Следеће године је било 775 повратника, а Хрватску је напустило 4.500 људи. То је тихи егзодус – каже председавајући Веритаса.

Туђманов план

Тако се за време Јосиповића, и уз помоћ Тадића и свих других за које ЕУ нема алтернативу, остварује план Фрање Туђмана да се српска популација задржи у распону од 3-5 одсто. То је, како је он говорио, основа која маргинализује једну популациону групу и онемогућава јој свако политичко, идеолошко и друго организовање у наступима пред државним органима.

Влада Републике Српске Крајине у прогонству објаснила је да је у том циљу популационе контроле и политика поврат-

ка старих Срба – односно оних који нису на списку ратних злочинаца, а то су мање-више само они који – неће поживети.

У Хрватску се враћају и добијају лична документа старија лица, а сви остали страхују од одмазде и зато остају ускраћени за добијање средстава из фондова за обнову – кажу у Влади у прогонству.

Они подсећају да је Хрватска у два наврата, плански, донела два антисрпска закона. Прво је 1991. Сабор донео закон о привременом коришћењу станова у друштвеном власништву, да би домобранима поделио напуштене станове и оне за које носиоци станарских права нису плаћали станарину. Реч је, наравно, о становима који су остали празни пошто су из њих протерали Србе. Општинске комисије су чак делиле решења према којима су домобрани могли да користе и сву затечену покретну имовину!

Потом је донет и Закон о давању у најам станова на ослобођеном територију из 1995, којим је одузето станарско право Србима, носиоцима станарског права, а своје станове нису могли уселити у законом предвиђеном року од 90 дана, пошто физички нису могли да се врате на простор Крајине ка којима су протерани.

Пред нама је типичан пример доследне геноцидне политике и политике етничког чишћења у циљу оживотворења и спровођења великохрватске стратегије прогона православног живља. Јер, не сме се заборавити да је Хрватска, укидањем станарских права, укинула Србима и право на приватизацију. Тиме је осигурала да ниједан потомак прогнаног Србина никада неће имати где да се у Хрватску досели!

Ниједна земља, сем Хрватске, није својим држављанима ускратила станарска права и она која из њих проистичу. И Хрватска тај проблем мора да реши тако што ће обезбедити праве, а не привидне услове за повратак Срба. Режим у Београду, међутим, не мари превише за ове чињенице. Београду је Европа преча од прогнаних. А прогнани, пак, у потпуности зависе од ове власти.

Проблем ће изумрети

Проблем повратника који има политичка елита и у Србији и у Хрватској ће се сам решити ако цео процес успеју да отегну довољно дуго. Од прогона је већ прошло 19 година и ако изгурају још 15, помреће сви носиоци стамбених права и проблема неће бити. У међувремену се баца прашина у очи – иде се на неки фонд од 100 милиона евра за збрињавање или обештећење оних који се не враћају. То што су Хрвати увели категорију стамбеног збрињавања, увели су под притиском

ЕУ да се решава питање повратка. Међутим, када носиоци тог права умру, њихова деца не наслеђују то право, већ морају напоље – огорчено прича Милорад Лемић, један од прогнаних, коме је у Осијеку остао двоипособан стан са све фотографијама и библиотеком.

Како истиче, и Пољска, Русија, Источна Немачка и све бивше југословенске земље су признале својим грађанима станарска права и могућност откупа, само је Хрватска донела супротан закон, и то да би се решила Срба.

– Хрватска нам је укинула право уз аргумент да смо били одсутни дуже од шест месеци, иако је у то време трајао рат и били смо спречени вишом силом. А станарско право је било својеврсно власничко право, јер нам је Хрватска сваког месеца од дохотка одбијала део за изградњу тих станова. Није то држава Хрватска изградила па дала, па сад да нам узме. Сваког месеца су општине одбијале по 3 одсто за изградњу инфраструктуре око зграда, канализације, водовода, тротоара, паркова... и тако 30 година – каже Лемић и подсећа на Споразум о сукцесији који су пре десетак година све бивше југословенске републике потписале, док је Хрватска чекала до 2004. да га ратификује.

Наиме, у Анексу Г тог споразума Хрватска се обавезала да реши питање станарских права, али сем стамбеног збрињавања није било никаквог помака, а и то је продавање магле. Истовремено, како поменути анекс регулише и имовинске односе, Србија је као наследник Југославије, поделила амбасаде осталим републикама и одрекла се те вредне имовине, као што је одмах хрватским фирмама које су имале испоставе, радње и друге објекте по Србији, препустила те некретнине. Међутим, наша предузећа у Хрватској нису добила ништа, јер је Хрватска све благовремено приватизовала.

Даље, Хрватска је Сарајевском декларацијом преузела обавезу поврата станарских права до краја 2006, али до данас ниједно станарско право није враћено, нити један стан није приватизован или враћен српској популацији. Хрватска страна је тако показала да потписује све мултилатералне и друге спо-

разуме, али да их практично не спроводи, те да сви споразуми остају папирнато право без реализације.

Отели и пензије

Посебан проблем у односима са Хрватском представљају и пензије, које она српским прогнаницима није исплаћивала у просеку пет година.

Изгнаник Мирко Стригић упозорава на нову опасност, јер како каже, нема мира ни у Војводини, у Сомбору, у који се доселио остављајући Бели Манастир.

– Кад су се правили спискови за повратак, пријавио сам се, али ништа не очекујем. Ни стан, ни социјална давања, ни сређивање радног односа. Много је нерешених питања када је реч о Хрватској, док су у Босни све решили тиме да се свако врати на своје. Лако је решавати ако је на штету српског народа. Неће ови да гледају како да нас врате у Хрватску, већ како да узму и Војводину. Између Драве и Дунава је 100 српских цркава. Наша генерација је сведок да нас исти који су нас оданде протерали, сада протерују и са Косова и из Војводине – каже Стригић, који је у Хрватској оставио једнособан стан.

Иначе, требало би споменути и да је у периоду од 2001. до 2004. године 38.000 Срба поднело захтев за обнову порушених и запаљених кућа и станова, од чега је 15.000 одбијено. Године 2007. је саопштено да је 14.000 нерешено због непотпуне документације (Срби су били у изгнанству, а судски позиви су им стизали на адресе поништених кућа). Истовремено, обновљено је 110.000 хрватских кућа и станова. Новац је дошао из буџета Хрватске, донација страних влада и фондова међународних хуманитарних организација. Првенство су имали чланови породица хрватских војника погинулих у рату, несталих, затим инвалиди рата, па хрватски војници који су у униформи провели најмање три месеца, па на крају српске избеглице и прогнани.

На крају, најављено могуће повлачење контратужбе против Хрватске због злочина које је починила над Србима од 1991. до 1995. имало би несagleдиве последице и супротно је националним интересима. Хрватска мора да одговара за злочине које је починила, и за етничко чишћење Срба у РС Крајини, а Борис Тадић нема ни право ни уставна овлашћења да Хрватску ослобађа одговорности. Доста је било гурања проблема прогнаних Срба под тепих у име стварања некаквих срданих суседских односа са Хрватском.

Р. В. С.

Економска окупација

- *Без икакве политичке и економске стратегије, режим Бориса Тадића мирно посматра тиху окупацију српског тржишта, док с друге стране Хрватска држи „спуштену рампу“ за капитал наших привредника. Данас у Србији послује више од 200 хрватских предузећа, док у Хрватској послује свега између 5 и 10 српских фирми. Нема никакве сумње да је жеља и циљ ЕУ да Хрватска буде „лидер у региону“, па је у том смислу јасно зашто експанзију „Агрокора“ Ивице Тодорића на српском тржишту финансијски потпомаже управо Европска банка за обнову и развој*

Пише: Иван Нинић

Према писању београдских медија, Хрвати имају у плану да купе све српске фирме које се баве производњом прехранбених производа, међу којима су „Јафа“ из Црвенке, „Карнекс“ из Врбаса, „Бамби“ из Пожаревца и „Имлек“ из Београда. Као носиоци овог плана су означене водеће хрватске компаније „Агрокор“ Ивице Тодорића, „Атлантис група“ Емила Тедеског и „Краш“ Надана Видошевића. Наводно, они би у томе имали подршку државе Хрватске, као и финансијску помоћ Европске банке за обнову и развој (ЕБРД). Уколико до куповине споменутих фирми заиста и дође, јасно је да наша држава, нити ће моћи, нити ће смети томе да се супротстави с обзиром да економско уређење у Србији почива на „отвореном и слободном тржишту“. Ограничавање нашег тржишта по било ком основу би подразумевало кршење међународних докумената, Устава и важеће законске легислативе, и на Србију би се осуло дрвље и камење са свих страна. Међутим, парадокс је у томе што режим Бориса Тадића, без икакве политичке и економске стратегије, мирно посматра тиху окупацију српског тржишта, док с друге стране Хрватска држи „спуштену рампу“ за капитал наших привредника.

Режим у Србији никада није истрајао у захтевима да се примени начело реципроцитета које би обавезало Хрватску да омогући српским привредницима да на њеном тржишту инвестирају у истој мери у којој то хрватски инвеститори чине у Србији. Наше власти ћуте и аминую хрватске флоскуле да је њихово тржиште „слободно“ и да за све инвеститоре важе „исти услови“. У фебруару 2010. године, без икаквих обавезујућих споразума, Борис Тадић је из Београда испратио пред-

седника Хрватске Иву Јосиповића. У директним разговорима на ту тему Јосиповић се правио веома невестит, изрекавши ноторне лажи: „Инвестиције су добродошле. Чуо сам приговоре да постоји неки пут невољност да се прихвате инвестиције из Србије. Нисам сигуран да је то тако, можда је то питање услова инвестирања и уласка капитала“, правдао се Иво Јосиповић (РТС, 17. 2. 2010).

Том приликом Тадићу није пало на памет да колегу Јосиповића пита какав контекст има изјава градоначелника Сплита Жељка Керума! Непуних пет месеци раније, за државни канал ХРТ 1, Керум је на питање „шта мисли о отварању српских трговинских центара и улагању српског капитала у Хрватску“ одговорио: „Србе не бих доводио. Они нам никад нису ништа доброга донели, ни они ни Црногорци, па неће ни сад. Онај ко послује с њима неће добро проћи“ („Политика“, 22. 9. 2009). Такође, Тадић није питао Јосиповића, а требало је, због чега се Хрватска служи најпрљавијим триковима и нагнуснијом могућом пропагандом која има за циљ бојкот српских увозних производа који се нађу на хрватском тржишту. Најбољи пример за то јесте случај из јула 2007. године, када је исконструисана лажна медијска афера да је у српском производу „Јафе“ из Црвенке, наводно откривена салмонела. Са тржишта Хрватске, Словеније и Босне и Херцеговине овај српски бренд је експресно повучен, да би се накнадно испоставило да је узбуна била потпуно лажна и неутемељена.

СТОП за робу и улагања из Србије!

Званични подаци Привредне коморе Србије (ПКС) говоре да у последњих десетак година улагања хрватских бизнисмена у Србију износе око 500 милиона евра, док српска улагања

у Хрватску досежу свега 20 милиона евра. Са 19 одсто укупних иностраних улагања, Србија је одмах после Холандије, на другом месту земаља у које је Хрватска највише инвестирала (период: 1999-2008). Практично гледано, данас у Србији послује више од 200 хрватских предузећа и представништва, док у Хрватској послује свега између 5 и 10 српских фирми. Извоз Србије у Хрватску у 2009. години је износио 286,6 милиона долара, док је из Хрватске у Србију увезена роба у вредности од 402,4 милиона долара. Непризнавање сертификата о квалитету, наводна неусаглашеност домаћих стандарда са прописима ЕУ, неприхватање царинске декларације и документације која је исписана ћириличним писмом, само су неке од метода којима се блокира и саботира извоз српских производа на хрватско тржиште.

Према подацима ПКС-а, једино велико српско улагање у хрватску привреду догодило се средином 2008. године, када је концерн „Свислајон Таково“ купио фабрику „Еврофуд трейд“ из Сиска, и то по цени од 20 милиона евра. При том, власник концерна, „Свислајон Таково“ Родољуб Драшковић (иначе брат Вука Драшковића) не крије чињеницу да једва егзистира на хрватском тржишту: „Врло је тешко на хрватском тржишту опстати као српска фирма. Радим на ивици егзистенције, иако имам амбициозне планове и не предајем се“, каже Драшковић (*„Политика“*, 27. 7. 2010).

Својевремено је власник „Пинка“ Жељко Митровић намеравао да своју телевизију прошири на територију Хрватске тако што би купио неколико мањих ТВ станица, али је наишао на жесток отпор јавног мњења и политичког естаблишмента хрватске државе. Српски „Салеб груп“ из Шапца је безуспешно покушао да купи већински пакет акција предузећа „Плуто“ из Загреба, што је образложено да је наводно са достављањем понуде, „закаснио за један дан“. Компанија „Danube Food Group“, у чијем саставу се налазе „Имлек“ и „Млекара Суботица“ три пута је са најбољом понудом безуспешно покушавала да на тендеру купи „Карловачку млеку“ у Хрватској. Чак је и „Делта“ Мирослава Мишковића, приликом покушаја да купи земљиште компаније „Загребчанка“ у Загребу и месну индустрију „Импром“ из Крижеваца, наишла на „спуштenu рампу“ у Хрватској.

Хрватски „лов“ на српске брендове

Подаци Хрватске народне банке говоре да је највише хрватског капитала у Србију ушло 2006. године, и то 132,6 милиона евра, док је 2003. године уложено 75,9 милиона евра. Свакако највећа улагања, од око 47 одсто, су забележена у области пољопривреде, лова и услуга, док су улагања од око 19 одсто забележена у сфери производње неметалних и минералних сировина. Према истом извору, највећи инвеститори из Хрватске у Србији су: „Агрокор“, „Певец“, „Виндија“, „Идеа“, „Лура“, „Нашице цемент“, „Кроација осигурање“ и „Магма“. Хрватски купац „**Нашице цемент**“ је купио 4 фирме и то: „Јелен До“, „Полет“, „Стражилово“ и „Опека“, док је хрватска „**Атлантик група**“ постала власник: „Соко Штарка“, „Гранд прома“ и „Паланачког кисељака“. Хрватска „**Млекара Лаура**“ је купила „Сомболед“ из Сомбора, док је „**Виндија**“ купила: „Млеку Лајковац“, фабрику сточне хране „UNIP“ из Ваљева и 8 фарми „Агржива“ у Планишту. Инвеститорима из Хрватске продата су српска предузећа: „Радијатор Зрењанин“, „Потисје Кањижа“, „Интекс“ из Младеновца, „MIN holding“ из Сврљига, „Фабрика хартије Београд“, циглана „Ударник“, „Миленијум осигурање“, „Jolly travel“...

Међу првим хрватским инвеститорима у Србију је дошао „**Агрокор**“ Ивице Тодорића и то фебруара 2003. године, када је по цени од 10,25 милиона евра купио српску фабрику сладоледа и смрзнуте хране „Фриком“. У међувремену „Агрокор“ је постао власник „Дијаманта“, Кланице у Планишту, „Кикиндског млина“, ланца хипермаркета „Идеа“, Мивеле, „Нове слоге“ из Трстеника, „Златног трага“ из Лесковца... За 6,5 ми-

лиона евра Тодорић је пазарио више од 25.000 квадрата фабрике „ИМТ“ одливака на Новом Београду, и то уз обећање да ће ту градити дистрибутивни центар за „Фриком“, али то није учинио, већ је изненада отворио супермаркет „Идеа“. Јавност у Србији је недавно сазнала да је Тодорићев „Агрокор“, преко маркета „Идеа“, постао власник београдских биоскопа „Вождовац“ и „Јадран“, који се иначе налази у непосредној близини Трга Републике у Београду. Интересантно је да маркетиншке услуге Тодорићевим фирмама „Идеа“ и „Дијамант“ пружа компанија „Multicom“, чији је сувласник Драган Ђилас, градоначелник Београда и високи функционер ДС-а.

Иза Тодорића стоји новац ЕБРД-а

Доста примера указује на то да хрватске фирме, међу којима је лидер „**Агрокор**“, имају велике претензије према познатим српским брендovima, природним ресурсима, а првенствено према прехранбеној индустрији. Вероватно се руководе логиком да је боље купити целокупна српска предузећа, него на тржиште Хрватске увозити производе тих истих предузећа из „српских руку“. А заправо са каквим претензијама на српско тржиште гледа власник „Агрокора“ и хрватски тајкун Ивица Тодорић, можда најбоље сведочи једна од његових скорашњих изјава: „Да сам ја из Србије, пуно бих мање улагао у Хрватску. Како видим, у Србији има много више прилика за улагање него што је то случај у Хрватској“, искрено је признао Тодорић (*„Прес“*, 30. 6. 2010). И не чуди, јер према његовим речима, „Агрокор“ у Србији годишње оствари промет од 600 милиона евра, од чега је 40 милиона евра промет по основу извоза. По аналогiji у јавности је присутно мишљење да, што је за Србију Мирослав Мишковић, то је за Хрватску Ивица Тодорић. Свакако да један другоме јесу конкуренција, али и сам Тодорић признаје да се „најмање једанпут месечно“ чује са Мишковићем и да „Делта“ и његова компанија „јак добро сарађују“.

Нема никакве сумње да је жеља и циљ ЕУ да управо Хрватска буде „лидер у региону“, па је у том смислу јасно зашто експанзију „Агрокора“ Ивице Тодорића на српском тржишту економски потпомаже ЕБРД. У октобру 2008. године „Агрокор“ је од ЕБРД добио кредит од 70 милиона евра, и то у сврху повећања капитала компаније и ширења пословања трговинског ланца „Идеа“ у Србији. То је представљало први кредит који је ЕБРД уложила у развој трговине у Србији, и то ни мање ни више него преко Ивице Тодорића. Месеца маја 2009. године ЕБРД је одобрила још један дугорочни кредит „Агрокору“ у вредности од 50 милиона евра. А 2006. године ЕБРД је у „Агрокор“ инвестирала 110 милиона евра, па је самим тим постала власник удела од 8,33 одсто у Тодорићевој компанији. Због тога Тодорићева изјава из маја 2010. године, у којој каже да он може пропасти, али да иза њега стоје „ЕБРД и Светска банка“ који су „унутра, у надзорном одбору и у скупштини“ компаније, сама по себи све говори. Заправо говори да се иза продора Хрвата на српско тржиште крије жеља међународних финансијских институција да стекну дугорочну контролу над тим истим тржиштем. А има ли режим Бориса Тадића стратешки одговор на ово економско поробљавање државе и нације? Нема!

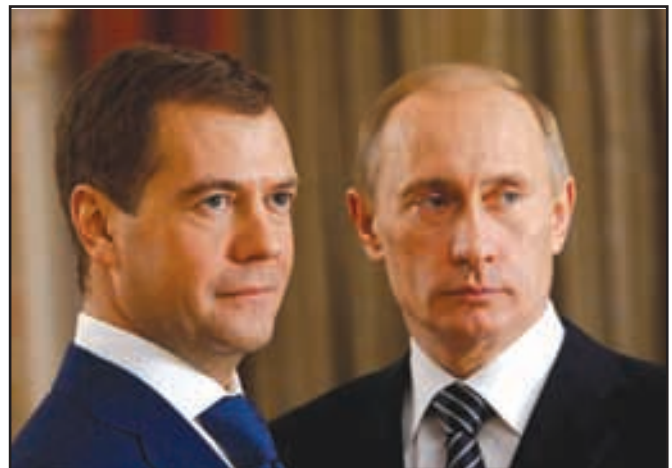
Противтежа НАТО-у

- *Реалност у међународним односима је да је ОДКБ постао незаобилазан чинилац на безбедном плану и да се без њега не може више говорити о формирању нове европске и глобалне архитектуре безбедности. Тај „мали НАТО” постаје глобално велики геополитички играч, не толико због снаге оружја којим располаже, већ због принципа и циљева за које се залаже а који представљају универзалне вредности савременог човечанства. Зато би сарадња Србије са ОДКБ била велики корак напред у подизању нивоа безбедности земље. Сарадња са НАТО је, међутим, резултат сурове реалности и права јачег а не резултат обостраног уважавања интереса Алијансе и Србије. Организација договора о колективној безбедности је отворена и спремна да у своје редове прими нове чланице. На потезу је Србија*

Актуелна одбрамбена и безбедносна политика Србије званично се темељи на војној неутралности, односно на неприступању војним савезима. У пракси, међутим, поред снажних тенденција у делу извршне власти који предводи министар одбране Шутановац да се земља „корак по корак” уведе у НАТО, војна неутралност се не спроводи на класичан начин, већ се своди на активну сарадњу преко Партнерства за мир и билатералне војне сарадње са САД и НАТО, али без формалног чланства у Алијанси. Ради се заправо о концепту ограничене војне неутралности, јер је Србија активно укључена у структуру НАТО-а преко програма Партнерство за мир и своју одбрамбену и безбедносну политику, укључујући и капацитете оружаних снага, креира под комплетним надзором и инструкцијама Вашингтона и Брисела. Из тих разлога се не може говорити да је Србија у правом смислу војно неутрална. Таква подређена позиција у односу на НАТО доводи земљу у пуну зависност на војном плану од САД и НАТО-а, што је у нескладу са званично прокламованом диверзификацијом спољне политике у смислу успостављених приоритета: ЕУ, Русија, САД, Кина. Речју, одбрамбена и безбедносна политика Србије је крајње назадна и у пуној противречности с променама на глобалном плану.

Док се увелико ствара мултиполарни међународни поредак у коме све значајније место добијају силе попут Кине, Русије, Индије, Бразила, а драматично слаби глобална моћ САД и способност НАТО-а да решава међународне проблеме, Србија, окована превазиђеним и неодговарајућим схватањем значаја и утицаја НАТО-а, опасно касни у позиционирању у новом глобалном безбедносном систему, који незадрживо напредује разарајући евроатлантску доминацију. У интересу очувања и јачања сопствене безбедности и виталних националних и државних интереса, Србија мора, не у перспективи, већ одмах, да мења своју одбрамбену и безбедносну политику. Србија мора ту политику да усклади са новонасталим околностима и актуелним процесима на глобалном плану. Диверзификација одбрамбене и безбедносне политике Србије јесте прави и једино просперитетан пут за јачање безбедности земље и комплетирање званично прокламоване политике војне неутралности. Наравно, за оне који пропагирају НАТО и чланство Србије у њему као једино и неизбежно решење, такав пут не постоји.

Алијанса није једина регионална (евроатлантска) организација колективне безбедности. С померањем тежишта међународне заједнице на исток, односно у Евроазију, на значају све више добијају институционализовани регионални системи евроазијске колективне безбедности попут Шангајске организације за сарадњу коју предводе Кина и Русија, а која има и своје војно крило, те Организације договора о колективној безбедности (ОДКБ), која је позната и као „мали НАТО”. Срби-

ја са тим организацијама нема званичну сарадњу иако и са Русијом и са Кином има веома добре билатералне односе. С обзиром да САД и НАТО евидентно користе своју енормну војну моћ за политичке притиске на Србију и да на најтежи начин, преко насилне сецесије Косова и Метохије, угрожавају њену безбедност, није одржив став да наша земља своју безбедност може да доведе на потребан ниво једино сарадњом и чланством у Алијанси.

Партнерство са државама које штите интересе Србије

Србија је, мада се то званично никако не признаје, од 2000. године под пуним протекторатом и војном контролом САД и НАТО-а, а њена безбедност не да се није побољшала, већ је драстично погоршана насилним прекрајањем Резолуције 1244 СБ УН од стране Вашингтона и Брисела а преко великоалбанских сепаратиста. Да би ојачала своју безбедност, чији је најзначајнији елемент територијална целокупност, Србија мора да успостави значајну сарадњу и са другим системима регионалне безбедности који се залажу за поштовање међународног права и не подржавају сецесију Косова и Метохије. Отимање дела територије је свуда у свету најтежи облик угрожавања безбедности сваке земље. Зато је безгранично наивна или непревазиђено глупа теза да Србија своју пуну безбедност може да оствари једино као чланица НАТО-а, у ситуацији када нам Алијанса снагом свог оружја отима Косово и Метохију.

Једино извлачењем из чврстог стиска НАТО клешта и паралелним повезивањем и успостављањем сарадње и са другим регионалним организацијама колективне безбедности, Србија може створити услове да из пасивне губитничке пређе у активну безбедносну политику.

За вођење такве диверзификоване одбрамбене и безбедносне политике тренутно најбољи партнер може бити ОДКБ, из више разлога. Прво, Русија која предводи ОДКБ је најснажнији савезник Србије у одбрани Косова и Метохије у Савету безбедности УН. Друго, ОДКБ, за разлику од НАТО-а који насилно крши норме међународног права, своје деловање искључиво темељи на неоспорном поштовању међународног права које, између осталог, не дозвољава насилно прекрајање међународно признатих граница држава преко аката сецесије. Треће, ОДКБ има истоветан третман, односно легитимитет, у Уједињеним нацијама као и НАТО. Четврто, ОДКБ је знатно пре НАТО-а прилагодио своју организацију и циљеве одговорима на савремене изазове безбедности попут међународног тероризма, борбе против илегалне трговине наркотицима, ширења оружја за масовно уништење... Пето, ОДКБ је отворен и има сарадњу и са НАТО-ом, што значи да сарадња Србије са ОДКБ не би могла да буде оквалификована од стране Алијансе као одустајање од партнерства, односно као непријатељски поступак Београда према Бриселу. Шесто, ОДКБ учествује заједно са другим државама и међународним организацијама у стварању система колективне безбедности у Европи и Азији. Седмо, ОДКБ своје постојање и деловање заснива на члану 51 Статута УН, којим је дефинисано право на колективну одбрану.

Циљ ОДКБ-а је и одбрана територијалне целовитости

Какве се могућности отварају за сарадњу Србије и ОДКБ и колико то може стабилизovati тешку међународну позицију Србије и квалитативно побољшати њену безбедност, може се видети из приказа Организације договора о колективној безбедности. Договор о стварању Организације потписали су 15. маја 1992. године Јерменија, Казахстан, Киргизија, Руска Федерација, Таџикистан и Узбекистан, а 1993. Азербејџан, Грузија и Белорусија. Договор је ступио на снагу 1994. године и отворен је за приступање свих заинтересованих држава које деле његове циљеве и принципе, а свака чланица може да иступи из ОДКБ по договореној процедури. Све земље чланице су биле у саставу СССР-а до његовог распада. Азербејџан и Грузија су, због приближавања на војном плану САД и НАТО-у, обуставиле активности у ОДКБ.

Оснивачким документом договора о колективној безбедности дефинисани су његови циљеви и принципи деловања. Циљ ОДКБ је јачање мира, међународне и регионалне безбедности и стабилности, одбрана независности, територијалне целовитости и суверенитета земаља чланица на колективној основи, а приоритет његовог остваривања се даје политичким средствима. ОДКБ доприноси формирању праведног, демократског поретка, заснованог на општепризнатим принципима међународног права. Основни правци делатности Организације договора о колективној безбедности су: свестрани развој политичке сарадње, развој и усавршавање војне компоненте, супротстављање међународном тероризму и екстремизму, незаконитом промету наркотика, оружја и других претњи.

„Чланице су дужне да се уздрже од примене силе или претње силом у међудржавним односима. Све неспоразуме међу собом и другим државама су обавезне да решавају мирним средствима”. Што се тиче приступања сличним организацијама, Оснивачки документ је одређивао да „чланице неће ступати у војне савезе ни учествовати у било каквим групама (савезима) држава, као ни у дејствима усмереним против друге државе чланице”. Међутим, да би се прилагодио новонасталим геополитичким реалностима – успостављање војне сарадње појединих чланица са САД – ОДКБ је „Меморандумом о повећању ефикасности” кориговао претходни став и дозволио војну сарадњу чланица са државама изван ОДКБ или организацијама: „Чланице се једнодушно придржавају мишљења да сарадња у оквиру Договора не ограничава њихова су-

верена права на развијање војне сарадње са трећим странама и међународним организацијама”.

Принцип колективне безбедности држава чланица ОДКБ је истоветан као и у НАТО-у. „У случају агресије било које државе или групе држава на чланицу, то ће се сматрати као агресија против свих држава ОДКБ. Остале чланице јој у том случају пружају неопходну помоћ, укључујући и војну и подршку расположивим средствима у оквиру остварења права на колективну одбрану у складу са чланом 51 Статута УН”.

Употреба оружаних снага искључиво у интересу међународне безбедности

Оно што ОДКБ суштински разликује од садашњег НАТО-а је да се „Употреба оружаних снага ван територије чланица може остварити искључиво у интересу међународне безбедности, у строгој сагласности са Повељом УН”. Дакле, за разлику од ОДКБ, који не предвиђа могућност војне интервенције ван своје територије противно Повељи УН, САД и НАТО су разорили међународни поредак војним интервенцијама које су у пуној супротности са Повељом УН, те су апсолутно нелегалне и нелегитимне. Најбољи пример за право бандитско понашање САД и НАТО на међународној сцени јесте агресија на Србију 1999. године без одобрења СБ УН.

Та агресија, међутим, није завршена, већ је настављена једностраним актом сецесије Косова и Метохије, претњама Србији и уценама да се одрекне своје јужне покрајине, и војном заштитом самопрокламоване албанске парадржаве. Док САД и НАТО на најгрубљи начин разарају УН, дотле се чланице ОДКБ залажу за „јачање кључне улоге Организације уједињених нација као универзалног механизма за одржавање мира и безбедности у свету, за повећање њихове ефикасности и даље адаптације на реалности у савременим међународним односима”. Исте циљеве има и Србија када је у питању улога УН.

Стратешки циљ ОДКБ је „успостављање праведног демократског светског поретка, у чијој основи треба да буду принцип врховности међународног права, узајамно уважавање интереса, обезбеђење исте безбедности за све државе – желимо да видимо да евроазијски континент процвета и буде безбедан”. То су и приоритетни принципи и стратешки циљеви званичне спољне политике Србије. Америка и НАТО, међутим, уместо међународног права намећу право јачег, уместо једнаке безбедности за све државе селективну безбедност, уместо узајамног уважавања интереса своје себичне интересе. Очигледно је да су циљеви спољне политике Србије идентични с циљевима ОДКБ, а у потпуности супротстављени политици САД и НАТО-а.

Од посебног значаја за Србију и очување њене територијалне целокупности је став ОДКБ да „решавање међународних, регионалних и локалних конфликта и криза мора да се остварује политичко-дипломатским методима у складу са

нормама међународног права, узимањем у обзир интереса свих умешаних страна". Државе чланице ОДКБ позивају да се такозвани „замрзнути конфликти“ реше искључиво мирним путем. Организација договора о колективној безбедности своје место у глобалној архитектури безбедности види у сарадњи а не у конфронтацији са НАТО-ом и другим војно-политичким организацијама. „Чланице ОДКБ не сматрају својим противником ниједну државу или коалицију држава”.

Чланице ОДКБ „учествују у стварању система колективне безбедности у Европи и Азији” и, за разлику од САД и НАТО-а, који то чине и мимо УН, спроводе мировне операције по одлуци СБ УН или ОЕБС-а.

Од посебне важности за безбедност чланица ОДКБ је одредба да „стратешке нуклеарне снаге Руске Федерације извршавају функцију одвраћања од могућих покушаја реализације агресивних намера против чланица”.

Марта 2010. године ОДКБ је са УН потписао Заједничку декларацију о сарадњи, којом је ОДКБ стекао исти статус који у Светској организацији има и НАТО и којом је створен правни оквир за сарадњу УН и ОДКБ на спречавању и решавању сукоба, у борби против тероризма, незаконите трговине оружјем и транснационалног криминала, те спречавању кризних ситуација и реаговању на њих.

У другој етапи формирања система колективне безбедности биће створене коалиционе (обједињене) снаге, заједнички систем противваздушне одбране и биће размотрено питање стварања обједињених оружаних снага. У оквиру те етапе стварања колективне безбедности државе чланице ОДКБ су потписале у Москви 2009. одлуку о формирању Колективних снага оперативног реаговања (КСОР). Војска КСОР-а биће дислоцирана на територији Русије и чиниће је озбиљне снаге које ће бити под једном командом. Русија ће учествовати с једном бригадом и једном дивизијом, што сведочи о озбиљности КСОР-а. „То ће бити озбиљна војска, довољна по свом обиму, опремљена најсавременијом техником, ефикасна. По свом потенцијалу она неће бити лошија од снага северноатлантске алијансе”, оценио је руски председник Медведев.

КСОР противтежа НАТО-у

Иако се у декларацији о оснивању не наглашава, јасно је да се жури са стварањем КСОР-а, који треба да буде противтежа НАТО-у, зато што Запад, а посебно САД, покушава да делује на поједине државе чланице ОДКБ тежећи да појача своје војно и политичко присуство на њиховим територијама. То се посебно односи на Узбекистан и Киргизију, који се помињу као земље у којима ће Америка можда формирати још по једну базу. Формирањем Колективних снага оперативног реаговања, односно заједничких снага за брза дејства које ће одговорити на претње безбедности на простору од Белорусије до Таџикистана, Русија је показала одлучну намеру да поврати свој стратешки утицај над територијама које су некада биле

обједињене у Совјетском Савезу и да не дозволи Американцима да ставе енергетске изворе и коридоре за њихов транспорт под своју контролу.

Међудржавни органи система колективне безбедности су:

1. Савет колективне безбедности (виши законодавни орган на међудржавном нивоу);

2. Савет министара иностраних послова (виши консултативни орган);

3. Савет колективне безбедности (за питања усаглашавања унутрашње и спољне политике чланица) и

4. Савет министара одбране (виши консултативни орган Савета колективне безбедности за питања војне политике).

Из реченог је јасно да су циљеви и принципи ОДКБ у потпуности у сагласју са званичним спољнополитичким принципима и одбрамбеном и безбедносном политиком Србије. То значи да постоји суштински услов за успостављање сарадње ОДКБ и Србије. Таква политика не би била у супротности са прокламованом политиком војне неутралности, већ би је оснажила. Истовремено би активна сарадња са ОДКБ паралелно са Партнерством за мир Србији отворила сада недостајући маневарски простор на дипломатском и војном плану и пресудно повећала њен капацитет да се ефикасније одупре притисцима САД и НАТО-а и заштити своје државне и националне интересе. Такво полицентрично спровођење политике војне неутралности омогућило би активну уместо пасивне политике класичне војне неутралности.

Сарадња Србије са ОДКБ би вероватно наишла на противљење САД и НАТО-а, јер они желе да држе Србију у неприхватљивом стању подређености и зависности, али би Београд лако могао да одбије све приговоре једноставном аргументацијом: ако сарађујемо са НАТО-ом преко ПЗМ, зашто не можемо да остваримо истоветну сарадњу са ОДКБ, који у УН има исти статус као и НАТО и када постојање и деловање ОДКБ није уперено ни према једној држави или коалицији држава.

Реалност у међународним односима је да је ОДКБ постао незаобилазан чинилац на безбедносном плану и да се без њега не може више говорити о формирању нове европске и глобалне архитектуре безбедности. Тај „мали НАТО” постаје глобално велики геополитички играч, не толико због снаге оружја којим располаже, већ због принципа и циљева за које се залаже а који представљају универзалне вредности савременог човечанства. Зато би сарадња Србије са ОДКБ била велики корак напред у подизању нивоа безбедности земље. Сарадња са НАТО је, међутим, резултат сурове реалности и права јачег а не резултат обостраног уважавања интереса Алијансе и Србије. Организација договора о колективној безбедности је отворена и спремна да у своје редове прими нове чланице. На потезу је Србија.

Р. В. С.

Поништити НАТО докторат!

- *Сто двадесет девет професора Универзитета у Београду потписало петицију за одузимање почасног доктората америчком професору и заговорнику НАТО бомбардовања Мајклу Волцеру*

Пише: Владимир Мишковић

Професори Универзитета у Београду упутили су петицију ректору Универзитета Бранку Ковачевићу са захтевом за укидање његове одлуке о додељивању почасног доктората професору америчког универзитета „Принстон“ Мајклу Волцеру. Подсећамо, жустри заговорник НАТО интервенције на СР Југославију и професор америчког „Принстон“ универзитета Мајкл Волцер, окитио се 16. јуна ове године почасним докторатом Универзитета у Београду. Докторат, који је добио на иницијативу декана Факултета политичких наука Илије Вујачића, уручио му је ректор Универзитета у Београду Бранко Ковачевић. У образложењу, које је том приликом изнео ректор Ковачевић, наводи се да је Волцер „дао изузетан и оригиналан допринос политичкој филозофији и развоју теорије правде и људских права, теорије демократије и мултикултурне толеранције“.

Петицију су потписали, између осталих, редовни професори Грађевинског факултета Дејан Бајић, Ђорђе Вуксановић, Вељко Георгијевић и Душан Продановић, редовни професори Филолошког факултета Љиљана Бајић, Александра Вранеш, Јован Делић, Весна Половина, Снежана Самарџија и Драган Стојановић, редовни професори Правног факултета Данило Баста, Мирко Васиљевић, Милан Скулић, Мирјана Стефановски и Коста Чавошки, редовни професори Учитељског факултета Аурел Божин и Мирко Дејић, редовни професори Факултета политичких наука Мирјана Васовић и Слободан Самарџић, редовни професори Филозофског факултета Љубодраг Димић, Коста Дошен, Слободан Душанић и Леон Којен, редовни професор Електротехничког факултета Антоније Ђорђевић, редовни професор Математичког факултета Александар Липковски, редовни професор Географског факултета Стеван Станковић и многи други...

У петицији се наводи да је Мајкл Волцер „био један од најистакнутијих поборника војне интервенције против наше земље у америчкој академској и интелектуалној јавности, и то је остао све до данас“. Професори подсећају и да је Београдски универзитет током своје дуге историје „увек делио судбину своје земље и народа: тако је било и у време светских ратова и у време напада НАТО на Србију 1999. године“. Почасни докторат додељен Мајклу Волцеру, имајући у виду његову јавну делатност, представља, по мишљењу угледних професора, „посредно, али ипак недвосмислено оправдање агресије НАТО на Србију и коси се са свим демократским и слободарским традицијама Београдског универзитета“. Потписници петиције зато сматрају да „Београдски универзитет треба и данас, као и у прошлости, да се руководи идеалима слободе, правде и националног достојанства“, и због тога траже од ректора Ковачевића да поништи одлуку о додељивању почасног доктората Београдског универзитета Мајклу Волцеру.

Мајкл Волцер је иначе познат по томе што се у својим текстовима о НАТО агресији, пуним „мултикултурне толеранције“, заправо залагао за политику своје владе, при том се пре свега ослањајући на вести Си-Ен-Ена и саопштења Стејт департмента. Тако је Волцер својевремено написао да су „хуманитарне интервенције морално оправдане ван сваке сумње“, јер би на Косову и Метохији, „у случају да је све остало препуштено Европи, данас у животу била само шачица Косовара“. Из тога се може закључити да овај „теоретичар правде и људ-

ских права“ сматра да је бомбардовање Србије било оправдано зато што је Србија (била) геноцидна држава, да је Европа неодговорна и неспособна да решава проблеме у сопственој кући и да је агресија САД и НАТО на Југославију морално оправдана као спасавање образа Европе и заустављање српске „геноцидне“ политике на Косову и Метохији.

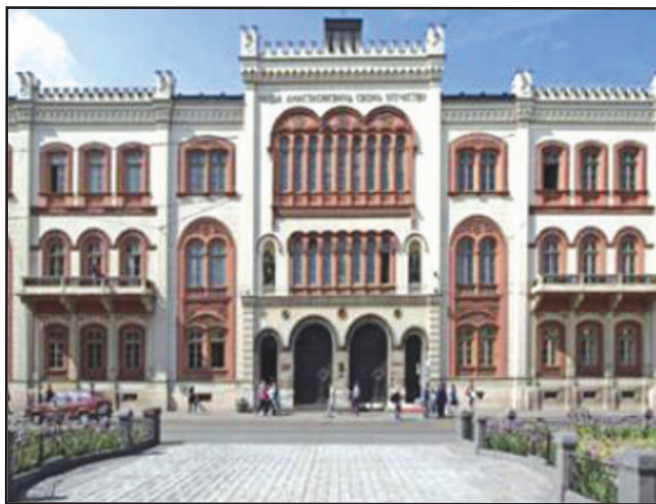
Као да то све није било довољно, почасни доктор Београдског универзитета Мајкл Волцер је својевремено, пун ентузијазма, написао и „да је у случају Косова НАТО војска била на терену пре бомбардовања Србије, бомбардовање највероватније не би било неизбежно, нити би дошло до таласа очајних и огорчених избеглица“. Дакле, по овом „теоретичару демократије“, да је било онако како је тражила Медлин Олбрајт у Анексу Б Споразума из Рамбујеа, за бомбардовањем не би ни било потребе.

Зато је додела почасног доктората Београдског универзитета заговорнику НАТО агресије Мајклу Волцеру изазвала толико негодовање академске јавности, а међу првима који су протестовали били су редовни професор Филозофског факултета у Новом Саду др Милан Брдар и професор Портланд универзитета у Сједињеним Америчким Државама др Александар Јокић.

– Позивати у госте и награђивати људе који су били спремни да вам 1999. саспу бомбе на главу, а деценију касније да вам се смешкају у лице док их китите почастима, представља запањујући случај самопонижавања и мазохизма за један народ, против кога би морали да реагују сви који још имају националног достојанства и самопоштовања – написали су у свом протесном писму др Јокић и др Брдар (Печат, Мајкл Волцер „Плес са Вуковима“ 20. 10. 06“)

Они су додељивање почасног доктората Мајклу Волцеру назвали „академском бруком у коју је уплетено више националних институција и која прети да сроза углед Београдског универзитета до нивоа провинцијалне прчварнице до које нико више не држи“. Због тога су др Брдар и др Јокић затражили од ректора Ковачевића да поднесе неопозиву оставку.

– Сасвим је могуће, господине ректоре, да сте у овој акцији били жртва недовољне обавештености услед неодговорности предлагача за овако високо признање. Оставка је једини преостали чин као излаз из ове ситуације за све нас, како бисмо заједно и даље могли да се посматрамо у огледалу – закључили су др Брдар и др Јокић.

Српска Војводина

историјски и савремени контекст (4)

Пише Др Момчило Суботић

Уставне промене 1989. и Устав 2006 – Војводина у Србији

Етатистичке тенденције војвођанских аутономаша сасечене су силом народне воље у јесен 1988, а наредне, 1989. године, Војводина је враћена у уставно-правни и политички систем Републике Србије.

А онда, настанком вишестраначког система појавиле су се у Војводини политички лидери и странке укоренењени у аутономашко-сепаратистичкој матрици из ранијег периода. Аутономашки захтеви заснивају се на решењима Устава из 1974, према којима је Војводина била „конститутивни елемент“ федерације, те сходно последицама које су уследиле након распада СФРЈ, тј. образовањем нових држава, траже и да се реши питање Војводине као једино преостало питање. „Савремени политички приступ окупљању присталица парламентарне аутономије и сецесије и њихово укључивање у рад сепаратистичких странака и група – Реформске демократске странке Војводине, Лиге социјалдемократа Војводине и Војвођанског клуба – почива на провинцијалном осећању створеним идеолошким притиском када су са ових простора потиснута уобичајена земаљска именована Банаћанин, Бачванин и Сремац и наметнуто име Војвођанин.“¹⁾ Стога је логичан закључак да се „слоган 'Војводина-република', који је истицао 'лигаш' Чанац, у потпуности уклапа у концепцију Ватикана, Беча и Берлина о преткумановској Србији, а да се Војводина прикључи 'цивилизованом' Хрватској, а преко ње Европи.“²⁾

Нацрт Статута Војводине, усвојен у Скупштини Покрајине иде у том правцу. Крши се Устав Републике Србије из 2006, којим је потврђена аутономија Војводине у оквиру Србије. Прећуткује се чињеница да би Војводина као „европски регион“ била изузета из Србије и постала саставни део Хрватске, али и Мађарске и Румуније. Ствар је проста: сваки од ових народа гравитирао би ка својој држави матици. А Срби? Срби би били национална мањина у свакој од ових држава.

Многи аутори истичу сву бесмисленост у захтевима војвођанских аутономаша, као и неоснованост било какве војвођанске аутономије у српској националној држави. „Срби су већинско становништво (75 одсто). У Војводини нема етничких Хрвата, постоје Буњевци и Шокци који са правим Хрватима нису сродни ни по пореклу, ни по језику, ни по обичајима. Они су од 1918. до распада СФРЈ кроатизовани.“³⁾

То је аутономаштво које разара Војводину, које се задовољава узајамним неповерењем Срба са леве и десне стране обале реке Саве и Дунава, то је оно аутономаштво које се задовољава непоштовањем свих других који нису Војвођани, то је оно аутономаштво које се размеће богатством Војводине, а Покрајина нема воде, нема угља, нема дрвета, нема руда, нема електричне енергије, нема нафте ни за своје потребе, то је оно аутономаштво које омаловажава рад других и резултате њиховог рада.⁴⁾

Родоначелници војвођанске аутономије и сепаратизма били су хрватски националисти и сецесионисти, па је и војвођанска комунистичка и бирократска гарнитура била искључиво антисрпски настројена у складу са политичким циљевима својих диригената из Загреба.

Оспоравајући историјски и савремени војвођански идентитет, историчар Чедомир Попов између осталог пише. „Ет-

нички, верски, језички и културно-историјски веома мешовита и разнородна структура становништва Војводине... она није имала никакву државотворну традицију и искуство и није никад стекла ни наговештаје властитог идентитета... У тој будилачкој и покретачкој улози српског народа у Војводини, а и знатно шире од ње, налази се једна од кључних специфичности и особености ове покрајине. Ту улогу у историји својих нација нису одиграли други народи који су заједно са Србима насељавали овај простор (Немци, Мађари, Словаци, Румуни, Русини, Јевреји, Хрвати, Цинцари...) А целокупна историја кроз коју је простор Војводине прошао показивала је да је таква заједница, у којој је њена аутономност могућа, само и једино српска држава и српски национални простор, који се осведочио као довољно оспособљен за уважавање и тих специфичности Војводине и њене аутономности као погодног оквира за осећање спокојства и националне сигурности неспрских народа који су у њој живели као своји на своме... Без Србије, Војводина би једноставно била подељена између суседа и не би постојала.“⁵⁾ Попов даље наводи: „Стога је потпуно произвољно и нетачно тумачење по којем се историјски, још у доба Хабсбуршке царевине, формирао посебан покрајински идентитет.“⁶⁾ Полемишући са неким констатацијама из књиге др Милана Малог о статусу САП Војводине, из 1980. године, Попов указује: „Пошто се ипак нису могле потпуно затворити очи пред чињеницом да ниједан Мађар, Словак, Румун или Русин није желео да своју националну припадност замени 'војвођанском', тај 'историјски процес' 'самоопредељивања' за војвођанску 'националну скупину' приписан је само Србима, с тим што се истицало да је баш то омогућило 'закониту тенденцију' да 'до изражаја дође економска, духовна и политичка веза Срба у Војводини и њихово заједништво' са другим народима и народностима у Покрајини.“⁷⁾

Нацрт Статута изводи Војводину из Србије

Нацрт Статута Војводине, који је покрајинска Скупштина усвојила и послала на усвајање републичком парламенту, у супротности је са актуелним српским уставом, јер покушава да Војводину што више осамостали и врати на стање у којем је била по Уставу из 1974. године. То чине из себичних, личних, бирократско-чиновничких и регионалних интереса. У питању су људи који се формално и привидно залажу за

европске интеграције; ради се о „Европејцима партикуларне свести“. Она не досеже даље од питања: „Ди су наши новци“?

Историчар Василије Крстић с правом истиче да се војвођански аутономаши „према Србији понашају онако како су се Срби у Угарској под вођством Светозара Милетића, Михаила Полита-Десанчића и Јаше Томића понашали према Аустроугарској, желећи да убрзају њену пропаст, да што пре дођу до уједињења са Србијом. Због тога Нацрт Статута Војводине, онакав какав је, уопште није прихватљив... Очигледно је да творци Статута Војводине нису способни да схвате и на добро народа и земље искористе вековно искуство наших предака, да разумеју државно-политички, национални и економски значај историјске одлуке донете у Новом Саду пре деведесет година“⁸⁾

Није тешко закључити да интересна коалициона власт у Војводини, питање њеног статута није смела понудити на референдум, знајући да би он био неуспешан и да би пољуљао ионако климаву позицију актуелне коалиције.

Све одредбе Статута којима се утврђују обележја државности Војводине су противуставне. То се односи на следеће: а) право Војводине је да закључује међународне уговоре у областима из своје надлежности, које се сматрају обележјем државне суверености; б) право Војводине је да оснива представништва не само у регионима Европе, него и у Бриселу, што значи да ће Војводина имати своја дипломатска представништва при команди Атлантског пакта, средишњим органима ЕУ и Влади Белгије; в) Војвођанска академија наука и уметности као облик не толико државности, колико посебног културно-историјског, а у перспективи и националног идентитета Војводине; г) четврто обележје државности биће узурпирана законодавна надлежност Скупштине АП Војводине; пето обележје државности Војводине представља њено својеврсно протоколарно изједначавање са Републиком Србијом у оквиру сталне мешовите делегације, чиме се ставља до знања да Војводина није део Србије, него је равна Србији.

«Посебну забринутост изазива начин на који су успостављени покрајински управни окрузи. Они су тако образовани и територијално разграничени да Мађари добијају свој национални округ са седиштем у Суботици. Крајњи циљ територијалног заокружења и издвајања мађарског округа јесте отварање и проблематизовање положаја мађарске мањине у Србији, да би се пре или касније приступило сецесији суботичког округа и његовог припајања Мађарској.

Још већу забринутост изазива образовање савета националних заједница у оквиру Скупштине Војводине. То је покушај да се на мала врата уведе дводомни систем, захваљујући којем ће представници националних мањина, приликом доношења важних одлука, имати право вета у Скупштини Војводине.

Нацрт новог статута АП Војводине отвара две погубне могућности – стварање државе Војводине у држави Србији и сецесију Суботичког округа, а можда и целе Војводине.

Тај статут је последица данашњег комунистичког фалсификовања историје, чији је циљ разбијање српског народа путем стварања нових држава и вештачких нација. Војводина Србија са средиштем у Темишвару, тј. аутономија Срема, Баната, Бачке и Барање, никад потпуно стечена и више сан него остварење панонских Срба имала је смисла у туђој царевини, као штит од мађаризације, германизације и унијаћења, а изгубила је тај смисао и историјско оправдање у држави српској, јер циљ војводства српског није био аутономија у држави Србији, него остваривање вековног сна – уједињење свих Срба“⁹⁾ Већ у члану 1 Нацрта Статута АП Војводине налази се спорна одредба по којој је Војводина „настала на основу посебних историјских, културних и других својстава свога подручја“. Професор Коста Чавошки о томе каже: „Посреди су извесне привилегије и особена првенства, културна и верска права свих Срба на територији Хабзбуршке монархије, укључујући један облик њихове персоналне аутономије. То је уне-

колико била особена персонална аутономија пречанских Срба у свим духовним и појединим световним стварима. Сада се поставља питање како је таква аутономија Срба под аустријском и аустроугарском туђинском влашћу могла бити претеча Аутономне Покрајине Војводине. Јер, војвођански Срби више не живе под туђинском влашћу него у својој држави Србији...“¹⁰⁾

Савремено аутономаштво представља историјски анахронизам – оно се изопачило у антисрпство, у мину за даље разбијање српске државе на основама демонског начела: „подели па владај“¹¹⁾ Професор Ратко Марковић се позива на положај Војводине у Уставу Републике који је овим нацртом статута прекршен: „Према Уставу Србије, Војводина је саставни део државе Србије (Нацрт статута ће, да би истакао њен субјективитет, рећи да је „у саставу Републике Србије“), што значи да је део државне целине, а сама није државна целина. И, уместо да је одреди као територијалну јединицу (заједницу) државе Србије у којој њени становници остварују право на покрајинску аутономију, Нацрт статута је одређује као „вишенационалну, вишекултурну и вишеконфесионалну демократску европску регију, интегрисану у европски систем региона“. Оваква одређења су пуке констатације и програмске декларације којима, како немају правно значење, није место у правном акту. Статут аутономне покрајине није социолошка студија о њеном становништву, него је правни акт којим се, на основу познавања обележја њеног становништва, прописује њена организација“¹²⁾ Када је реч о европском систему региона, Марковић истиче: „С друге стране, у које ће се европске системе интегрисати делови Србије, не одлучују ти делови, него држава Србија. Елем, Војводина није никаква европска регија или европски регион, него је она аутономна покрајина у Републици Србији“.

Ради се, очигледно, о антисрпском геополитичком процесу, супротном вековној борби и тежњи Срба за националном ослобођењу и уједињењу на свом етно-језичком и историјском простору. На делу је усаглашено деловање спољних и унутрашњих снага на даљем распарчавању српског народа, као јединог историјског народа на простору бивше југословенске државе (изузимајући Словенце са којима Срби немају никаквих спорова), који у очима Запада представља „продужену руку“ Русије на Балкану. Стога је та антисрпска политика усмерена првенствено против руског утицаја на Балкану. О томе сведочи и покушај Запада, преваходно САД, да спречи потписивање гасног аранжмана Србије са Русијом. Евидентан је покушај институционалног одвајања Војводине од Србије, као и покушај стварања заједнице мађарских регионалних општина. Ненад Чанак је недавно изјавио да ће Скупштина Војводине, као што је некад 1918. донела одлуку да приступи Србији, донети легалну одлуку да изађе из матичне државе.

Историчар Чедомир Попов, рођени Банаћанин, то овако објашњава: „То крило сепаратиста које постоји, нажалост, опет је српско. Али њихови програми и сама реализација, није у њиховим рукама. Они по своје мишљење иду... зна се где и код кога. Да ли ће они бити активирани, не зависи, наравно, од Чанка и сличних. Оно што више од 20 година покушавам да пласирам у Војводини, јесте да убедим Војвођане да без државног јединства са Србијом, неће бити ни Војводине. Сутра, ако се отвори војвођанско питање, и она одвоји, ниједан народ неће бити за њен опстанак. У таквим околностима сви ће тежити својој матици, од Мађара, Хрвата, Румуна до других, што је природно“.¹³⁾

Спољни утицај у покушају одвајања Војводине од Србије је све видљивији, готово се и не скрива. Али, пошто је овај сценарио наишао на снажан отпор патриотске интелигенције и јавности у Србији, актуелизована је стара идеја о подели Србије на седам региона. Тако би се заобилазно дошло до стратешког циља – издвајања Војводине.

Дејан Лучић, познати публициста и геополитичар, пише: „Хазар Јанош Бугајски, директор Центра за стратешка истраживања у Вашингтону, званично је задужен за стварање кризе у овом делу Србије. Он лансира нову нацију међу Србима – Војвођане“. Лучић истиче да сепаратисти раде јавно под шифром „Хабзбург“. „Најопаснији су они из ДС – Пајтић. Кренуло се меко са Омнибус законом, којим је промењен садржај више републичких закона, тако да су надлежности у многим обла-

стима пренете на покрајину. Сада се доноси Статут, који по садржају подсећа на устав потенцијално независне државе. Извршно веће Војводине некад је имало седам ресора, а сада има седамнаест, као права држава. Уколико Скупштина Србије потврди овај статут, извршиће самоубиство. Овде имамо Војвођанску академију реосновану 2003. године. Она ради на претварању Срба у Војвођане. Јер војвођанизација Срба не подразумева војвођанизацију Мађара и других мањина. Срце сепаратизма је на Филозофском факултету у Новом Саду, главну реч воде професор Драгослав Петровић, професор Недучин, доцент Дубравка Валић-Недељковић. Затим професор Ранко Кончар, који се отворено залаже за Војводину као републику... Ради се на томе да се створи аутономна покрајинска полиција, тајно и део ДБ, као и да се врбују пензионисани официри, успостави парадипломатска мрежа и оформи језгро ВЗК (Војвођански заштитни корпус, о узору на Косовски заштитни корпус, то смишљају Американци), подстакне 'војвођанство' међу Србима као културни и политички образац, ресонује се мала карловачка митрополија као војвођанска православна црква, умртви или преузме Матица српска, заоштре односи у економији са остатком Србије око буџета итд. Уосталом, видели сте и ону акцију штампања 'војвођанских пасоша' и оних 'календара'. Ништа није случајно“.¹⁴⁾ На погубну антисрпску сепаратистичку политику војвођанског руководства указала је и Српска православна црква писмом члана Синода, епископа бачког Иринеја, председнику Скупштине Републику Србије Славици Ђукић-Дејановић.

Напомене:

- 1) Јован М. Пејин, нав. дело, 20.
- 2) Исто, 28.
- 3) Јован М. Пејин, нав. дело, 66.
- 4) Види: Исто, 55.
- 5) Чедомир и Јелена Попов, нав. дело, 108-109.
- 6) Исто, 110.
- 7) Исто, 112.
- 8) Василије Крестић, нав. дело.
- 9) Коста Чавошки, Државност Војводине и могућност сецесије, *Печат*, бр. 32, 3. октобар 2008, 8.
- 10) Коста Чавошки, исто.
- 11) Ратко Марковић, Чежња за државом, *Печат*, бр. 31, 26. септембар 2008, 8-10.
- 12) Исто.
- 13) Чедомир Попов, Посустало српство, *Хвосно*, бр. 58, О Михољдану 2008, стр. 19.
- 14) Дејан Лучић, Листа сепаратиста, *Гром*, 23. април 2009, 4-5

- Палма из јавио да се у Ср би ји живи боље. Знамо за ње ја, али како живи народ?
- Јуком шти ти Јехови не сведоке. Изгле да да им по не стаје хашких.
- Ште ја што око несташнице млека не рас прављају краве него волови.
- Да ли и пси рата бо лују од Ви јет нам ског синдро ма?
- Ма, мора Та дић да агиту је за ула зак гасовода код Пирота. Обе ћао да ће гасовод про ћи кроз Ђе лиће во имање, а пре ю Деди на је баш незгод ю.
- Није за причу, али у селу Неприча ви је ста ла из градња ауто пу та према мору, одмах кад је и по че ла.
- По ред оволике цене, данас је „пара дајз-турист“ компли мент.
- Ра ни је је предиз бор на парола једног кан ди да та би ла „Нај пр во са ла та“. Данас би ве роватно била „Нај пр во парадајз“.
- Ма у реду је што су Славица и Вељ ю отво рили у Скуп шти ни Вип са лон за углед не го сте. Је ди ю нам ти углед ни нешто баш и не дола з.
- Док је био на функ цији у Аме рици, от криве ю је да је један Ср бин крао и препродавао ман дате, корум ги рао. Да је то ра дио овде, још не би био откривен.
- Роду Бла юје вићу у Аме рици су де што је муљао са манда ти ма. Што не дође овде? Ем га нико не би су дио, ем би мо гао да поста не и шеф по станичке групе.
- Би ли смо Србија ме ћу шљи ва ма. После је шљи ве убио град.
- Држа ва је обја вила да је уште де ла 1.700.000 евра на купо ви не про тив градних ра кета. До юдине не ће мо ра ти уоп ште да их ку пује јер је град уништио лозу, во ће и оста ло.
- По сле оволико града ни ю не може рећи да Срби ма ништа не пада са неба.
- Нови не објавиле да је от криве ю да је убица у Бер мудском троу плу гас. Ако про ће ово Баја тиви ће во по скупље не, и код нас ће.
- Што ти је срп ска не сло ја. Ми шко и Милка тек отку пили по ла Ср би је а већ се посвађа ли.
- Сви ми ни стри осим Кркобаби ћа отишли на годишњи од мор. Он изгледа забо ра вио.
- Ма, у ре ду је што Мићу новић ва жи за најзаслу жнијег послани ка у пар ламенту. Ем је по стављао ка мен те мељац за згра ду Скупшти не, ем је ру ю во дио по прав кама по сле октобар ског пожара.
- Алек сандар Ву чић из ја вио у „Правди“ да се пла ши бун та огорче них гра ђана. Да ли ми сли на Земун и Вождо вац?
- Кад у новина ма прочи тате да је кренуо рат против кр во пија, знате да се ради о ко мар ци ма. О овим другим, после за ю на о ин форми са ну, нови не не сме ју да пи шу.

Војислав Шешељ

званична интернет презентација

Започела је осма година тамновања председника Српске радикалне странке, проф. др Војислава Шешеља у Хагу. О кафкијанском процесу века, у коме данас једини политички затвореник у Европи, упркос флагрантном кршењу његових људских и процесних права какво цивилизовани свет не познаје, успева да разори оптужницу, осујети покушај фалсификовања српске историје и разобличи лице и наличје глобализма, можете да се информишете на интернет адреси www.vseselj.com.

На интернет презентацији проф. др Војислава Шешеља можете прочитати и коментарисати најновије вести, видети најаве догађаја, погледати и преузети видео записе са суђења, прочитати поднеске, транскрипте статусних конференција и упознати се са активностима Тима који помаже одбрану др Шешеља.

Сви посетиоци сајта могу бесплатно преузети електронске верзије књига проф. др Војислава Шешеља, међу којима су капитална научна дела „Идеологија српског национализма” и „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације”.

www.vseselj.com

ЗБИРКА ХАШКИХ ДОКУМЕНАТА

Др Војислав Шешељ

СМЕЖУРАНО
КЕНГУРОВО МУДО
КЕВИН ПАРКЕР

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2009.

Др Војислав Шешељ

ХОЛАНДСКИ
КУРВИН СИН
АЛФОНС ОРИ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2008.

Др Војислав Шешељ

КОРУМПИРАНИ ПРЕДСЕДНИК
НЕДЕГАЛНОГ ХАШКОГ СУДА
ФАУСТО ПОКАР

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2004.

Др Војислав Шешељ

АМЕРИЧКИ ПОАТРОНЧИЋ
О ГОН КВОН-ЧИЋ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2009.

Др Војислав Шешељ

ПОКВАРЕНИ
МААТЕШКИ ПАЦОК
КАРМЕЛ АГИУС

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

Др Војислав Шешељ

АФЕРА ХРТКОВЦИ
И УСТАШКА КУРВА
НАТАША КАНДИЋ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2007.

Др Војислав Шешељ

ОЧЕРУПАНА
ХАШКА ЋУРКА
КРИСТИНА ДАЛ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2009.

Др Војислав Шешељ

НАРОГУШЕНО
ШКОТСКО ГОВНО
ЈАН БОНОМН

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2009.

Др Војислав Шешељ

РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗАЛКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

ПЛАЧКАШ НОВЦА
УЈЕДИЊЕНИХ НАЦИЈА
ХАНС ХОЛЦИУС

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

Др Војислав Шешељ

ЉУБАВНИК ЦЕФРИЈА НАЈСА
ДАНИЈЕЛ САКСОН

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2009.

Др Војислав Шешељ

ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГИЗДО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

ТВРДИ ПОВЕЗ
ЗЛАТОТИСК

НЕ ПРОПУСТИТЕ ВЕЛИКИ СКУП СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ!

**Истакнути интелектуалци, професори, правници,
адвокати из земље и братске Русије говоре
о злоупотреби сведока у монтираном процесу
против Војислава Шешеља**

Позивамо вас да присуствујете скупу који организује Српска радикална странка под називом „Притисци и уцене сведока од стране Тужилаштва у оквиру доктрине злоупотреба поступка у хашком процесу против Војислава Шешеља“.

Осам година Хашки трибунал води монтирани процес против председника Српске радикалне странке Војислава Шешеља, али то није било довољно да овај политички суд докаже недоказиво и да осуди невиног. За то време, вођи српских радикала прекршена су сва процесна и људска права, а тужилаштво је користило најпрљавије методе – монтиране доказе и лажне сведоке. Брутални притисци, уцене, психичко малтретирање и исцрпљивање, киднаповање – технике су које тужилаштво примењује против потенцијалних сведока како би их принудило на лажно сведочење. Многи часни људи су успели томе да се одупру и да јавно говоре о притисцима којима су били изложени.

Као што је разорио лажну оптужницу, Шешељ је раскринкао прљаве методе тужилаштва и претресно веће је било принуђено да покрене истрагу против тужилаштва због злоупотребе сведока. О овој теми говориће угледни гости из земље и братске Русије.

Дођите да заједно дамо подршку Шешељевој храбрости и одлучном супротстављању овој монструозној институцији којом управљају амерички моћници.

Превоз је организован. Заинтересовани могу да се јаве најближем општинском одбору Српске радикалне странке.

**Центар „Сава“
недеља,
19. септембар
у 12 часова**

